

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CEM ŞANCI

DOĞA ÜSTÜ SEVGİ ALTI

"Bu aşksız gezegene
geri dönmeyeceğim!"

ALTIN KİTAPLAR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ALTIN KİTAPLAR
YAYINEVİ

Ücretsiz PDF kitap arşivi: <https://rantey.org>

YAYIN HAKLARI

2000 CEM ŞANCI

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
ve TİCARET A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları

Fıkır ve Sanat Eserleri Yasası gereğince

**ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET
A.Ş.'ye aittir.**

BASKI

1. BASIM / EKİM 2000

AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.

Matbaacılar Sitesi No: 83

Bağcılar - İSTANBUL

ISBN 975 - 21 - 0127 - 5

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı

Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (0212) 513 63 65 - 526 80 12

520 62 46 - 513 65 18

Faks: (0212) 526 80 11

www. altinkitaplar. com

info @altinkitaplar. com.tr.

CEM ŞANCI

**DOĞA ÜSTÜ
SEVGİ ALTI**

ALTIN KİTAPLAR

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

EYVAHI YİNE KIZLAR KAZANDI

YANDIKI KIZLAR ETRAFTA, BAŞIMIZ BELADA

Okurken gülmek yasak değildir.

1

“Vıdı vıdı vıdı vıdı, dır dır dır dır dır, vıdı vıdı vıdı vıdı vıdı...”

Karşımda durmuş ağzında bir şeyler geveleyen müdürenin sözleri gün geçtikçe anlamlılığını yitiriyordu. Önceleri, aramızdaki yirmi beş yıllık yaş farkının ona nasıl bir deneyim kazandırdığını anlatmasıyla başlayan, iş konuları dışında, müdürenin kişisel tatminini sağlayan bu aşağılama girişimleri kısa bir süre sonra aklınıza gelebilecek her an, mekân ve şartta tekrarlanır olmuştu. Aslında ciddiye alınacak bir olay değildi. Kulaklarınızı kapadığınızda sadece ağzını ve dudaklarını anlamsızca oynatan, elleriyle havada değişik şekiller çizen, gözleri çoğunlukla sağa sola kaçıp size bakmamaya çalışan herhangi bir yaşlı kadın duruyordu karşınızda, ama söz konusu işyerinde kadın sayısı erkeklerden yirmi kat daha fazla olunca bu tür olaylar diğer kadın çalışanların da her fırsatta hiç çekinmeden karşınıza geçip o dayanılmaz çiğ, ince sesleri ile sınırlarınızı test etmelerine cesaret veren elverişli bir ortam yaratıyordu. Üstelik de sayıları yirmi kat daha fazla olan bu kadınlar size kaçma veya savunma fırsatı vermeden her an karşınıza çıkabiliyorlardı. Mesela:

Gün başlarken, işe gidiş veya işe başlama anlarında, “Ooo Sezgin Bey! Günaydın yok mu? Vıdı vıdı vıdı vıdı... dır dır dır dır!”

İş başladıktan sonra, akla gelebilecek her anda, “Sezgin Bey! Raporunuzu yazdınız mı? Vıdı vıdı vıdı vıdı vıdı, dır dır dır dır dır, vıdı vıdı vıdı vıdı!”

Ya da...

“Sezgin Bey! Nefes almanız konsantrasyonumu bozuyor ve beni yapamıyorum!”

“Yuh!”

“Efendim! Anlamadım!...”

“Yani... Sema Hanım, şaka yapıyorsunuz herhalde, bakın Binnur Hanım bir saate yakındır telefonda kahkahalar atarak konuşuyor, ona niçin...”

“OLABİLİR! Binnur Hanım’ı karıştırmayın. O şu anda önemli bir iş yapıyor. Nişanlısı ile konuşmasını mı kızcıcaaz?... Vıdı vıdı vıdı vıdı... dır dır dır dır dır... vıdı vıdı vıdı vıdı vıdı!”

Ya da...

“Sezgin Bey, telefonla görüşmeniz ne zaman biticek. Bakın, gürültünüzden işimize kendimizi veremiyoruz, vıdı vıdı, dır dır...”

“Ancak... Sema Hanım... Daha bir dakika bile olmadı açalı hem ben bile kendi sesimi duyamazken siz nasıl beni?... Ayrıca kız arkadaşım ile çok önemli bir konuda konuşuyordum.”

“Bunlar bizi alakadar etmez beyfendi. Burası bir işyeri. Sevgilinizle, gidip evinizden görüşün. Hem, size işinizi daha kolay yapasanız diye tahsis edilen telefonu özel işleriniz için kullandığınızı, ilk performans toplantısında rapor edeceğim. Burası özel ve hızlı büyüyen bir işyeri. İşgücümüzü ve olanaklarımızı effişint kullanmamız gerekiyor, effişint... Annatabiliyo muyum, effişint olmalıyız, telefonda flörtünüzle konuşurken nasıl effişint olabiliriz! Vıdı vıdı, dır dır...”

Öğle yemeklerinde, “Sezgin Bey! Yanımızdan geçerken bize afiyet olsun demediniz! Terbiyesiz olma konusunda sizden daha başarılı kimseyi tanımıyoruz!... Vıdı vıdı vıdı vıdı vıdı... dır dır dır dır dır...”

Başka bir öğle yemeğinde, “Afiyet olsun arkadaşlar!”

“Sezgin Bey! Bi daaa bize afiyet olsun demeyin lütfen! Dergideki son yazınızı okuduk! Biz, sizin gibi bir kadın düşmanının selamını almayız!... Vıdı vıdı vıdı... dır dır dır dır dır dır...”

Akşamları iş çıkışlarında, “Sezgin Bey! İyi akşamlar dilemeden mi çıkıyorsunuz?... Vıdı vıdı vıdı vıdı vıdı... dır dır dır dır dır dır...”

Bir sabah vakti, üzerinde çalıştığım proje için rapor hazırlamaktaydım ki, hiç sürpriz olmayan bir sinirlilik hali ile müdüre hanım içeri girdi. Sinirine, seçtiği kıyafetlerin renklerine, elindeki sigaraya ve henüz sabah olmasına rağmen üzerindeki üç paketlik sigara kokusuna bakılırsa akşam kocasıyla kavga etmiş olmalıydı. Yanıma gelir gelmez gözlerini kapadı ve ağzını kocaman açarak konuşmaya başladı.

“Vıdı vıdı vıdı... dır dır dır dır dır dır...”

Sınırı haftalar önce geçmiştim. Nasıl hâlâ dayandığımı bilmiyordum. Fakültenin son sınıfında staj yapmak için başladığım bu işte bir yıla yakındır çalışıyordum ya da daha doğru bir ifadeyle azap çekiyordum. İşe yetişebilmek için sabah yedide yola çıkıyor, işler devamlı gelip yığıldığı için akşam mesaisine kalmak zorunlu oluyor, eve dönüş saati de gece yarısını buluyordu. Bir yıla yakındır devam eden bu tempo bütün özel yaşamımı sı-

fırladığı ve enerjimi tükettiği gibi, tek kurtuluşum olduğuna inandığım hafta sonları da çoktandır işyerinde geçmeye başlamıştı. Tükendiğimi hissedemiyordum, çünkü hissetmeyi bile unutmuş-tum. Otomatik bir şekilde sabahları kalkıp işe geliyor, gece yarısı eve dönüp sabah tekrar kalkmak üzere yatağa giriyordum. Bir sevgilim olduğumu biliyordum, ama hiç kullanamadığım telefon defterini nereye koyduğumu bilmediğim gibi defteri bulsam da kızın adını hatırlayamadığımdan, içindeki isimlerden hangisi ile flört ettiğimi bulamayacağım için telefon defterini aramaya bile çalışmıyordum.

Artık yaşamımda bazı değişiklikler, köklü değişiklikler, yapmam gerektiğini düşünüyordum. Bu arada karşımdaki müdüre konuşmasına devam ediyordu.

“Vıdı vıdı vıdı... dır dır dır...”

Başımı masamın hemen yanındaki pencereye doğru çevirdim. Dışarda insanı iliklerine kadar ısıtan, hayat sunan bir güneş vardı. İşyerinin bulunduğu binanın on dokuzuncu katında tüm İstanbul görüş alanımdaydı. Boğaz ve iki yanındaki yemyeşil tepeler hatta o tepeleri yağmalamış beton binalar bile gözüme çok güzel görünüyordlardı. Yaşam oradaydı. Yaşam kesinlikle, psikolojik bozukluk sahibi, çoğu erken menopoz geçiren ve neredeyse tümüne yakını her fırsatta bir araya gelip “ah birer koca bulsak artık” muhabbeti yapan, kısacası bekâr, yani yaşamak için çalışmak zorunda olan yetmiş küsur kadından oluşmuş bu cenazeevinin içinde değildi. Ayağa kalktım, müdüre hâlâ aralıksız konuşuyordu.

“Vıdı vıdı vıdı vıdı vıdı vıdı vıdı vıdı vıdı, dır dır dır dır dır dır, vıdı vıdı vıdı vıdı vıdı vıdı...”

Müdüre hanımın sesi, ağzından çıkan her harf, kulaklarımdan girip kafatasımın içinde beynimi kemiren küçük kurtçuklar gibi acı vermeye başlamıştı ki, bu saçmalıklara daha fazla dayanmak zorunda olmadığım için duyduğum bir rahatlamayla, beni çeken o güzelliğe, güneşe ve İstanbul'a bıraktım kendimi, pencereden dışarı. Aşağı doğru hızla yol alırken ardımda kalan odamdan tiz bir çığlık sesinin yükseldiğini duydum. Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

2

“Siz, genç insanlar işleri hep böyle karıştırırsınız. İntihar etmeden önce biraz daha düşünseniz bizim de başımız böyle ağrımaz.” Beni ciddi bir suçluluk duygusu içinde bırakan bu sözler koruyucu meleğime aitti. Bir yandan bana yakınırken, bir yandan da amirine durumu izah etmeye çalışıyordu.

“Ama efendim. Kendini kaybetmişti. Elimden bir şey gelmedi. Kadınları bilirsiniz! Şeytanın oyuncakları...”

“Bu işi başaramayacaksan onun koruyuculuğuna başka bir meleği atamamızı ister misin?”

“Hayır! Yapabilirim!”

“Ama intihar etti! Bu nasıl koruma, söyler misin lütfen?!”

“Akıllı, düşünemeyecek ve tepki vermeyecek durumdaydı. Karşısındaki kadının tiz sesi bir anda tüm savunma sistemini dondurdu. Her şey çok ani oldu. Bir anda bütün yaşam gücü boşaldı. Ben karşısındaki kadını susturmak için bir şeyler yapana dek atlayıverdi aşağı.”

“Pekâlâ, tüm bu ayrıntılarla zaman kaybetmek çok gereksiz. Hemen geri çevirme prosedürünü uygulamamız lazım. Adamımızın vücudu şu anda kaldırımın geniş bir bölümüne yayılmış durumda, dört dakika sonra ambulans gelecek ve öldüğü anlaşılabilecek; ardından parçaları toplayıp bir naylon torbaya dolduracaklar.”

“Battaniyeye efendim!”

“Annamadım!” diyerek karşılık verdi amir melek, şaşkın bir şekilde.

“Sezgin, hatırlarsınız, bi Türk, efendim!”

“Aaa! Tamam! Orda cesetleri, yaralıları falan battaniyelerle karga tulumba taşıyorlardı, hatırladım. Her neyse! Yine de dört dakikamız var! Acele et!”

“Anlaşıldı efendim,” diyen koruyucu meleğim beni de yanına alarak amiri olan meleğin karşısından çekildi.

“Neler oluyo!” gibi bir soru sorabildim sadece... Tam anlamıyla bir boşluğun içindeydik. Etrafımda başka ruhlar ve melekler olduğunu hissediyor, onları duyuyor, yerlerini görüyormuşum gibi aklımda bir haritanın içinde konumlandırabiliyordum. Ama her şey karanlık bir boşluktan ibaretti. Tıpkı radyo dalgaları gibi, vardık ama yoktuk.

“Sen öldün!” diye cevap verdi, koruyucu meleğim.

“Fark ettim!” dedim.

“Öyleyse başımı belaya soktuğunu da fark etmişindir!”

“Anlamıyorum! Her şey kaderimde yazılı değil miydi! Ya da öldüysem bunu sizin şu gizemli dostunuz Azrail yapmadı mı? Suçlu niye ben oluyorum, anlamadım?”

“Sana küçüklüğünde çok fazla masal kitabı okunduğunu defalarca üstlerime bildirmiştin, ama bunun senin için yararlı olduğunu düşünüp itirazlarımı dikkate almamışlardı.”

“ ... ”

“Yani bu Azrail mazrail hikâyelerini bir müddet için unuttur-
san daha kolay anlarız diyorum! Bu taraf hakkında duyduğun
şeyler tam anlamıyla gerçeği yansıtmıyor. Bana bak mesela! Ar-
go konuşan bir melek! Sizin tarafta meleklerin argo konuştuğu-
nu iddia edersen meleklerle inanan kimse sana inanmaz, hatta
lanet olasıcaların birkaçı seni öldürmeye bile çalışabilir. Melek-
lere inanmayanlar ise zaten seni ciddiye almaz.”

“Sadet?”

“Lafın kısası oğlum, sen öldün! Ama sorun şu ki, ölmemen
gerekliyordu. Ve aynı o çok seyrettiğin aptal Hollywood filmleri-
nin bazılarında konu olduğu gibi, ölmemesi gereken birinin ölme-
si burada biraz karışıklık yaratıyor, anlıyor musun?”

“Hayır! Ölmemem gerekiyorsa nasıl öldüm? Bu sizin eliniz-
de diil mi?”

“İnsanların iradelerini kontrol edebilseydik, emin ol, senin
intihar etme sorunundan önce dünyanızda yaşanan çok daha
büyük, global sorunları tek tek çözerdik. Ama ne yazık ki, insa-
noğlunun iradesini kontrol etme yetkimiz yok ve bu yüzden aşı-
ğda savaşlar, cinayetler, ihanetler, yalan, dolan, acı ve eziyet
hüküm sürüyor... Bizler insanları sadece yönlendirebiliriz, ama
bu etki çok küçüktür. Hareketin tüm sorumluluğu insana aittir. Bi-
ze, seçenek sunucu da diyebilirsin... Bizler insanların karşısına
her an yeni seçenekler sunarız, bu seçeneklerin hangisinin ken-
dilerine optimal yarar sağlayacağını düşünmek ve karar vermek
insanoğluna aittir. İşte sizin şeytan dediğiniz kötü melekler bu
aşamada insana, uygulandığı taktirde başkalarına zarar vere-
cek seçenekler sunan meleklerdir. Bu şekilde sizin şeytan dedi-

ğiniz o kötü meleklerle bizim aramızda bir tür rekabet oluşmuştur.”

“Beni mazur görmelisin ama daha yeni öldüm ben! Biraz yavaş ol!”

“Çok basitçe şunu bilmen yeter, evrende ne kadar çok canlı iyi yolları seçerse iyi melekler o kadar çok puan alır, ne kadar çok canlı kötü yolu seçerse kötü melekler o kadar çok puan alır. Oyunun sonunda en çok puanı alan ligi şampiyon bitirir, kupayı da Tanrı’nın elinden alır.”

“YANİ TÜM BUNLAR KOCAMAN Bİ OYUN MUYDU?” Büyük bir kahkaha atmıştım. Ellerim ayaklarım, vücudum ve yakınlarda da bir kara parçası olsaydı, yani kısacası normal hayattaki şartlar sağlanmış olsaydı, gülmekten yerlere yatmak deyimini gerçekleştirmekte hiç tereddüt etmeyecektim.

“Orda kocaman bir gezegen siz oyun oynayasınız diye mi dönüyo yani?” diyebilirdim.

“O kocaman gezegen bu oyunda lafı bile edilmeyecek küçücük bir etap. Bir ısınma etabı. Esas oyun sizin henüz keşfemediğiniz evrenin diğer köşelerinde dönüyor. Biz burda ısınma hareketleri yapan yedekler gibiyiz. Ama bunları boş ver şimdi. Şu anda sadece ait olduğun dünyaya odaklanmalısın.”

“Ben öldüm!”

“Evet! Ama, bunu devamlı suratıma vurmak zorunda değilsin! Seni geri gönderecek bir yol bulucam.”

“Aptal bir görüntü mü veriyorum acaba? Oraya geri dönmek istediğimi de nerden çıkardınız?”

“Geri dönmezsen sizin şu cehennem dediğiniz yere gideceksin!”

“Tamam! Ben cehennemi âliim, lütfen!”

“Peki!” Koruyucu meleğim sözünü bitirir bitirmez biraz önce ölüm dalışını yapmış olduğum gökdelen önümüzde belirmişti. İstanbul sokakları tüm hızıyla akıp gidiyordu. Kaldırımda, hâlâ, etrafında hızla bir kan gölü oluşturan cesedim yatıyordu. Çevredeki insanlar vücuduma doğru koşuyorlardı. Üst kattaki pencereden müdüre hanımın çığlıkları duyuluyordu.

“Duyuramadım galiba, cehenneme gitmeyi seçmiştim. Buraya geri dönmiceem! Boşuna uğraşma!” dedim, koruyucu meleğime.

“Ben de, isteğini kabul ettim! Cehennemdesin! Vücudun fiziksel olarak tamamen öldüğünde, yani birkaç dakika sonra, bir kara sinek yumurtası olarak tekrar dünyaya geleceksin. İstersen başka bir böcek olabilirsin tabii, hamamböceği, sivrisinek, ne biliim sen seç, ama yaşamın daha kolay olacağından benim tavsiyem kara sinek olarak doğmandır. Her şeyi yersin, her yere uçar-sın, istediğin zaman çiftleşirsin, hı? Bunlar sevdiğin şeylerdi. Yalnız, kuşlara, örümceklere ve insanlara dikkat etmelisin! Bi de rüzgârlı havada uçmanın zor olduğunu duymuştum.”

Bıkkın bir ifade ile, “Hadiii!” dedim. “Ciddi olamazsın!? Şöyle fokur fokur kaynayan dev kazanların olduğu, şeytanlar tarafından işletilen, ne biliim, bu işler için özel bi tesisiniz falan vardır mutlaka. Klasik cehennem formunda bi yer yani, hı?”

“Fazla masal seni böyle yaptı. Ben zamanında uyarmıştım!”

“Hadii, ciddi olalım lütfen. Beni gerçekten cehenneme gönderir misin artık. Bir an önce cezamı doldurmak istiyorum.”

“Son derece ciddiym! Cehennem dediğiniz yer burası. Ayrıca ceza doldurmayı falan da unut, çünkü çok kutsal bir amaç

için yaratılmana rağmen intihar etmen ve yaşama geri dönme şansın olduğu halde yaşamamayı seçtiğin için, komik bulacaksın ama, bir sonsuzluk boyu burada böcek olarak yaşayacaksın.”

“Kâbus gibisin!”

“İşte bahsettiğim seçenekler bu tür şeylerdi! Ben geri dönmeni, şeytansa cehennemî tavsiye ediyö. Seçimini yap...”

“Laaanet! O vücuda geri dönünce ilk yapıcaaam işimden istifa etmek olucak!” İki metre kadar altımda, kaldırımda yatan ve etrafına insanların üşüştüğü vücudumu işaret etmiştim.

“Sen bilirsin! Yani beni dinliyorsun?”

“Evet! Ama nasıl olucak bu iş? Şuna bakar mısın, ne surat ne kafa kalmış, her şey paramparça. Eminim kemikleri de bin parça falan olmuştur. Neden uyku hâpı falan yutmayı denemedim ki!” Kaldırımda yatan vücudumu kastediyordum.

“Kırıkları çıkıkları bana bırak! Sadece vücuduna geri gir artık.”

“Pekâlâ!” Cevabımı verir vermez, isteğim dışında yavaşça vücuduma doğru ilerlediğimi fark ettim. Yeniden doğuyordum.

“Bu yaşadıklarının büyük kısmını hatırlayacaksın! Ama konuşmıicana inanıyorum,” dedi koruyucu meleğim.

“Neden?” diye sordum. “Konuşmamamı istiyosanız, neden unutmamı sağlamıyorsunuz?”

“Çünkü şapşal herif, intihar ettin ve sana olan güvenimizi sarstın. Bu küçük sır senin güvenilirliğini ölçmek için bir test olacak. İnan bana, öyle anlar gelir ki, anlatmak için çıldırırsın ve dayanamayıp anlatırsın. Ama aslında anlatmak, şu kötü meleklerin sana sunduğu bir seçenektir ve anlatarak kötü yolu seçmiş olursun. Ayrıca öyle anlar da gelecek ki, bir daha hiç kimsenin göz-

lerine bakmak istemicéksin! Bundan daha güzel ceza olmaz heralde.”

“Pekâlâ! Anlıyorum!”

“Bu arada birazdan canın çok yanmaya başlıcak, çünkü tekrar ölümlü ve incinebilir olucaksın... Vücudunla bütünleştiginde, ne yazık ki kırık kemiklerin, kanayan beynin ve diğer tüm yaralarıyla da bütünleşeceksin ve canın çok yanacak, ama bunu on dokuzuncu kattan atlamanın cezası olarak görüp dayanmaya çalış.”

“Başarabilirim sanıyorum... Dişi karafatmalarla çiftleşmekten daha kötü olamaz herhalde... Öğğaa!”

“Başarmalısın, çünkü yaratılma amacını gerçekleştirmelisin... Yoksa ciddi bir yenilgi alabiliriz, kötü melekler karşısında tabii...”

“Allaşkına! Şu yaratılma amacı diyip durduğun şey nedir?”

“Bunu söylemem kurallara aykırı, kendin bulmalısın. Ama şu kadarını bil, bu sadece senin yaratılma sebebin olan özel bir amaç... İyi şanslar!”

“Dur! Bi şey daha var! Demin aklıma takıldı, amirine kadınların şeytanın oyuncağı olduğunu söyledin, yani, ne? Ne demek istedin? Onlar kötü mü? Bunu bilmek benim için önemli çünkü, bu lanet yaşamda ben, kadınlar üzerine atıp tutan lanet bir yazarım, eminim biliyosundur.”

“Biliyorum! Kadınların karakterleri erkeklere oranla biraz daha fazla bozulmaya elverişli oluyor ve şeytan denilen kötü melekler kadınların bu zaaflarını kullanarak kolayca sayı yapıyorlar, ama esas tehlikeyi erkeklerin de, kadınlara karşı olan zaafı sayesinde bazen, bu kaybedilmiş kadınlara uyarak karşı taraf lehine zincirleme puanlar yazdırmaları teşkil ediyor. Ya-

ni şeytanlar, kadınların paraya ve taş a olan zaaf larını dolaylı yoldan erkekleri de elde etmek için kullanıyorlar. Kısacası kadınların iradeleri daha zayıf, hırsları ise daha büyüktür. Bu da onları sonunda köle yapıyor. Hırslarına köle... Yaşamında pek çoğu ile karşılaşacaksın bi daaki sefer, seni hayattan bezdirmelerine izin verme! Çoğunun derdi ya erkeksizliktir ya da parasızlık. Onlara sadece gülmeni tavsiye ederim. Eğlenmene bak... Hatta aramızda kalsın, erkeksizlik sorunu yaşayanlarla gününü gün de edebilirsin?"

"Sözünü dinliceem! Başka söyliceen bi şe var mı, insanlık tarihinin en şanssız insanına, tam kurtulmuşken geri dönmek zorunda kalan en şanssız insana.. Moral vermek açısından yani..."

"Aa, evet, unutmadan, senin için, omzu kalabalıklarla yaptığım bir anlaşma gereğince, diğer insanların düşüncelerini okuyabileceksin... Sadece gözlerine bakman yeter... Orda kendine iyi bak... Şalom!"

"Ne? Şalom mu? İbranice de nerden çıktı şimdi. Yoksa melek olmadan önce bu tarafta Musevi miydin?" Sözlerime karşılık vermeyen koruyucu meleğimin güldüğünü duymam, o taraf ile ilgili hatırladığım tek şey oldu.

3

"Siz hayatımda tanıdığım en şanslı on dokuzuncu kattan düşen insansınız!" Sesin sahibi olan bulanık insan şekli, elindeki minik bir fenerle sol gözümü inceliyordu. Işığın teması gözümü yakıyordu, ama kapatmak istememe rağmen bulanık insanın

parmakları gözkapaklarımı tuttuklarından bu girişimim başarılı olamıyordu. Galiba doktorumla karşı karşıyaydım.

On dokuzuncu kattan düşen çok fazla hastanız oldu galiba, demek istedim alaycı bir sesle, ama ağzımı açmak bile mümkün olmadı. Boğazımdan sadece, belediye ekiplerince vurulmuş, ağızları salyalar ve kanlar içinde kalmış sokak köpeklerinin son nefeslerini verirken çıkardıkları hırlamalara benzer bir ses çıktı.

“Parçalarınızı toplamak oldukça zamanımızı aldı, ama eskisi kadar sağlam olacağına garanti verebilirim!” Ne güzel, şakacı, espirili bir doktorum olmuştu. Her yanıma ağrılar içinde sızlar-ken ve mumyalanmış Tutankamon pozisyonunda yatağa bağlıy-ken, fokuslanmamış televizyon tüpünden fırlamış kadar bulanık görünen bir adamın karşımda gereksiz şakalar yapmasından daha fazla neye ihtiyacım olabilirdi ki?

“Bir hafta kadar burdasınız, birkaç ameliyata daha gireceksiniz. Sonra evinizde dinlenebilirsiniz. Ama dikiş yerleriniz kapanana kadar su içmenizi tavsiye etmicem... Bahçe eleği gibi delik teşik oldunuz çünkü... Hahahaaa.”

4

Sargılar içinde evime döndüğümde çabucak iyleşip, uzun zamandır hayatımın tümünü kaplayan şu gereksiz iş yüzünden yapamadığım pek çok şeyin acısını çıkartabileceğimi düşünüyordum aslında bitirmem gereken bir de üniversite vardı ama, yedinci ayın sonunda hâlâ kaynaşmamış sayısız kırık kemiğimi,

bir hayli bulanık görüşümü ve ağır işitmemi hatırlayınca yeniden atlamayı aklıma getirdiğim anlar oluyordu. Ölümüm ve meleklerle haşır neşir oluşum tam bir rüya gibiydi. Kaldırıma dağılmış beynimin can çekişirken bana oynadığı karanlık bir oyun olmalıydı. Yedi aydan sonra her şey fazlasıyla inanılmaz görünüyordu. On dokuzuncu kattan betona çakılıp da ölmememi, pahalı takım elbisemin güçlü dikişlerine ve kaliteli kumaşına bağlamıştı doktorum.... Yere kafa veya ayaküstü değil, bir paraşütçü gibi, ayaklarımı kollarımı açarak bir halı gibi inmişim. Düşüş sırasında içi hava dolan gömleğim, ceketim ve pantolonum da hızımı oldukça kesmişti. Tabii tüm bunları anlatırken kendisi de söylediklerine inanamıyormuş gibiydi, ama on dokuzuncu kattan düşüp de hayatta kalmayı başka nasıl açıklayabileceğini o da bilmiyordu.

Yedi aydır bana bakan hemşire, moral kazanmam için, hastanede bilinçsiz yattığım sırada gazetelerde hakkımda çıkan, içi mucize kelimeleri ile dolu kocaman başlıkları olan haberleri kesip odamın duvarlarına asmıştı. On dokuzuncu kattan düşmeyi atlattıktan sonra birkaç kırık kemik ve yarayla hayli hayli başa çıkabileceğimi söylemeye getiriyordu.

Ailem her gün Ankara'dan telefon ediyorlardı. İlk üç ay yanımda kaldıktan sonra iyleşmeye başladığımı görüp işlerinin başlarına geri dönmüşlerdi. Onlarla gitmem için yaptıkları baskıları zor savuşturmuştum. Eğer içinde oturmayacaksam İstanbul'da niye bir ev aldık ki, demiştim... Ankara'yı değil İstanbul'u, İstanbul'un suyunu, havasını, denizini sevdiğimi Ankara'da bulunmaktan hoşlanmadığımı anlatmış ve valideyle pederi İstanbul'da daha hızlı iyleşeceğime inandırıp, Ankara'ya dönmelerini

sağlamıştım. Elbette bizim gençlerin beni bırakıp Ankara'ya dönebilmelerinde, annemin yaşlıca yardımcısı Latife Hanım'ın benimle İstanbul'da kalması da etkili olmuştu. Beyaz saçları üzerine örttüğü ince tülünü sadece akşamları yatarken çıkartan Latife Hanım, orta boylu, hafif kilolu, hiç çocuğu olmamış ve kocası vefat ettikten sonra anneme yardım eden tonton bir kadındı. Yemeklerinin çok lezzetli olduğu da tartışmasızdı ancak, sargılar içinde kaldığım sürece benim için yapabildiği tek şey, serum takmak ve ara sıra su vermek olmuştu.

Olağan testler ve kontroller için hastaneye gittiğim bir gündü. “İyileşiyorsun,” dedi doktorum. Ama geçtiğimiz yedi ay boyunca da aynı şeyi söylemişti.

“Bunu söylicenizi biliyodum!” diye karşılık verdim boğuk bir sesle.

“Yoo! Bu sefer gerçekten ciddi bir ilerleme gördüm... Kemiklerin beklediğimden daha hızlı iyileşiyor. İç organlarındaki ezilmeler ve yaralanmalardan ise eser yok.”

“Ne zaman koşmaya başlıcaam? Oturmaktan sıkıldım!”

“Yeni kaynamış kemikleri zorlamayı istemiyorum ancak, bir iki ay sonra rahatça yürüyebilirsin. Haberini gastelerden okumamış kimse on dokuzuncu kattan düştüğünü fark etmez bile... Ayrıca görüşündeki bulanıklığın da yakında dağılmasını bekliyorum, çünkü bu filmlere göre beyninin görme işlevini yerine getiren bölümündeki pıhtılaşmalar ve küçük yara izleri mucizevi bir şekilde azalıyorlar.” Kalemıyla, ışıklı masaya dayadığı röntgen filmlerinin üzerlerinde bazı yerlere işaretler koyarak konuşuyordu.

“Nihayet iyi bir haber!” diyebildim sadece, uzun zamandır şöyle canlı kanlı bir kadın vücudunu tüm ayrıntıları ile görüp hazmetmek için sabırsızlanıyordum. Her ne kadar içinde bulunduğum duruma düşmemin baş sorumlularını kadınlar oluştursa da bu gerçek, kadınların erkekler için luzumlu bir ihtiyaç maddesi oldukları gerçeğini de örtbas edemiyordu.

“Şimdi izninle, filmlerinden sonra, gözbebeklerini de incelemek istiyorum!” diyerek muayene kanepesine oturmamı rica etti. “Duydun mu bilmem ama, doğu ve güneydoğu asya ülkelerinde pek çok doktor, hastalarının gözlerini inceleyerek önemli hastalıkları teşhis ettiklerini söylerler. Tabii, biz şimdi sadece senin görüş düzeyindeki iyileşmeyi belirlemeye çalışıcaz. Gözden hastalık teşhisini doğulu meslektaşlarıma bırakıyorum,” dedi ve ellerindeki aletleri gözlerime doğrultarak başımın üzerine eğildi.

Gözlerimin üzerinde dolaşıp, gözkapaklarımı kısıtıran parmaklardan nefret etmeye başladığımı düşünüyordum ki, doktorun başının önündeki yuvarlak metal perdenin ortasındaki küçük delikten bir gözünü görebildim.

Eski şarkıların kafanızın içinde çaldığı sessiz geceler olur. Eski bir şarkı birden aklınıza gelmiştir. Gözlerinizi kapayıp algılarınızın meşguliyetini en aza indirdiğinizde şarkı, üstelik de seslendiren sanatçının yorumuyla hatta orijinal müziği ile aklınızda seslenmeye başlar.

Doktorun, *çok garip! Böyle hızla iyileşen bir beyin tahribatı tıp tarihinde görülmedi!* diyen sesini de benzer biçimde kafamın içinde duyunca o kadar şaşırdım ki aniden büyüyen gözbebeklerim hiç beklemediği bir refleks olduğundan doktoru da şaşırtmıştı.

Gözbebekleri neden aniden açıldı! Henüz ışığı da kapamamıştım. Ne oldu? Bi şeye mi şaşırdı acaba? Bu adam hayatımda tanıdığım en garip hasta! Uzaylı mıdır nedir? Doktorun aklından geçen düşünceleri okuyabiliyordum. Gerçi bu ‘okumak’ fiilinden çok ‘dinlemek’ fiilini kullanmamı gerektiren bir durumdu. Kafamın içinde küçük bir doktor konuşuyordu.

“Uzaylılara inanır mısınız?” şeklinde bir soru yönelttiğimde doktorun hareketleri dondu. Odayı soğuk bir sessizlik kapladı. Artık doktorun gözlerini göremiyordum. Başını üzerimden çekmiş, doğrulmuştu. Net seçemiyordum, ama şaşkınlıktan dilini falan yutmuş olmalıydı. İntihardan sonra gördüklerimin bir rüya olmadığını anlayınca çok heyecanlanmış, kendimi tutamayıp doktorun düşünceleri ile dalga geçmiştim. Bunca aydır, yaptığı bir sürü soğuk espiriden sonra iyi bir intikam mıydı bilemiyorum. Yine de pişman olmuşum. Düşünce okumak gibi bir şeyi nasıl açıklayabilirdim. İnsanlara yaşadığım deneyimden bahsedemezdim. Tüm o melekler, yarışmalar, şeytanlar, cehennemler, börtü böcekler hikâyeleri gerçekse ki, öyle olduğu anlaşılıyor, çenemi sıkı tutmam konusunda yapılan uyarı da ciddi bir şey olmalıydı.

“Ben de tam senin bir uzaylı olabileceğini düşünüyordum? Yoksa öyle misin?” Doktor sonunda söyleyebilecek bir şeyler bulmuştu.

“Hayır, tabii ki! Birden, öyle aklıma geldi ve söyledim!”

“Garip bir altıncı his deneyimi yaşadık galiba, ben senin uzaylı olduğunu düşündüm, sen de tam bu anda aklına uzaylıları getirdin ya da tam tersi, ama birbirimizin düşüncelerinden etkilenmiş olabiliriz... Neyse!...”

5

Tüm zamanımı bu yeni oyuncağım hakkında düşünmekle geçirmekten yorulmuştum. Yapamayacağım iş yoktu. İnsanların sadece gözlerine bakarak o anda ne düşündüklerini anlayabiliyordum. Tüm dünyayı değiştirebilirdim. Pek çok yalancı politikacının sonunu getirebilir belki savaşları bile önleyebilirdim. Belki de koruyucu meleğimin ayrılırken Şalom demesinin sebebi buydu. İbranice barış demekti şalom. Dünyaya barış getirebilirdim. O devamlı bahsettiği kutsal yaradılış amacım, dünyada barışı sağlamak olabilirdi.

“TABİİ YAAA!” Bağırarak yatağımdan doğrulmuştum. Mutfaktaki Latife Hanım’ın odama doğru koşan adımlarını duyabiliyordum.

Çok ilginç bir şey hatırlamıştım. Dışarı çıkmak için uzun süre direnip 29 Ağustos’un bitmesinden birkaç dakika sonra 30 Ağustos günü tıptış tıptış anamın karnından çıkmam beni doğuran doktorun “özel bir bayram gününde dışarı çıkmak için çok çaba sarf etti kerata!” gibi bir espiri yapmasına, annem ve babamın ise göbek adımı “BARIŞ” koymalarına neden olmuştu. Doğduğum gün, Türk halkının tarihindeki çok önemli savaşların zaferlerle bittip ve ardından barışın geldiği özel bir gün olduğu için “BARIŞ” koymuşlar göbek adımı, ama bunu aile dışında kimse bilmediği gibi nüfus kayıtlarına bile geçmediğinden bu güne kadar neredeyse bir göbek ismim olduğunu bile unutmuştum.

“Demek görevim buydu. Dünyaya barış getirmek! Vaayyyyyy BEEEEEE!” Coşku dolu çığlığım biter bitmez Latife Hanım odama girmişti.

“İyi misin yavrum?

“İyiym Latife Hanım! Sağ ol! Sadece biraz... heyecanlandım!”

Bunca zamandır, “Doktor, gözlerimde iyileşme olduğunu, tepki vermeye başladıklarını söyledi. Yatağımın yanındaki feneri alıp, bir deney de sen yapar mısın? Ama samimi ve dürüst olacaksın!”

“Doktor Bey iyileşme vardır diyorsa, mutlaka vardır.”

“Yine de doktorları bilirsin, bazen sırf moral bozmamak için adama ölene dek yalan söylerler. Sana güveniyorum. Aynanın karşısına geçip ben yapıcım, ama gözbebeklerimdeki değişimleri henüz seçemiyorum.”

“Nasıl yaparım ben oğlum!” dediğinde akşamları acil bir durumda etrafımı aydınlatmak için kullandığım feneri ona doğru uzatmıştım bile.

“Latife Teyzeciim, bak çok basit, feneri gözüme tutacaksın, ışık gelince bak bakalım gözbebeklerim küçülecek mi?” Işığı görebiliyorsa, gözbebeklerimin küçüleceği de aşikârdı ancak, Latife Hanım’ın gözbebeklerine yakından bakabilmem ve düşüncelerini okuyabilmem için böyle bir numaraya ihtiyacım vardı.

Feneri yakıp sol gözüme doğrulttu. Başını, şimdiye dek yapmadığı bir çekingenglikle öne uzatıp gözbebeklerimi incelemeye başladığında gözleri ile buluştum.

Yazık, zavallı çocukcaz, ne de genç, deli doluydu. Durup duruken intihar etti, aylardır yatakta, mahvetti kendini... AYYY! Ateşte yağ unuttum, yanacak!!!

Evet, rüya görmemiştim. Gerçekten ölmüş ve gerçekten dönmüştüm. Dünya denilen bu cehenneme geri dönmem için de yanıma eşantiyon olarak düşünce okuma yeteneği vermişlerdi.

Kahkahalarla gülmek istiyordum. Yapamayacağım şey yoktu artık. Etrafımdaki dostlarımı düşmanlarımı tanıyabilir, acımasız röportajlar yapan ünlü bir gazeteci olabilirdim. En büyük kumarhaneye gidip, poker oynayarak cebimdeki birkaç milyon lirayı, milyonlarca dolara çevirebilirdim hatta kadınları bile anlayabilirdim. Yok... Çok açıldım... Son söylediğim ütöpik ve imkânsız bir hayaldi, geri aldım...

6

Üç ay boyunca, Latife Hanım'ın da yardımı ile evde fiziksel egzersizler yapıp, yürüyüşümü normal haline getirmem mümkün olabildi. Yine de yanımda bir baston olması işimi kolaylaştırabiliyordu, çünkü hâlâ uzun süre ayakta kalınca veya yürüyünce kemiklerim tekrar kırılacaklarmış gibi bacaklarıma ağırlar giriyordu. Bu ağırları dikkate almayıp, bacaklarımı zorlamaya devam ettiğim takdirde, kısa süre içinde bir adım bile atamayacak hale geliyordum. Hâlâ tam anlamıyla iyileştiğim söylenemezdi. Aslında, kimse bilmese de dünyaya yeni gelmiş bir bebek gibiydim. Vücudum kendisini tamamen yeniden yaratıyor olmalıydı. Sevgili meleğimin dediği gibi, bütün kemiklerim un ufak olmuş bütün dokularım ezilmişti. Yatakta geçirdiğim süre ana rahminde büyümek gibi bir şey olmalıydı vücudum için. Şimdi de, bir bebeğin emekleme ve yürümeye başlaması aşamasını yaşıyordum sanırım.

Ancak, bir bebeğin davranışlarından farklı olarak, geçmişimi çok iyi hatırlıyor ve sosyal yaşantımı özlüyordum. Arkadaşla-

rımı aramaya cesaret bulmam için biraz daha zaman geçmesi gerekliydi sanırım.

Açıkçası, ailem, komada olduğum sürede beni görmeye gelen arkadaşlarımla arasında, atlamamdan kısa süre önce ayrıldığımız sevgilimin adını da saymışlardı, ama o an hiçbir şeyin farkında değildim. Şimdi ise, sevdiğim kadının karşısına böyle yarı topallar şekilde çıkma cesaretim yoktu. Bir an önce eski halime dönebilmek için çok çalışıyor, bazen kendimi kaybedip, olduğum yere yıkılıyordum ama bu işin beni avutan tek yanı, ağır kondisyon çalışmalarım sırasında bacaklarımla dizlerimden kopacakmış gibi dayanılmazca ağırması, atlamadan önce çalıştığım işyerindeki kadınların bana çektiydiklerinin yanında, hoş bir kaşıntı gibi kalıyor olmasıydı. Allah kimseye vermesin... Dırdırcı kadınları yani.

7

Boğazın kıyıya çarpan dalgaları Bebek sahilinde küçük su birikintileri oluşturmuştu. Sahilde yürüyüşe çıkan herkes, kuvvetli rüzgârın etkisiyle dalgalardan sıçrayan damlalarla ıslanmıştı, ama pek çoğu üzerlerinin ıslanmasına aldırmadan akşam yürüyüşlerine devam ediyorlardı. Zaten, boğaz sularının serinliğini hissetmedikçe İstanbul'un ve Bebek'in tadı da çıkmazdı. Yine de ıslanmak şu anda istediğim şeyler listesinin alt sıralarında yer almaktaydı. Başlangıçta pek ciddiye almadığım sağ ayak bileğimdaki ağrı, akşam yürüyüşümü tamamlamamı engelleyecek kadar ciddi boyutlarda hissettirmeye başlamıştı kendisini. Sahilde-

ki bir banka oturarak ayağımı biraz dinlendirmenin iyi olacağını düşündüm.

Üç yüz metre ilerdeki evime ulaşmamın mümkün olacağını düşünerek kalkıp yürümeye başladıktan on altı adım sonra ne kadar iyimser bir tahmin yaptığımı fazlasıyla fark ettim. Ayağım, bileğinden kopacakmış gibi ağrıyordu ve artık değil üç yüz metre ilerdeki evime, boğazın üzerime su sıçratan sinirli dalgalarından kaçmak için bir adım geriye bile gidemeyecek durumdaydım. Baston kullanmayı bırakarak nasıl bir hata yaptığımı, tüm ıslaklığı ile, anlamıştım. Olduğum yerde, sol dizimin üstüne çökerek sağ bileğimi ovmaya başladığımda arkamdan gelen sesle hiç ilgilenemeyecek durumdaydım.

“İyi misiniz?”

“Evet, evet saa olun!” Evet, saa olun iyiyim! Verdiğim cevabın iyimserliğine oturup katıla katıla gülebilirdim. Ne kadar pozitifim! İyi olmaktan çok uzaktaydım ve yardıma ihtiyacım vardı. Latife Hanım yanımda olsaydı omzunu attığı gibi beni eve taşıyabilirdi.

“İyi görünüyorsunuz da!” dedi arkamdaki sesin sahibi önüme geçerek. Kumral daha doğrusu kızıl, küt saçlı, neredeyse bir iskelet kadar ince bir kızdı karşımdaki. Sesindeki erkeksi bas tonu ilk duyduğumda, iriyarı, şişko, çocukluğu erkekler arasında geçmiş, sert yapılı, kaslı bir kadın görüntüsü canlanmıştı gözünüm önünde. Kısacası, karşımda duran bu bostan korkuluğu ile aklımda canlandırdığım kız arasında, yeni doğmuş bir buzağa ile besili bir inek arasındaki kilo ve cüsse farkı kadar fark vardı.

“Haklısınız, iyi dilim!”

“Yardım ister misiniz?” Soruyu sorarken başıyla hafifçe öne doğru eğilmiş, bu sırada yüzünün önüne düşen kızıl saçlarını bir eliyle, omzunun arkasına götürmüştü. Saçlarını arkaya atarken, rüzgârlığının kol kısmı sıyrılıp geriye düşmüş ve kolundaki ince tüylerin saçları ile aynı renkte olmadığı dikkatimi çekivermişti. Ayağım kopacakmış gibi ağrı-maktayken, bir kızın saçlarına boyamı yoksa kınamı sürmüş olduğunu düşünüyorum olduğuma kızmıyor da değildim ama dikkatimi çekmişti işte bir kere.

Gözleri ile temas ettiğimde, koluna baktığımı anladığını fark ettim.

Galiba koluma baktı! Evet, evet! Kol tüylerime baktı ve şaşırdı. Kadınların jiletle kazınmış kadar tüysüz olmasını isteyen bi budala daha var karşımda galiba!

“Sanırım, ayak bileğimi burktum. Çok fena hem de!” diyerek konuya dönmemin akıllıca olacağını düşündüm.

“Yürüyemiyor musunuz?” *Aptal mıyım ben? Tabii ki yürüyemiyor!*

“Evet, ayağımı burktum,” diyebilirdim acı içinde. Ne yapacağını bilemez şekilde, birkaç saniye bana baktı. Bu süre içinde benim de ona bakıyor olmam, omuzlarının biraz altına düşen kızıl saçlarının çevrelediği uzun, belirgin elmacık kemikleri olan, ince yüzünü beğenmemden kaynaklanmıyordu. İri, siyah gözbebekleri bana tüm düşüncelerini aktarıyordu.

Hay Allah! N'apım ben şimdi bu adama? Aslında yakışıklı bi çocuk. Gözleri de çok derin bakıyoo! Belki de tanışmak için bir fırsat olur.

“Bana bi omuz atarsanız, minnettar kalırım!”

“Ta... Tabii!” İki elini uzatıp sağ kolumdan tutarak ayağa kalkmamı yardım etti.

“Kusura bakmayın, biraz ağır olabilirim!”

“Önemli diil, ben sportmen bi insanım. Alışığım. Nasıl burk-tunuz ayağınızı.”

“Hemşirem tekme attı.”

“Nasıl?”

“Maaşına zam yapmadığım için ayrılırken sıkı bir tekme at-mayı da ihmal etmedi.”

“Ne biçim bi hemşireymiş bu?”

“Kadınları bilirsiniz. Şeytan kadar tehlikelidirler.”

“Neden hemşire tutmuştunuz?” Sorusunu ağzından kaçır-mış gibiydi ve hemen ardından ekledi. “Pardon! Yani, beni ilgilen-dirmez tabii, cevap vermeyebilirsiniz.”

“Önemli diil! Beni taşımak zorunda kaldığınıza göre bilmek de hakkınız.”

“...” Ne söyleceğimi merak eden bir yüz ifadesiyle başını bana doğru döndürdü.

Yazık! etkileyici bi çocuk, kanser falan heralde?

“Bir trafik kazası geçirdim ve bütün kemiklerim kırıldı. Ken-di başıma hareket edebilene kadar, bakıcılığımı yapacak bir hemşireye ihtiyacım olmuştu.”

“Geçmiş olsun!”

“Saa olun! Allah kimseye vermesin. Direksiyonun ya da di-reksiyondan geriye ne kalmışsa onun üzerine yığılıp kalıyosu-nuz ve herhangi bir hareket girişiminde bulunmanız bile kırık ke-miklerinizin içerden etinize batmasına sebep olabiliyor. Siz bu durumdayken etraftaki kahvelerden koşup gelen yağız delikanlı-lar bir yandan birbirlerine bağırıp çağırırken bir yandan da ora-nızı buranızı çekiştirip duruyorlar. Tabii bu arada bütün olan si-

ze oluyo... Oracıkta ölüp acılarınızdan kurtulmak istiyosunuz, ama kolunuzu bacağınızı yakalamış bir sürü serseri yüzünden ölemiyorsunuz bile..." İyi yazdım.

"Yurdum insanı! Maalesef! Eğitimsizlik herkese zarar."

"Evim şu binada!" On metre ötedeki, beyaz binayı göstermiştim. Bu kız olmasaydı, geride bıraktığımız yokuşu tek başıma asla çıkmazdım... Bebek'i kim planladıysa, eminim, intihar ettiği için kırılan kemiklerinin acısından yürüyemeyen salakların da bir gün bu yokuşları tırmanmak zorunda kalacağını düşünmemiştir herhalde.

Binanın kapısına kadar çıkmama yardım edip durdu.

"Dairenize kadar çıkabilecek misiniz?" *Off! Adamı yukarı da çıkartırsam, yatağına kadar da bırakmam gerekir. Kesin bana sarkıcak bu herif... Nerden bulaştım bu işe...*

"Yok! Saa olun! Kapıcımız yardım eder! Size çok teşekkür ederim! Yardım etmeseydiniz bu geceyi orda oturarak geçirebilirdim!" Uzanıp, kapıcı dairesinin ziline basmışım.

"Önemli diil! Komşuluk böyle zamanlar içindir!" *Hayret! Dairesine gelmemi istemedi... Beni beğenmedi mi acaba!*

"Buralarda mı oturuyorsunuz?"

"Paralel sokakta..." Eliyle arka tarafı işaret etmişti.

"Böyle iyi komşularımın olduğunu bilmiyordum, ama yine de komşularımı daha fazla rahatsız etmemek için akşam yürüyüşlerime bir müddet ara versem iyi olur. Bu ağrının bi daaa nasıl ortaya çıkıcaa belli olmaz."

"İsterseniz, yürüyüşe çıktığımda size eşlik ederim... Madem hemşireniz de işten ayrılmış..." *Naapıyorum Ben! Ona asıldığı mı düşünecek! Aslında yakışıklı çocuk! Etkileniyorum galiba!*

“Sevinirim!”

“Pekii! Yürüyüşe çıktığım vakitlerde kapınızı bi çalarım. Müsaaitseniz gelirsiniz! Yani tabii, sizi zorlamak da istemem!” *Telefonunu istersem çok göze batıcak... Saçmalamaya başlıyorum. Ondan hoşlandığımı belli etmemeliyim!*

“Anlaştık! Her şey için çok saa ol! Bi şeyler ikram etmek isterdim ama, bu halimle, servis yapacak durumda değilim. Uzanıp iyileşmeyi bekliycem.” Kapıyı açan kapıcı, yanımıza kadar gelmişti.

“Peki! Görüşürüz!” *Aslında tatlı çocuk! Etkilendiğimi kabul ediyorum!*

“Ahmet Efendi, yardım edersen eve çıkabilicem!” *Ulan tam!... Tövbe estafulllaaaa... Bitmiyo bu apartmanın istekleri, bitmiyo be! Bi yalnız kalamadım Gülsüm’ümle üç nümara ekmek ister, beş nümara soğan ister, iki nümara bir kilo un, üç paket hindistancevizi ister. Kapıcıysak bizim de bi hayatımız var ulan! Aaaaammnnnnnaa. Kapıcımızın omzuna tutunduğumda kınalı saçları kızıl kızıl parlayan iskeletten bozma kıza da el sallıyordum.*

“Bi saniye... Kaçınıcı katta oturuyosun. Hangi zil?...” Arkamdan seslenmişti... Gözleri *git burdan artık Ceren! Çocuk gibi davranmaya başlıyosun*, diyordu. Demek ismi Ceren’di.

“Beş,” dedim kısaca. Cevabımı duyunca yanındaki zillere baktı sonra tekrar bana dönüp hafifçe elini kaldırarak son uğurlamayı yaptı. Gözbebeklerini hâlâ görebiliyordum.

Demek ismin Sezgin! Bakalım nasıl bi insansın Sezgin! Görüceez!

Hafta sonu bileğimdeki ağrı geçmiş gibiydi. Artık baston kullanmadan rahatça yürüyebiliyordum, ama yine de yaşamış olduğum acı tecrübe, bastonumu bir süre daha yanımdan ayırmam gerektiğini göstermişti. Spor bir gömlek ve rahat, spor kumaştan bir pantolon Ceren ile yürüyüşe çıkmak için uygun bir kıyafetti. Yarım saate kadar gelip beni almasını bekliyordum. İlk karşılaşmamızdan sonra, hafta içinde bir kez daha yürüyüşe çıkmıştık ve ayrılırken cumartesi buluşmak üzere sözleşmiştik. Ceren geldiğinde kapıyı ben açmaya özen gösteriyordum. Latife Hanım'ı pazara alışveriş yapmaya göndermiştim. Ceren, henüz Latife Hanım'ı görmeye hazır değildi. Nerden de söyledim o yalanları. Canım o an bir şeyler uydurmak istemişti. İntihar etmiş olduğumu açıklamak istemedim sanırım. Böyle giderse, bir psikoloğa ihtiyacım olacağı açıktı. Hoş, yeterince ıyleştiğimde intiharım ile ilgili benimle konuşmak isteyen bir ruh ve sinir hastalıkları hastanesi dolusu resmi doktor sırada bekliyordu, ama polis kayıtlarını doldurmak için değil gerçekten yardım etmek için çalışacak bir psikolog daha iyi olurdu.

Kapı çaldığında, aşağıya inmek üzere son hazırlıklarımı tamamlamıştım. Gerçi bileğimdeki ağrı çoktan etkisini kaybetmişti. Dolayısıyla, Ceren'in yürüyüş için evime kadar gelmesinin pek bir anlamı da kalmamıştı. Sahilde de buluşabilirdik, ama bir kadının böyle evime kadar gelip beni beklemesi hoşuma gidiyordu. En kıdemsizinden en kıdemlisine, ağzına kadar ukala kadın dolu o şirkette geçirdiğim bir yıldan sonra hiçbir kadına düşünceli davran-

mak istemiyordum. Hatta, kaba davranmak istediğimi söylemek de yanlış olmazdı. Dışarı çıkmak üzere kapıyı açtığımda karşımda Burak ve Hakan belirdi.

“Vaay!” diyebildim sadece.

Burak üniversitede tanıştığım, aynı bölümde okuduğumuz bir arkadaştı. Benden bir dönem büyük olduğu için, uçuşumdan önce mezun olmuştu. Hakan da Burak vasıtası ile tanıştığım ortak bir dostumuzdu. Yatakta iyleşmeyi beklerken pek haber alamamıştım, ama şu sıralar tıp fakültesini bitirmiş olması gerekiyordu.

“Vaay’dan daha anlamlı bir şeyler söylemelisin. Aylardır görmediğin arkadaşların duruyor karşında.” Burak söze direk girmişti. Yüzünde her zamanki çok bilmiş gülümsemesi vardı.

“İçeri girin de hesabınızı öyle görüim,” dedim. “Bunca aydır niye aramadığınızı anlarız belki.”

Sarılıp, öpüştük, hal hatır soruştuk.

“Kuşura bakma abi... İlk duyduğumuzda hastaneye geldik ama bilincinin yerinde olmadığını söylediler bize... Seni göremedik. Doktorun çok uzun süre kendine gelemeyeceğini söylemiş hatta baban okuldaki kaydını dondurmuştu.”

“Aaa, evet...” Hakan’ın konuşması arasında mırıldanmıştım. O konuşmaya devam ediyordu.

“Geçenlerde Burak okuldaki asistanlardan, senin gelip kaydını tazelediğini duymuş. Biz de artık kalkıp bir geelim, dedik. Hâlâ sargılarla falan yattığını, komada olduğunu sanıyorduk, inanır mısın? Hocam iyleşmene çok sevindik. Kimse inanmıyordu uyanabiliceğine.” *Gerçekten sağlıklı görünüyor... Umarım durumunu anlattığımızda bi şi olmaz...*

“Ama iyleştim işte... Domuz gibi de sağlıklıklıyım....” Gölüşmeler arasında oturma odasına geçip, koltuklara yerleştik.

“Eeee, anlatın bakalım... Yokluęumda neler oldu... şehir plancıları dñnyasında ne gelişmeler var.”

“İyidir be hoca, yeni uydu kentler projeleri var işte, her zamanki gibi...” Burak, şehir ve Bölge Planlama bölümünü bitirdikten sonra, emlak piyasasında faaliyet gösteren büyük bir bankada çalışmaya başlamıştı.

“şimdi Bursa’da bir toplu konut işi var. Depremden sonra her şey çok daha ciddi ele alınmaya başlandı. Birkaç haftalığına oraya gitmem gerekecek gibi görñnñyor. şu okulu bitir de seni de bizim bankaya alalım artık.” *Umarım, Burçak’ı sorar da konu açılır... Olup bitsin artık bu işi.*

Burçak?

Karşılaşmamıza hazırlanmak için deliler gibi çalıştığım kız. İntihar etmemden birkaç hafta önce, telefonda büyük bir kavga etmiştik. “Artık seni hiç göremiyorum. Dñnyadaki herkes çalışıyor ama kimse sevgilisini bu kadar ihmal etmiyor!” gibisinden ciddi bir azar işitmiştim. İlişkiye bitti gözñyle bakıyordum ama aramızda resmen bir ayrılık lafı falan geçmemişti. Geçmesi gerektiğine de inanmıyordum zaten. Bir ilişki bittiyse, bitmiştir. İki tarafta bunu hissedebilir. Bir de kalkıp, ilişkimiz bitti mi bitmedi mi, ayrıldık mı, beraber miyiz tartışması yapmaya gerek yoktu, sanırım.

“ok saa ol Burakıım ama içi kadınlarla dolu yeni bir işyeyine daha dayanabileceeğimi sanmıyorum. Kendime bi bakkal dükkânı ya da daha iyisi bi Tekel bayii falan açıp, hayatımın ge-

ri kalanını kadınlardan uzak geçirmeye kararlıyım.” Odada, es-
piriden kaynaklanan küçük bir gevşeme doğmuştu ki sordum.

“Bizim okulda bir Burçak vardı, benim sınıfta hatta... Nooldu
ona?” Alaycı ve umursamaz bir edayla sormuştum, oysa intiharı-
mımdan önce beraber olduğumuzu herkes biliyordu. Hava gergin-
leşiverdi birden.

“Burçak hâlâ okulda!” diye yanıtladı Burak. “Senin hasta ol-
duğun geçtiğimiz bir yıl içinde biz biraz yakınlaştık ve şimdi bir-
likteyiz.” *Ne zor işmiş bu beeee!*

“Birkaç aylığına yok oluyorum ve en yakın arkadaşım, sev-
gilimi çalıyor... Çok saa ool Burak!” Sesim çok sakindi.

“Hocam... Ama anladığım kadarıyla zaten sen... Yani inti-
har etmeden önce de aranız bir hayli kötüymüş, ayrılacak gibiy-
mişsiniz.”

“Evet, neyse, sen benim söylediklerime bakma... Zaten ben
Burçak’ı haketmiyordum. Eğer şimdi mutluysanız, bu işi bulan-
dırmanın bir anlamı yok.”

“Bu dönem sonunda, Burçak tek ders sınavını verip mezun
olursa, evlenmeyi düşünüyoruz.” *İşte eski Sezgin! Yine anlayış-
lı, yine sakin, eski dostum.*

“Sizi kutlamaktan başka bir şey yapamam dostum. Umarım
mutlu olursunuz.” Çok kıskanmıştım. Neredeyse sinirimden atla-
yıp Burak’ın boğazını sıkıcağıtım. “ADİ HERİF. BRÜTÜS’ÜN
21.YÜZYIL VERSİYONU,” diye bağırarak istedim ama olmadı.

Vakti zamanında, bir şirket dolusu şeytan oyuncağı kadın
hayatımızı kâbusa çevirmeden önce, mutlu sayılabilecek bir ha-
yatım ve beni seven bir kız olduğunu hatırlıyordum. İşe gidip gel-

mekten, kutup kızağı çeken köpekler gibi çalışmaktan yemek yemeye bile vakit bulamadığım bir dönemde, ilişkimiz biraz kötüye gitmişti, o kadar. O benim ilham perimdi. Sağlığımda dergiye yazdığım küçük hikâyeler için hep ondan, onunla yaşadıklarımızdan esinlenirdim. Her yaptığımız ayrı bir maceraydı. Hayatım onunla heyecan doluydu. Bitirmeyi bir türlü başaramadığım romanım bile onun üzerineydi.

Burçak'ın kalbini çalmam da, ayrı bir hatıraydı. Okulda geçinemeyip birbirimizi çekemediğimiz için, yüz yüze konuşmalarımız yakınlaşmamızı sağlayacak kadar uzun sürmüyordu. Ben anlatmak istediklerimi söyleyemeden kavga etmeye başlıyorduk. Fazlasıyla ukala bir kızdı. Kendini beğenmişliğine gıcık oluyordum, ama önümde oturduğu bir sınavda, dersi veremediğim taktirde başarı barajını geçemeyeceğimi ve kaydımın silineceğini bildiğinden, arkasını dönerek, sağdan soldan kopya arayışına artık son vermeme söylediği ve kâğıdımı önüne alıp bütün doğru cevapları yazdığı zamanı da unutamıyordum.

Sonunda epey uğraşıp bir bilgisayar programı yazmıştım. Program, ekrana yazılan şifreli metni çözerek normal haline getiren bir şifre çözücüydü. Her şey hazır olduktan sonra, e-mail adresine göndermiştim söz konusu programı... Yanında da küçük bir not vardı.

Bu haftaki yazımı oku. Alt çizgiler senin için...

Sezgin

O hafta dergideki köşeme önceden hazırladığım bir yazı koymuştum. Yazının içindeki bazı kelimelerin altı çizgiliydi. Bir mizah dergisi olduğu için, yazarların yazıları üzerinde böyle gayri ciddi, sıradışı oynamalar yapmaları okuyucular için hiç de ga-

rip değildi. Yazının altına bir de not düşmüştüm. Bunun bir promosyon olduğunu, yazımdaki bazı kelimelerin altındaki çizgilerin anlamlarını bulup bana yazan okurlarımın, televizyonlara, haber bültenlerine çıkan, ülkenin ilk ve tek konuşan süt ineği ile bir saat boyunca sohbet edebilmelerini sağlayacağını vaat etmiştim.

Burçak altı çizgili bu kelimeleri, ona gönderdiğim şifre çözücü programda yazıp çalıştırdığında ortaya gerçek mesaj çıkacaktı.

Şifre çözücü programın mantığı basitti. Altı çizili kelimeleri doğru sırası ile yazınca, bilgisayar her keliminin harf sayısını dörde bölüp kalan sayıyla aynı sırada bulunan harfini alarak, kelimelerin yazılış düzenine göre sıraladığında mesaj ortaya çıkacaktı. Örneğin, **“Salı”** kelimesi, dört harften oluşan bir kelime olduğundan, bilgisayar harf sayısı olan dördü, dörde bölüyor kalan sayıyı ise sıfır buluyordu. Sıfır, bilgisayar mantığında sıra sayılarının başlangıcı olduğu için **“Salı”** kelimesinin ilk harfini, yani **“S”**yi hafızasına alıyordu... İkinci kelime olan **“Severim”** in uzunluğu yedi harf olduğu için bilgisayar bu defa yediyi dörde bölüyor kalan sayı olan üç ise bilgisayar mantığında dördüncü sırayı ifade ettiğinden **“severim”** kelimesinin dördüncü harfi olan **“e”** harfini alarak şifrenin ikinci harfi olarak hafızasına yerleştiriyordu.

Dergide yayınladığım ve Burçak’ında okumasını umut ettiğim metin şöyle başlıyordu...

Salı günlerini severim. Hem de çok severim. Bu belki size anlamlı gelmeyebilir ama, çalışanların (özellikle de hafta sonlarını, sevdikleri erkeklerle, kocaları, eşleri, sevgilileri ile sahilde, eğlence yerlerinde mutluluktan kahkalar atarak geçiren genç ve güzel kızları görüp görüp sinir krizlerine giren

bir şirket dolusu evde kalmış kadınla aynı işyerinde çalışanların) **çok iyi bildiği, tatilin bittiği ve geri dönmek zorunda olduğunuz o acı pazartesi gününü geçmişte bırakıp, biraz daha rahatlamış olduğum için severim salıları...**

Tüm metin bitip, Burçak altı çizili bütün kelimeleri deşifre ettiğinde, ekranında şu mesaj belirmişti...

“Seni Seviyorum, Ukala...”

Sonraki iki hafta benimle hiç konuşmamıştı. Yanıma bile gelmemiş, benim bulunduğum ortamlardan kaçarcasına uzaklaşmıştı. Aşkima karşılık alamamış olmanın üzüntüsünü yaşadığım bir öğleden sonrasında, fakültenin bahçesinde basket oynayan zibidileri seyrettiğim sırada yanıma gelmiş, sert bir dille, ondan ne istediğimi sormuştu. Eğer amacım o bilgisayar programında olduğu gibi garip oyunları için gerekli eğlencelik bir kız ise kendisinden uzak durmamı aynı sert dille anlatmıştı. Hiç kimsenin duyguları ile oynamasına izin vermeyeceğini de ekledikten sonra dönüp giderken kolundan yakalayıp, geri çevirmiş ve yavaşça öpüvermiştim. Basket oynayan arkadaşlar maçı bırakmış, büyük bir gürültüyle bizi alkışlayıp, bravo çekmişlerdi. Bu noktada resmileşen aşkımızın, kavgasız gürültüsüz geçen tek anı da o an olmuştu.

“Hocam, senin planların nedir şimdi, yeniden hayata döndüğüne göre, bir şeyler planlıyorsundur mutlaka...” *Konuyu değiştirmeliyim! Zaten, yakın arkadaşının sevgilisini çalan adam durumunda olmam çok rahatsız edici bir durum.* Burak yeniden söz almıştı.

Oturma odasının penceresinden içeri güneş ışığı, içimi kaplayan karartıyı birazcık söküp almıştı. Burçak'ın Burak ile evleneceği haberi beni birdenbire sarsmıştı. İnsanın, malının değerini onu kaybettikten sonra anlaması gibi bir açıklamayı durumu izah etmek için kullanmak istemiyordum zira Burçak'ı sahip olduğum bir eşya gibi görmek hiç hoşuma gitmiyordu ama durum büyük benzerlikler gösteriyordu.

Hiç olmazsa kendime geldikten sonra bir telefon edeceğim yerde son aylarımı paranoyakça korkularımı yenmek, geçici topallığımdan utanarak ve iyleşmek için kendimi parçalayarak geçirdiğim için pişman olduğumu hissediyordum.

“Önce okulu bitiricem,” diyerek cevapladım Burak'ı... Konuyu dağıtmalıydım. Gelecekle ilgili planlar beni üzüyordu.

“Senin okul ne oldu?” dedim Hakan'a... “Doktor oldun artık herhalde.”

“Evet hocam, pratisyen doktorum bugüne bugün... Çok iyi iğne yaparım...” *Bi koca iğneyi de Burak'ın kışına sokucam. Burçak konusunu benim yanımda açmayacaktı güya! Neyse, konunun değişmesi iyi oldu. Beklediğimden daha ucuz atlattı Burak bu karşılaşmayı.* Espirili bir ses tonuyla konuşmuştu.

“Uzmanlık?” Uzun cümleler kuramıyordum. Sesimdeki şokun fark edilmesini istemiyordum.

“Çalışıyorum, TUS'a giricez, bu eylülde. Hayırlısı ile çocuk hastalıklarını kazanabilirsem, ilerde paraya para demiiceem. Veletler devamlı hastalanırlar, bilirsin.” TUS dediği, Tıp Uzmanlık Sınavıydı... Sesindeki şakacı hava, ortamı yumuşatmaya çalışmak ister gibiydi. Ama kendimi gülebilecek modda hissetmiyordum. Kapı çalınınca odadan çıkmak için doğan fırsatı hemen değerlendirdim.

Kapının ardında Ceren duruyordu. İnce yüzü, küçük dudakları, boncuk boncuk gözleri ve yüzüne özenle yapıştırmış gibi görünen, yandan bakıldığında bir dik üçgen oluşturan minik burnu ile o anda kapı dürbününden görmek isteyeceğim, kesinlikle, tek insandı Ceren. Hemen kapıyı açıp, merhabalaşmaya bile fırsat vermeden, işaret parmağımı dudaklarımın üzerine götürerek susmasını ve takip etmesini istedim. Bir elimle de içeri de misafirlerim olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Odaya girince Burak ve Hakan ayağa kalktılar.

“Baylar, Ceren’le tanışın. İyileştiğimde sizleri aramamı unutmama neden olacak kadar aklımı başımdan alan kadın bu işte...”

“Mer...Merhaba...” *NE? BUNLAR KİM? Bana kur mu yapıyor yoksa şaka mı bu?* Ceren şaşkın bakışlarını bir an bana yönelttikten sonra, başlattığım oyunu oynamaya karar vermişti.

“Merhaba... Ben Burak...” *Çok güzel bir kız... Şu Sezgin’in şansını kıskanmamak elde değil.*

“Selam... Hakan.” *Ne kadar güzel gözleri var.*

“Burak ve Hakan, çok eski arkadaşlarımdır. Burak’la üniversitede aynı bölümdeydik. Hakan’da, eeaa pardon, Doktor Hakan Bey’de ayrılmaz üçlümüzün diğer üyesidir.”

“Tekrar memnun oldum.” *Hımmmm!! Takım elbiseleri de oldukça kaliteli duruyor. Ayakkabıları da temiz. İyi para kazanıyor olmalılar... Sezgin neyin peşinde acaba? Ses çıkarmıyım en iyisi!* şeklindeki gereksiz cümlesini tamamlayan Ceren’in ardından Burak ve Hakan gitmek istediklerini belirtir gibi birbirlerine bakıp, kapıya yöneldiler.

Burak yürürken konuşuyordu.

“Hocam, biz artık kaçmalıyız, ama yine görüşüceez. Bu cumartesi , benim evde hoş geldin Sezgin partisi var. Herhalde se-

ni de beklediğimizi söylememize gerek yok.” *Umarım, Burçak ile bir gerginlik yaşanmaz.*

“Soytarılar! Ben yeni yataktan kalkmış bir adamım. Parti falan kaldıramayacağımı hiç düşünemediniz mi?” Sesimdeki ton, bu kadar ağır bir cümleyi şakaya dönüştürecek yoğunlukta samimiyet içeriyordu.

“Parti denilince, mezardan bile çıkabileceğini hatırlayınca sakınca görmedik. Ayrıca yataktan yeni kalkmış biri için fazla faal olduğun zaten görülüyor.” Cümlesini tamamlarken, bir gözü Ceren’den tarafa kaymıştı.

“Orda olucam!” diyerek konuyu kapattım...

“Seni de bekliyoruz artık, Ceren!”

Ceren bir an bana bakıp gözlerimde olumlu bir ifade görünce, sevinçli bir sesle yanıt verdi.

“Sanırım, gelebilirim. Hem biraz dans edip, dağıtmaya ihtiyacım da vardı.” *Bi gidip bakim, belki uygun bir koca adayı çıkar...*

Ceren’in cevabı üzerine Burak ve Hakan bir an durup bana baktılar. Ceren’e açıklama yapmak gereğini hissettim.

“Cerenciğim, bizim partiler senin düşündüğünden biraz daha yavaş tempolu geçer. Yani, aslını istersen, hiç dans etmeyiz, müziği sonuna kadar açmayız. Nasıl anlatsam... Bir masanın etrafında oturup yer içer, sohbet eder, tartışır, fıkra anlatır, bazen seçtiğimiz bir kurbana ahiret soruları sorar cevabı alıncaya kadar da rahat vermeyiz. Yani biraz farklı işte.”

“Merak ettim...” *APTAL KIZ! Niye Hemen atladin! Ağırdan al kendini!* Ceren, teklifin üzerine hızla atılmasının utancıyla, susup kalmıştı.

“Neyse yaparız bi şeyler... İstedığınız dans olsun. Siz orda olun da....” Burak da havayı yumuşatmaya çalışmıştı. Ama gözleri çok başka şeyler söylüyordu... *Burçak'ın, Sezgin'i Ceren'le birlikte görmesi çok iyi olacak. Sanırım bunu, Sezgin'in onu unuttuğu ve önemsemediğini gösteren en açık delil olarak kabul eder artık.*

“Peki, orda olucaz,” diyerek konuyu kapatmıştım. Konuşurken, Ceren'in beline sarılmış, kendisini yalnız ve aptal hissetmesini önlemeye çalışmıştım. Önümüzdeki günlerde bana çok lazım olacaktı. Burak'ın kurduğu planlara rağmen, Burçak'ın yanına, yanımda başka bir kızla çıkmazsam kendimi kötü hissedeceğimden emindim. Aslında çok aptalca bir düşünce olduğu açık, ama karşı konulamayacak kadar gerçek ve güçlü bir his işte... Kıskançlığın gözü kör olsun.

“Kusuruma bakma! Seni böyle birden... Yani beklemediğin zor bir duruma soktum. Renk vermediğin için teşekkürler.” Burak ve Hakan'ı uğurladıktan sonra, Ceren ile oturma odasına geri dönmüştük. Hareketleri, eskiye oranla, biraz tedirginceydi. Beklenmedik ve nasıl davranılması gerektiği hakkında bilgi sahibi olmadığı veya en azından kararsız kaldığı bir durumla karşılaşmış kızıl saçlı güzel bir kız görüyordum şu anda.

“Önemli diil. Kandırıkçılık oynamak hoşuma gitti.” *Artık benden hoşlandığına eminim. Belki de bana evlenme teklif etmeyi düşünüyodur. Çok hoş yaa! Ama sakın ol kızım Ceren! Öyle hemen, hoop diye atlama. Biraz peşinden koşturt ki, senin değerini anlasın. Sana daa çok balansın. Kolay lokma olduğumu düşünür-*

se bu iş olmaz. Hem belki arkadaşları arasında daha iyileri de vardır. Hemen kendini bağlama.

Yahu, sizin camiadan bir tanecik akli başında adam çıkmaz mı? Ne kadar gereksiz, aptalca ve tiksindirici yöntemleriniz var böyle? dememek son derece akıllıca ve yerinde bir karar olacaktı, çünkü dememeye karar verdiğim bu düşüncelerim ileri-ki günlerde stratejik öneminin daha da artacağını hissettiğim Ceren cephesinde çok ağır kayıplar vermeme neden olabilirdi. Oysa bu cephede kayıplara değil takviyeye ihtiyacım vardı.

“Kıyafetin çok hoş... Yeni mi?” Koltuğa oturmuştum. Bir kadının kıyafetine iltifat etmekle ona bir milyon dolar vermek arasındaki tek fark, iltifat ettiğinizde sizin cebinizden hiç para çıkmaması ve onun cebine hiç para girmemesine rağmen cebine bir milyon dolar girmiş kadar mutlu olmasıdır.

“Yürüyüş için uygun olur diye düşünmüştüm. Eski şeyler... Hem kalkıp hazırlansan iyi olur. Biliyorsun, sahilde bir yürüyüşümüz var.” *Evet, işte kur yapmaya başlıyor.*

“Tamam... Gidiyoruz.”

“Oturma odan burası demek...” odanın içinde dolanıp, eşyalara, fotoğraflara ve duvardaki resimlere bakıyordu. Gözleri görüş alanımdan çıkmıştı.

“Sezgin!”

“Efendim!” diye seslendim, ayakkabılarımı giymek üzere hole yönelmişken.

“Senin soyadın nedir?”

“Konaklı... Niçin?” Kahretsin! Niçin sorduğunu anlamıştım.

“Burda, bir binanın on dokuzuncu katından atlayıp, sağ kurtulmayı başarmış bir adamla ilgili eski gazete kupürleri var. Bu

olayı hatırlıyorum, geçen yıl çok konuşulmuştu. İşin garibi, atlayan adamın ismi seninki ile aynı. Ne garip raslantı dii mi?" Sesi biraz sinirliydi.

"Yaa! Öyle ben de o raslantı nedeniyle asmıştım onları duvara..." Tam karşımda duruyordu.

"Bana niçin yalan söyledin?" *Nasıl da inandım ona. Çok iyi bir yalancı. Bir sürü de ayrıntı uydurmuştu. Yok kahveden koşup gelen delikanlılar falan. Resmen aptal yerine koydu beni.*

"Ne söyleyebilirdim. Hiç tanımadığım insanlara, HEY BAKIN! BEN ON DOKUZUNCU KATTAN ATLAYIP ÖLMEYEN ADAMIM! diye bağırmalı mıydım! Bu hatırlamak istemediğim bir anım ve kimseyle de paylaşmak istemiyorum."

"O zaman niçin küpürleri çerçeveletip duvarına asıyorsun." *İntihara kalkışanların deli veya hasta oldukları doğru mu acaba? Yoksa bu adam da kafadan hasta olmasın? Allahım, kırk yılda iyi bir koca adayı verdin, onu da deli mi verdin yoksa bana!*

"Bu, Latife Hanım'ın fikriydi. Benim güçlü bünyeye sahip biri olduğumu, yirmi kat düşüp sağ kurtulduktan sonra, yaralarım ve kırıklarım da başa çıkabileceğimi hatırlamamı istiyordu. Kafasına göre, psikolojik takviye yapıyordu. Sonra kaldırmayı unuttum ve orda duruyolar işte."

"Latife Hanım KİM?"

"Bana yardımcı olan kadın."

"Bu söylediklerine nasıl inanabilirim! Yalan olmadığını nasıl bilebilirim. Trafik kazası geçirdiğini öyle bir anlatmıştın ki, senin için gerçekten içim cız etmişti. Ya biraz önce arkadaşlarına beni nişanlın olarak tanıştırmana ne diyelim... Sanki yirmi yıldır nişanlıymışız gibi belime sarılıp, yalanlar atman! Allahım! Sen usta bir

lantılarımızı hatırlamaya çalışıyordum. Neler yaptığımı, nelerden bahsettiğimizi, nelere güldüğümüzü... O sıralar Burçak'la beraberdik. Demek ki Burak örümceği, bir yandan yüzüme gülerken bir yandan da Burçak'ı ağına nasıl düşüreceğini, benim kuyumu hangi boyutlarda kazacağını düşünüyordu.

“Burası mı?” Ceren'in sorusu düşüncelerimi dağıtmıştı.

“Evet!”

“Ne kadar büyük bir evde oturuyormuş arkadaşın...” Ses tonundaki hayranlığı fark etmek için gözlerine bakmak zorunda değildim. Zaten gözleri de evi inceliyor, evi çevreleyen büyük duvarlar ve iyi bakımlı bahçeyi tarıyor, evin bulunduğu tepeden manzaranın nasıl olabileceğini kestirmeye çalışıyordu.”

“Babasından kaldı. Erken yaşta kaybetti ailesini.”

“Şanslı çocukmuş. Kimsenin anne babası böyle miras bırakmaz.” Konuşurken bir an bana bakıyor, sonra tekrar başını çevirip evi inceliyordu. Kızıl küt saçları başının etrafında uçuşup, elmacık kemiklerinin makyajla daha da belirginleştiği yanaklarına vuruyordu.

“Evet hadi girelim artık.” Bahçe kapısının önündeki zile bastıktan birkaç saniye sonra, önümüzdeki kapı açıldı. İçeri girip, kapıyı ardımızdan kapattık. Bahçe, bir futbol sahası kadar olmasa da iki ceza sahası büyüklüğündeydi. Bahçenin üç yanı insan yüksekliğinde duvarlarla çevriliyken, dördüncü kenarındaki duvar sadece demir parmaklıklarla kapanmıştı. Parmaklıkların ardında da Marmara Denizi'ne yukardan bakan bir manzara mevcuttu.

Birkaç adım atmıştık ki, evin kapısı açıldı. Eşiğin ardında duran kişi bir hayli yabancı görünmesine rağmen, Burçak'tan başka birisi değildi. Biraz daha görüşmemiş olsaydık nerdeyse tanıya-

mayacaktım. Çok az kilo almış, ama eski ince haline oranla basenleri biraz dolmuştu. Açık kahve saçları eskiden olduğu gibi omuzlarının altına kadar uzanıyordu. Minik yuvarlak çerçeveli gözlükleri, elmacık kemiklerinin hemen üzerinde duruyordu. Minik burnu ise küçük gözlük camlarının arasında kayboluyordu. Hatırladığım iri, koyu gözlerini seçebilmem içinse birkaç metre daha yakınlaşmamız gerekiyordu.

“Sezgin! Hoş geldin! Geçmiş olsun...” *İşte karşımda duruyor... Yaşama dönebileceğine hiç inanamıyordum oysa.* Elini uzatmıştı. Tokalaşmak istiyordu. Oysa bunca zamanlık ayrılıktan sonra hiç olmazsa bir kere sarılmalıydık. Bana karşı sevgisini gerçekten kaybetmiş olmalıydı.

Uzanıp elini sıktım. Ona olan kızgınlığımdan mı bilemiyorum, eline dokunmak eskisi gibi heyecanlanmama yol açmadı. Elektirğimiz kaybolmuştu sanırım. Ama yine de ona bakmak canımı yakmak için yeterli oluyordu. Sevginin, aşkın standart bir tanımı olmadığı için, kalbimdeki ağırlaşmanın aşktan mı yoksa, bir eşyayı kaybedecek olmamdan mı kaynaklandığını da kestiremiyordum. Gerçeği bulmayı ümit ederek, olayları akışına bırakmaya karar verdim. Eğer Burçak'ı sevdiğimi, gerçekten sevdiğimi fark edecek olursam, kalbini geri kazanmak için her şeyi yapacağıma tam orada söz verdim. Tam Burçak'ın elini sıktığım anda.

“Merhaba Burçak. İyi gördüm seni,” diyebilirdim sadece.

“Sen Ceren olmalısın.” *Demek iyileştikten sonra beni hiç aramamasının sebebi bu güzel kızmış. Ben böyle bir güzellikle yarışamazdım zaten. Üstelik en az on santim de uzun benden. Ayağında topuklu olsa Sezgin'le aynı boydalar.* Burçak'ın şu boy

kompleksi! Ona kısa bir kız olmadığını defalarca söylememe rağmen kendisini kısa olarak tanımlamaktan hiç vazgeçmemiştir. İnce, minyon yapısını göz önüne alınca 1.65 metre uzunluğundaki bir vücudun içinde oldukça orantılı duruyordu. Yine de kendisini hiç beğenmiyordu, bacaklarını sıska ve çarpık, göğüslerini ise ufacık buluyordu. Oysa sıska bacaklarını da, ufacık göğüslerini de çok sevdiğimi hatırlıyorum. Benim gözüme hep çok güzel görünmüşlerdi. Hâlâ da öyle göründüklerine göre, aşk hanesine artı bir eklemeliydim.

“Gözlüklerini arada sırada çıkarmanı salık verdiğimi hatırlıyorum sana.” Aniden içimden gelen bu sahiplenme kokan cümleler, Burçak’ın elmacık kemiklerinin üzerinde, derisinin gözlüğün metal çerçevesi ile temas etmesi sebebiyle oluşan küçük kızarıkları işaret ediyordu.

“Biliyorum, biliyorum ama, çıkarınca da hiçbir şey göremiyorum, biliyorsun...” Dört buçuk derece miyop. En azından bir sene önce öyleydi. “Lenslere de ancak çok özel günlerde katlanabiliyorum.”

“Ya Sezgin, niye içeri girmiyosun çocuğum.” Burak, kapıda uzayan sohbetimizi bitirmemiz gerektiğini hatırlatıyordu. Üniversitenin ilk senesinde, kantinde yolumu kapatan, sakallarının uzunluğu ile inançlarının güçlülüğünü ispatlamaya çalışan üç arkadaş, elimdeki sandviçler ve içeceklerle aralarından geçmemin çok zor olacağını anlatabilmek için, “Yaa, çocuklar! İzin verseniz de geçsem!” demiştim, hem de en sempatik ses tonumla. Ancak, samimiyet kurma amacıyla, “arkadaşlar” anlamında kullandığım “çocuklar” kelimesi molla sakallı üç arkadaşın hiç hoşuna gitmemiş, beni omzumdan yakalayıp, yaşlarının benden büyük olduğunu,

onlara çocuk diyemeyeceğimi olanca güçleriyle anlatmaya çalışmışlardı. Onlara bu aşağılık komplekslerinin nereden kaynaklandığını sormamam şu anda sağ olmamın en büyük nedenlerinden biridir. Ayrıca kompleksli insanları sinirlendirmenin en kolay yolunun onlara “çocuk” demek olduğunu, beynime kazırcasına bana öğreten bu küçük olay sonunda da, tüm arkadaşlarıma üstüne basa basa “çocuum” diye hitap etmeye başlamıştım. Sinirlenip, kendilerine “çocuk” dememi yasaklayan, kompleks okyanuslarında balık formatında yaşayan arkadaşlarımla ilişkilerimi sınırlamış, bu espirime karşılık verip, benimle birlikte eğlenmek yolunu seçen, mantıklı, akıllı, kendilerine hâkim görünen arkadaşlarımla dostluk yolunda birlikte devam etmiştim. İşte, birlikte en uzun yol aldığımız arkadaşlarımdan biriydi, Burak ve benim ona seslendiğim gibi o da bana “çocuum” diye seslenmeyi alışkanlık haline getirmişti. Uzun dostluk yürüyüşümüzün sonunda da arkamı döner dönmez, yanında sakladığı sivri, soğuk çeliği sırtıma saplamıştı, alçak. Bir de bana banka da iş teklif ettiğini düşünürsek, kabul etmem halinde kariyerimin Burak tarafından kolayca ve defalarca baltalanacağından emin gibiydim. En iyisi, onunla aynı firmada değil, aynı sektörde bile çalışmamamdı.

“Hocam nasılsın?” Hakan ayaklanmış, yanımıza gelmişti. Hemen yanında Esmer Ebru ile Daha Esmer Ebru duruyordu.

Esmer Ebru, Şehir Bölge Planlama bölümünde Burak’ın sınıfında okuyan arkadaşlardan biriydi. Ancak, o kadar çok dersi kalmıştı ki, aradan bir sene geçmiş olmasına rağmen hâlâ okulu bitiremediğine emindim. Daha Esmer Ebru’da Burak ve Esmer Ebru ile aynı sınıfın elemanıydı. Uçuşumdan önce mezun olup, çalışmaya başlamıştı. Aynı grupta iki tane Ebru olunca ve

ikisi de boy, pos, saç rengi, saç boyu, yaş gibi kriterler bakımından eşdeğerleri ifade edince, onları birbirlerinden ayırt edebilmek için ten renklerini kullanmayı uygun görmüştük. Ancak ikisi de esmer olduklarından, “Esmer” ve “Daha Esmer” lakaplarını kullanmak zorunda kalmıştık.

“Sezgin! Ölmeyi bile becerememişsin be ooluum! Ne kadar sağlıklı görünüyorsun böölee!” *Vaay be gerçekten sapasaalam görünüyo, Allah’ın işine bak...*

Esmer Ebru yanıma gelip sarıldıktan sonra da Daha Esmer Ebru ile hasret giderdik.

“Hızla iyleşmesine şaşırmamalıyız arkadaşlar, hangi erkeği bu kadar güzel bi hatun beklese, hemencecik iyleşirdi tabii...” *Şıllık Burçak, almıştır heralde mesajını.* Daha Esmer Ebru, Ceren’i kastederek takılmıştı. Ama, her zamanki dobra ağzı ile, Burçak’ın beni beklemeyip, Burak’la flört etmesine taş atar gibiydi.

“Arkadaşlar, herkes bahçeye çıkıp, masada kendisine bir yer kapabilir artık.” Burak duruma müdahale etmiş, konunun tatsızlaşmadan kapanmasını sağlamıştı. Bahçedeki deniz manzaralı masaya doğru yürürken, Ceren’i Ebru’lar ile de tanıştırmıştım.

Ebru’lar iki yanıma sarmış, yüksekte atlamanın nasıl bir duygu olduğunu sorup beni sıkıştırırlarken, Burak, yabancılık çekmemesi için Ceren’e yol gösteriyordu. Her zamanki gibi iki Ebru’nun arasında yerleşmemin dileklerimi gerçekleştirmek için sihirli bir etki yapacağını bahane ederek masada Esmer ve Daha Esmer Ebru’nun arasına oturduğum sırada Burak sürüngeni de görülmemiş bir nezaket örneği ile Ceren’in sandalyesini tutmuştu.

Ceren tam karşıma oturmuştu. Bense iki Ebru’nun arasındaydım, masanın ortasında oturuyordum. Ama ikisi de sandalyelerini

bana doğru hafifçe döndürmüş olduklarından başımı çevirdiğimde gözlerini rahatça görebiliyordum. Hakan ve Burak masanın iki ayrı ucuna yerleşmişlerdi. Burçak'da Burak'ın tam yanına sokulmuştu. Aslında söylemeye dilim varmıyor, ama sokulmaktan daha çok neredeyse içine girmişti. Birlikte olduğumuz dönemde onunla topluluk içinde böyle samimi pozları fazla vermediğimizi hatırlamadan edemedim. Genellikle birbirimizden uzak dururduk. Aynı bu gece, Ceren'in benden uzakta, benimse Ebru'ların arasında oturuyor olmam gibi. Burçak'dan uzak durmamın sorumluluğunu kendisi de biraz haketmiyor değildi. Genellikle suskun, hareketsiz, duygularını fazla göstermekten çekinen yapısı, ona yaklaştığımda, onu herkesin içinde utandırıyormuşum hissine kapılmama ve suçluluk duymama neden olduğundan, arkadaş toplantılarında ona bu gece Burak'la yakınlaştığı kadar yakınlaşıp sarılmaktan, onunla öpüşmekten, ona samimiyet göstermekten kaçınıyordum. Sanırım bu yaptığım, büyük bir hataydı.

Uzun süredir görüşemediğimiz için saatlerce arkadaşların ilgi ve soru sağanağı altında kalmıştım.

“Başka neler yaptın bu bir senede Sezgin? Anlat hadi bakalım.”

“Yatağımın üzerine bir ayna yerleştirmiştım. Bütün bir sene o aynadan, sargılarımın altından sakallarımın her gün tekrar tekrar, milim milim uzayışını seyredip durdum. Yaa, uzak diyarlar da maceralar peşinde koştuğumu mu düşünüyorsunuz alaaşkına, ne yapmış olabilirim ki, yatıp iyleştım işte.”

“Peki, hiç bi şe yapmadan bu cıvırı nasıl tavladın. Yatakta sargılıyken bile böylesini tavlıyabiliyosan, sağlıklı halinde elinden

geçirebileceklerini düşünmek bile istemiyorum.” *Biri bu kıza, Sevgin’in zamparalıklarını anlatmalı mutlaka* daha Esmer Ebru, Ceren’i kastettiği sorusunun sonunda, Ceren’e dönüp, “Bu adamlar, kızları cıvır diye çağırırlar, sakın bana kızma!” demeyi de ihmal etmedi. Ceren sadece gülerek karşılık verdi.

“Ebrucuum neler söylüyorsun böyle... Ceren benim nişanlım. Kadınlar artık önümde kendilerini kurban etseler bile, dönüp de birine bakmam.” *Sevgili koruyucu meleğim, böyle ufak tefek işlerle Tanrı’yı meşgul etmek istemediğim için direk senden rica ediyorum, Burçak’ın Burak’tan ayrılmasını ve kalbini tekrar bana açmasını diliyorum. Elinden geleni yapsan iyi olur. Bak, kafam bozulursa, amirinle yeniden karşı karşıya gelmene neden olabilirim, uyarmadı deme!*

Cevabım karşısında Ceren, sevgisini göstermek ister gibi uzanıp elimi sıktı. Nişanlı rolünü çok iyi oynuyordu. Ancak, Ceren’in bu hareketi sonucunda, Burçak’ın Burak’a daha sıkı sarılması da gözümünden kaçmamıştı.

Bir yıl önce olsa, iki Ebru’nun arasında otururken yukardaki patrondan daha çok para, sağlık ve mutluluk dilerdim, ama bunu çoklukla muhabbet sofrasının monotonlaşan havasına canlılık katmak için yüksek sesle ve şaka yapar gibi isterdim. Oysa artık, etrafımda benimle dolaşan bir koruyucu meleğimin olduğunu biliyordum. Gerçi, böyle her isteğimi yerine getireceğinden emin değildim, çünkü isteklerimin çok sınırlı olması gerektiğinin farkındaydım, ama yine de denemekle hiçbir şey kaybetmeyecektim. Şimdi bir düşünsenize, koruyucu meleğimden, dünyanın en sağlıklı, en çekici ve en zengin insanı olmayı da dileyebilirdim ama beni menepoz kurbanı, yöneticilikten hiçbir şey anlamayan.

ucibik birkaç yaşlı kadının gazabından bile koruyamayan koruyucu meleğim, yüzlerce milyar doları nerden bulup da getirebilirdi ki, öyle diil mi?

“Sorumuza hâlâ cevap vermedin Sezgin... Ceren’le nasıl tanıştınız?” *Cevap vermeden kurtulamaz benden. Sonuna kadar bastırıcam... Bu hikâyeyi mutlaka öğrenmeliyim... Bu kız kesin Sezgin’in hemşireliğini falan yapmıştır. Bu zampara hemşiresini tavlamamışsa bana da Ebru demesinler* daha Esmer Ebru inatla cevabını istiyordu. Bu masada istenilen cevabı vermeyenlerin rahat rahat oturmasına imkân olmadığını bildiğimden, bir şeyler uydurmak üzere beynimi harekete geçirdim, ama Ceren benden önce davrandı.

“İsterseniz ben anlatıim. Bir akşamüstü, Bebek sahilinde yürürken önümde ileryen adam aniden yere çöküp, ayağını ovup, okşamaya başladı. Yüzünden çok acı çektiği anlaşıyordu. Yanından geçerken iyi olup olmadığını sordum, sonra da kendimi o adamla nişanlanmış buldum...” *Sezgin’den çok hoşlanıyormuş gibi bir hava vermemeliyim, yoksa Burak’ı korkutabilirim.* Kusabildirdim. Ceren, Burak’a göz koymuş gibi görünüyordu. Bir anda nefretimi kazanmıştı bile. İnsanların düşüncelerini bu kadar çıplak şekilde görebilmek beni çok yakında bütün insanlardan nefret eder hale getirecekti. İşin kötüsü, aptallık derecesinde romantik olduğumu düşünecek olursak, ömrüm boyunca aşksız kalmak gibi bir tehlike de gözüme hiç uzak görünmüyordu. Kadınların çığ düşüncelerini, yüreklerindeki kiri böyle açık açık görünce, hiçbir kadını sevemezdim ki!... Ancak, tüm bu düşünceleri açık açık gördükten sonra da anlıyordum ki, bu büyük bir kayıp değilmiş. Kendime bir köpek alıp, onunla yaşamaya başlamalıydım. Onlar en azından sadık ve güvenilir oluyorlardı.

Happı yuttum! diye geçirdim içimden. Koruyucu meleğimin, ‘Öyle anlar gelecek ki, bir daha hiç kimsenin gözlerine bakmak istemeyeceksin!’ sözü aklıma geldi. Demek böyle bir şeyi kastediyordu. Şu an bana çok uzak görünse de her insan, günün birinde aile kurmayı, sevdiği, çocukları, torunları ile birlikte yaşamayı ister herhalde. Bu durumda, gözlerinden iğrençlik, dudaklarından yalancılık dökülen biriyle nasıl mutlu olup, çoluk çocuk sahibi olabilirim ki? Yeniden intihar edip, yarışdan çekilmeyi bile düşündüm. Hamamböceği olarak yaşamak daha ilginç olabilirdi.

“Hocam, uzmanlığı kazanırsam, bitirme olarak seni incelememe izin verir misin? Tıbbi bir mucizesin çünkü...” *Biraz muhabbete katılıp kendimi göstermeliyim. Çok sönük kaldım. Ben de ilgi istiyorum!*

“Hakan, çocuum, sen uzmanlığı kazan, benim vaktim uygun olmasa bile ben organlarımı kesip kesip sana gönderirim sen inceleyebilesin diye. Hiç dert etme sen böyle şeeleri, çocuuum.” Küçük bir gülüşme dalgasının arasından Esmer Ebru’nun şuh bir tondaki abartılı sesi duyuldu.

“Ayy, gerçekten sağ elini de kesip bana göndersen ne iyi olur valla, çok sevinirim.” *Tam kötü şeyler düşündükleri anda sağ elle naapıcamı açıklayıp, espirimi patlatıcam.*

Ebru’nun ne demek istediğini tam anlamamıştım, ama Ceren’in duyduklarına şaşırp kalması dışında, masadakiler büyük bir kahkaha koparmışlardı. İçtikleri kadehler de hafif hafif etkisini gösteriyordu zaten. Suratıma muzur bir ifade verip Esmer Ebu’ya döndüm.

“Onunla naapıcaksın bakim, çocuum! Tahmin ettim şeyi dil, umarım!”

“Ne fesatsınız yaa! Götürüp bi kadın hakları derneğine verip karşılığında da yüklü para alıcam...” *Ama eli satmadan önce, bir kere denememe de kimse karışamaz heralde.* Yine bir kahkaha tufanı yükselmişti masadan.

Konulara ne kadar yabancıyım. Benim ne işim var burda. Ama Burak'ı tavlayan'a kadar bunlara katlanmalıyım. Bu adamı tavlarsam kesinlikle hayatım kurtulur. Hem iri yarı yakışıklı bir şey olması da artı puanı... Sezgin'in nerdeyse iki katı... Bu adamla gecelerim de çok zevkli geçebilir. Ceren yine iğrenç düşüncelerinin arasında bir şeyler anlamak ister gibi etrafına bakıyordu. Karşımda oturduğu için gözlerini rahatlıkla seçebiliyordum. Aynı şeyi Burçak'a da yapabilmek için o kadar çok şey verebilirdim ki...

“Güzelim sen haberdar diilsin galiba... Bu serseri, intihar etmeden önce, en büyük kadın düşmanı yazarlardan biriydi. Kadın dernekleri bunun yazılarını yazdığı sağ elini getirene kesin servet öderler.” Daha Esmer Ebru, Ceren'in yüzündeki merakı gidermek istemişti. Bu sırada Hakan söze girdi.

“Ceren, sen bahsetsene biraz kendinden! Seni hiç tanımıyoruz.” *Kız çok güzel ama, yerli kızlar kesinlike bana göre diil. Bu ciğeri üç para etmezleri kesinlikle çekemem!* Hakan'da hep böyledir işte. Ona bir türlü yurdum kızlarını sevdirememiştik zamanında. Amerika'dan döndükten sonra burdaki kızlara, diş fırçalamanın ve ağda/epilasyon yöntemlerinin icat edilmediği, kadınların kokan ağızları, sarı dişleri ve göğüslerinin ortasından, bacaklarından, kollarından, yüzlerinden sarkan kıllarla etrafta dolaştığı ortaçağ zamanından kalmışlar gibi bakıyordu. Gerçi yurdum kızlarını artık beğenmemesinin sebebi olarak fiziksel görünümlerini

değil, iki toplumun kadınlarının kişilikleri arasındaki farkı gösteriyordu. Ve artık, gözlerdeki sırların anahtarına ulaştıktan sonra anlıyorum ki, Hakan çok haklıymış hem de yeri göğü falan bırakın, dünyanın çekirdeğinden atmosferin dışına, taa uzak galaksilere kadar haklıymış, maalesef. Bu diyarların kadınlarıyla aşk olmazmış. Belki de Hakan gibi yapıp, gelişmiş medeni ülkelere gitmeli, orada modern, akli başında, gözü tok, kalbi aç bir aşk partneri aramalıydım kendime.

“Valla ben, benim işte, fazla bir özelliğim yok. Dikiş, nakış, yemek, ev işleri ile uğraşmayı severim. Ne biliyim.” *Bu konuyu kapatmalıyım. Değerimi düşürecek yanıtlar vermemeliyim. Şu anda herkes beni çok beğeniyor. Burak’ın da beğenisini üzerime çekiyorum. Adım adım ilerlemeli ve onu elde etmeliyim.*

“Hadi caanım! Ciddi ciddi anlat kendini. Bak sen bizim huyumuzu bilmezsin. Bu masaya oturdun mu, sorulara doyurucu ve ikna edici cevaplar vermek zorundasın yoksa, sabaha kadar seninle uğraşırız. Bizim eğlencelerimizden biridir bu. Sana, eğlenemize meze olmanı tavsiye etmiyorum. İstersen yalan at ama inanılır olsun. Önemli olan, duygularını, içtenliğini veya yaratıcılığını kullanmak. İkisi de geçerli ama soğuk ve sönük kalmak diil.” *Sanırım, çekingenlik kraliçemiz Burçak’da hesabına düşeni almıştır sözünden. Bu arada da şu Ceren denen kızın bi ipliğini dökelim bakalım. Kimin nesi, ne iş yapar. Gözleri hiç hoşuma gitmiyor, kesin bi iş çeviriyö bu şıllık. Daha Esmer Ebru bastırıyordu.*

“1974 İzmir doğumluyum. Heykel bölümünü kazanınca İstanbul’a geldim. Okulu geçen sene bitirdim. Yeni yetme pop şarkıcılarının gereksiz şarkılarına gereksiz klipler falan çeken bir stüdyoda çalışıyorum. Bebek’de oturuyorum, bekârım, 80, 65, 90

ölçülerindeyim, kırk bir numara ayakkabı giyerim. Elli kilogram ci-varlarında dolaşıp dururum.” *Ne salak kız bu! Ama şimdi düşman kazanma vakti değil. Şirin olmalıyım...* Ceren konuşurken Burçak masadan kalkmış, kendisine ve isteyenlere servis yapmıştı. Muh-temelen Daha Esmer Ebru’nun sözlerinden etkilenmiş olmalıydı. Ne de olsa, o da sohbetlerimizde çoğunlukla suskun kalmayı yeğlerdi.

“Arkadaşlar, Ceren’i fazla zorlamasak iyi olur. O aslında bu partide dans edileceğini zannederek gelmeyi kabul etmişti.” *Kızı bu cadolozların elinden kurtarsam iyi olur. Hem puan da toplarım.* Burak lafı toparlamıştı.

“Madem dans etmeyi umud ediyordu, dans edelim o zaman...” *Deliler gibi dans edelim!* Esmer Ebru’nun her içkili toplantımızda olduğu gibi, kaldırabileceğinden fazla alkole bulanmış ses tonu artık tehlikeli bir şeylerin olabileceğini anlatır gibiydi. Hakan ve Burak, Ebru’nun yine ne yapacağını merak ederek doğrulmuşlardı.

Esmer Ebru’nun sarhoşluk sabıklarının kâğıda dökülmesi halinde, yüzyılımızın en parlak, en zeki, en acımasız, en dahi, en aşağılık katili Adolf Hitler’in ölümüne sebep olduğu her insan için bir çizginin çekildiği leş defterinin kalınlığına taş çıkartacak boyutlarda bir dökümantasyonun oluşacağını söylemek pek de yanlış sayılmaz gibi bir ifadeyi kullanmak, elbette, Esmer Ebru gibi aslında münzevi bir yaşam süren birisi için fazlaca abartılı olacaktır. Kısacası, daha önce sadece iki kez sarhoş olduğuna şahit olmuştuk. Çok da abartmamak lazım şimdi.

Ebru’yu ilk kez sarhoş gördüğümüzde, okuldan bir arkadaşımızın doğum gününü kutlamak için toplandığımız tiyatrocular

lokalindeydik. O kadar kötü durumdaydı ki, gece evine gitmesi imkânsız görüldüğünden, arkadaşlar onu evine kadar bırakmamı istemişlerdi. Ancak her zamanki, kadınları alaya alan tavrım ve ses tonumla, onu evine falan götürmeyeceğimi çünkü böyle sarhoş bir durumda yalpalaya yalpalaya yürüyüp palyaçoluk yapmasını seyretmekten hoşlandığımı söylemiştim. Bunun üzerine Esmer Ebru Beyoğlu'nun ortasında üzerime saldırmış, ancak yerimden hiç kıpırdamadığım halde, bana attığı bütün yumruklar ve tekmeler yanlarımda duran Burak ve Hakan'a isabet etmişti, çok gülmüştüm. Ebru'nun ikinci sarhoşluk vakası ise daha vahimdi.

ÇAĞDAŞ KADININ EL KİTABI: On İki Ayda, Kapris, Dırdır, Regl ve Menepoz Hırçınlıkları ile Erkekleri Nasıl İntihara Sürüklersiniz? isimli bir kitap yazabilecek kapasitede dört-beş düzine kadınla birlikte çalışmak zorunda olduğum dönemde, bir cuma akşamı nasıl olduysa oldu ve mucizevi bir şekilde, evde kalma kompleksi veya daha genç kızlarla kaçan kocaları tarafından terk edilmiş olma acısı yaşayan ve vücutlarındaki binlerce amperlik elektrik akımını boşaltacak bir yer arayarak etrafta dolaşan menepoz dönemindeki yönetici hatunlardan hiçbiri bana iş deklare etmedi. Hayatımda ilk defa tam mesai saati bitiminde işten çıkabilecektim. Herhangi bir sakatlığa yer vermemek, rüyanın kâbusa dönmesine neden olmamak için işyerinden koşarcasına çıkıp, Burak'ı arayarak o akşamki toplantıya gelebileceğimi haber vermiştim.

Kulaklarına inanmayan Burak'ı onu işletmediğime dair inan-dırana kadar telefon faturama yüklü bir miktar eklemiş ve sonunda işyerlerimiz yakın olduğu için önceden buluşup birlikte yürüye yürüye, Beşiktaş'ın, Dolmabahçe'nin tadını ala ala Taksim'e

yaklaşmaya başlamıştık. Ancak gelin görün ki, sarayın önündeki bomboş kaldırımda tesadüfen karşılaştığımız ve bizi görmeden yanımızdan geçen Esmer Ebru'yu kolundan yakalayıp, gündüz-uykusundan uyandırınca, o gün, altı yıldır birlikte olduğu nişanlısının onu terk ettiğini öğrenmiştik. Daha da kötüsü, çocuk on sekiz yaşında bir kızla güneye gitmişti. Bir zamanlar, etrafındaki bütün erkekleri peşinden koşturtan, çoğuyla oyuncak gibi oynayan pek çoğunun canını fena yakan ve muhtemelen bu yaptıklarından da büyük zevk alan Akdeniz güzeli İzmirli Ebru Hanım, aynı, işyerimdeki sorunlu çalışma arkadaşlarım gibi, yaşı ilerlediği için vücudu yağlanıp şişmeye, deforme olup şeklini kaybetmeye başlayınca nişanlısı tarafından terk edilmişti. Hem de gencecik, ince belli, diri memeli, uzun bacaklı, bebek tenli bir cıvır için. Ne kadar adaletsizce değil mi? Bakın şu Tanrı'nın işine?

Ne zaman bir kadının, daha genç kızlar için eşi veya sevgilisi tarafından terk edildiğini duysam düşünmeden edemem. Eşlerine veya sevgililerine hakaretler, beddualar yağdırıp, kendilerini terk eden söz konusu erkeği kişiliksiz, karakersiz veya ahlaksız ilan eden ve kadın denilen bu ırkın erkekleri aşağılamak için en çok kullandıkları yöntemin onları "çocuk" şeklinde nitelendirmek olduğunu hatırlamak lazım. Kendilerini daima yetişkin, olgun zanneden bu kadın ırkının, bir zamanlar "çocuk" diyerek aşağıladıkları, alay ettikleri erkeklerin de, zaman gelip kadınların gözünde birer yetişkin, olgun erkek olduklarında, artık "fazlasıyla büyümüş" olan bu kadınları beğenmeyip, onları küçümsemeleri, onları "yaşlı" olarak nitelendirip, daha genç ve daha diri cıvırlara yönelmeleri niçin adaletsizlik, ahlaksızlık oluyormuş, bir türlü anlayamıyorum. Bence bu tam anlamıyla adalet. Önce

kadınların, rövanşını da erkeklerin kazandığı beraberlik durumu. Şu kadınlar niçin hep kendileri kazansın isterler. Kaybetmeyi de kabul etmenin olgunluk göstergesi olduğunu hatırlarsınız, olgun olduklarını iddia edip, sonra yenilince de yaygarayı basan bu ilkel yaşam formlarının, aslında olgunlaşmak için daha birkaç milyon yıla ihtiyaçları olduğunu da anlarsınız.

Nişanlısının onu terk ettiğini öğrendiğimizde, konuşup rahatlaması için Esmer Ebru'yu da yanımıza alıp Hakan'la buluşmaya götürmüştük. Ama uyarılarımıza rağmen içkiyi fazla kaçırınca hanımefendiyi eve götürme işi de yine bize düşmüştü. İyi ki de götürmüştük, çünkü eve girince alkolün de etkisiyle pencereyi açıp atlamaya kalkmıştı. Giriş katta otursaydı engel olmayabilirdik ama beşinci katta oturduğu için olaya müdahale etmemizin doğru olacağını düşünmüştük. Sabaha kadar yatağının yanında oturup nöbet tuttuğumuzu hâlâ hatırlarım. O akşam, ona uzun uzun, hayatın her şeye rağmen yaşamaya değer olduğunu anlatan benim de üç ay sonra aynı halı yemiş olmam, adımın “Dünya'nın En Büyük -Boş, Gereksiz ve Büyük Konuşup Sonra da Bütün Laflarını Geri Yalamak Zorunda Kalan- Enayileri” isimli ansiklopedik yayının içinde bir numaralı enayi unvanını kazanmasına sebebiyet vermişti.

Dans etmeye kararlı görünen Esmer Ebru, ağızıyla bir melodi mırıldanarak ve vücuduyla yavaş figürler yaparak masadan kalktı ve bahçeye açılan salon kapısından girerek müzik setine

ispanyolca bir CD yerleştirdi. Dansının ritmini biraz daha hızlandırarak tekrar masaya doğru ilerlemeye başladı. Üzerinde uzun, bol bir siyah etek ve v yaka siyah bir kazak vardı. İki eliyle eteğinin iki yanından tutarak, ispanyol dansçı kadınları gibi, bir sağa bir sola sallayarak, vücudunu da müziğin ritmine uydurmuş şekilde masanın yanına geldi, önce sandalyeye çıktı, sandalyenin hareket alanını dar bulunca da masanın üzerine geçti.

Ebru, şaşkın ve ne yapacağını bilemez şekilde etrafından gelecek tepkileri almaya çalışan bakışlarına aldırmandan Ceren'in önünde kıvrılıp, bükölüp dans etmeye koyulmuştu bile. Hakan'ın ve Burak'ın hemencecik masadaki fazlalıkları ortadan kaldırmaya kalkıştıkları sırada, Daha Esmer Ebru ve Burçak, Esmer Ebru'ya alkışla ritim tutmaya, ısılıkla tezahürat yapmaya başlamışlardı. Alkışlardan aldığı cesaret, bir türlü ayarını tutturmayı beceremediği, bırakma uyarılarımızı da ciddiye almadığı alkolün sarhoşluğu ve salondan bahçeye yayılan ispanyol müziğinin oynak ritminin de etkisi ile Akdeniz Güzeli Esmer Ebru, iyice havaya girmiş ve Ceren'i de kolundan yakalayıp masanın üzerine çıkması için zorlamaya başlamıştı.

"Haadii, dans etmek istemiyor muydun?"

"Sen çok güzel dans ediyosun, ben sana uyamam."

"Hadiii. Çık yukarı yaparsın." Ebru bir yandan Ceren'i ikna etmeye çalışıp çekiştirirken bir yandan da dizlerinden kırđıęı vücudunu kıvrıp dans etmeye devam ediyordu. Elleri Ceren'le meşgul olduğu için eteklerini yukarda tutma işini, çorabının lastikli kısmı görüyordu. Kalçalarına kadar eteğinin dışına çıkan sağ bacağı, bahçedeki loş ışığın altında iç gıcıklayıcı bir görüntü oluşturuyordu.

*

“Peki peki, geliyorum.” Sonunda dans etmeyi kabul eden Ceren’de Ebru’nun yanına çıkmıştı.

Ebru gibi havalandırması gereken bir eteği olmadığından Ceren, ellerini başının üzerine kaldırmış kalçasını kıvrarak, müziğe uymaya çalışıyordu. İki hatun masada birbirlerinin etrafında dönerlerken, bizler de alkışlarla tempo tutuyorduk. Burak ve Hakan, Ebru çapkın bakışlarla eteğini havalandırıp, ıspanyol kadınları gibi bacaklarını ortaya çıkardığında, “Bravo” çekiyorlar, Daha Esmer Ebru’da bu duruma kahkahalarla gülüyordu. Esmer Ebru dansını kıvraklaştırıp, seksileştirdikçe, Ceren’de ona eşlik ediyor, vücudunu gerdikçe geriyor, bir düğmesini açtığı mavi bluzunun altında sutyen yardımıyla iyice dolgunlaştırdığını tahmin ettiğim yuvarlaklarının buğday rengi tenini açığa çıkartıyordu.

Kızların arasındaki esprili rekabet Daha Esmer Ebru’yu güldürürken, Hakan’ı gaza getiriyor, Burak’ı ise Burçak’ın daha yakın markajı altına sokuyordu. Burak, bir süre ilgisini dansçılardan kesiyor, Burçak ile tehlikeli biçimde birbirlerine yaklaşan dudaklarının çekimiyle gözlerini birbirlerine dikip bakışıyor, tutuşan ellerini havada yavaşça gezdirerek oturdukları yerde dans ediyorlardı ve fena şekilde de asabımı bozuyorlardı. Alçak, namussuz, üçkâğıtçı, kalleş, sevgili hırsız herif... YUH! Yıkılın gözümün önünden. O benim kadınımdı!

Masanın üzerinde dans eden Esmer Ebru, dansını kesmeden bir ara bana bakınca, bunu yanına gitmem için bir davet kabul edip masanın üzerine çıkıverdim. Gerçi daha ayağımı masaya uzattığım an ne kadar aptal bir adam olduğumu düşünmeye başlamıştım, ama hayatımın kadını serserinin birinin kollarında mayışmış olması aklımı başımdan almıştı bir kere. Artık geri adım

da atamazdım. Bütün grup da şaşkınlıkla bakışlarını bana çevirmişlerdi. Ceren hariç hepsi bu olayın garipliğini düşünüyor olmalıydı, çünkü hepsi de benim dans edemediğimi ve zaten dans etmeyi de sevmediğimi çok iyi biliyorlardı. İşin daha kötü yanı, kendimi yukarda ne yapacağımı bilemez durumda hissetmeye başlamıştım. Saniyeden kısa bir sürede kafamdan geçen şeyleri özetlemem gerekirse, dans etmek zorunda olduğumu düşünüyordum. Eğer vazgeçip inersem aptal konumuna düşecektim, dans edemedim donup kalırsam ise en büyük aptal unvanını kazanacaktım. Özellikle de Burçak'ın büyük bir hayranlıkla gözlerinin içine baktığı Burak'ın karşısında puan üzerine puan kazanmam gerektiği bir sırada aptal durumuna düşmem herhalde benim için yeni ve makul bir intihar nedeni olabilirdi. Durumumun vahimiyeti koruyucu meleğim için görev doğurduğundan bir an önce bir şeyler yapmaya başlamasını dilemekten başka çarem yoktu.

Beceriksiz koruyucu meleğimin iş görmesini bekleyene kadar gecenin biteceğini bildiğimden, yüzme bilmediği halde denize düşen birinin hemencecik yüzmeyi öğrenmek zorunda kalması veya yavru bir kuşun artık yayalıktan kurtulması için annesi tarafından yuvadan boşluğa bırakıldığında uçmayı derhal öğrenmesi gerektiği gibi ben de birkaç saniye içinde iyi bir dans performansı sergilemek zorunda olduğumun farkındaydım.

Ceren'e oranla alkolün etkisinde daha fazla olduğu anlaşılan Ebru'yu belinden yakalayıp, arkasına geçtim. Dansa Ebru ile başlamanın daha kolay olacağını farkındaydım. Hem alkolün etkisinde olması, hem de birbirimizle, yine Ceren'e oranla, daha samimi olmamız, o güne değin sadece televizyonlarda gördüğüm bazı ateşli figürleri gerçekleştirmemizi daha da kolaylaştıracaktı.

Gözlerimi yarı yarıya kapatıp kuuul imajına bürünmenin bir dansör için artı puan olacağını düşündüğümünden hemen uyguladım. Burçak'ın gözlerinin üzerimde olduğundan emindim. Belini kavradığımı Ebru'yu iyice kendime çektim. Onun vücut hareketlerine uymaya dikkat ederek benzer kıvrımları, biraz daha erkek-si bir edayla yapmaya çalışırken tamamen refleks olarak başımı eğip dudaklarımı yanaklarına ve boynuna sürtünce farkına vardım ki, dans denilen şey, ritmi yakalayınca adamı alıp sürükleyen bir rüzgârmış. Kendimi biraz daha rahat hissetmiştim. Ebru'nun kahkahaları, Hakan'ın ısıkları ve Burak'ın anlamlı, "Vaaa-aayyy!" ları arasında aklım Burçak'ın gözlerinde okuduğum şeylerde kalmıştı.

Bu bir sene çok şey değiştirmiş gibi. Sezgin yine, nişanlısının yanında bile zamparalık yapmaktan çekinmeyen aynı Sezgin, ama artık yeni özellikler de kazanmış, adi herif. Kırık kemiklerle yatarken dans etmeyi nasıl öğrendi acaba.

Evet! Tabii ki, başka bir kızla seksi danslar ederek Burçak'ın gözünde puan toplamaya çalışmamın aptalca olduğunu biliyordum ama, en azından gözleri yüreğimi hâlâ ağırlaştırabilen bir kadının hayran bakışlarını başka bir erkeğe yöneltip onunla kendinden geçmişcesine dans ettiğini görmem de, kalbimi sıkıştıran mengenelerden kurtulmam için dans edip dağıtma-ya, en azından mutluymuş gibi rol yapıp kendimi öyle hissetmeye zorlamama neden olmuştu bir kere.

Ucuz Amerikan filmlerindeki, ateşli dans sahnelerinin kadın kahramanını aratmayacak şekilde, İspanyol müziğinin hızlı ritmine uygun olarak, ama biraz şuh bir biçimde başını arkaya atıp, gözlerini gözlerime diken ve alkolün etkisindeki beyninde uçuşan

erotik düşünceleri beni bile utandıracak kadar yoğun olan, yavaş yavaş almaya başladığı kilolar yüzünden sevgilisini kaybetmiş Balık Etli Ebru'nun dolgun, ama vücuduna oranla uzun bacaklarının iç gıcıklayıcı görüntüsü ve boynunun diplerinden yayılan sıcaklığın ürpertisi de göstermişti ki, bir kadından hoşlanmam için mutlaka dar kalçalara, incecik gövdeye, çıta gibi bacaklara sahip olması gerekmiyordu. Bir kere daha "mod" denilen tensel uyumun nasıl mucizevi bir şey olduğunu anladığımı düşünüyordum ki, kızların çığlıkları arasında büyük bir gürültüyle kendimizi bahçenin çimleri üzerinde buluverdik.

Üzerine çıktığımız masa ağırlığımıza daha fazla dayanamamış ve dengesini kaybedip devrilmiş olmalıydı. Ebru üzerimde yatıyordu ve diğer arkadaşlar hızla yardımımıza koşmuşlardı. Biraz etkileyici bir erkek imajı yaratalım derken komedi filmlerinin aptal kahramanları gibi yerlere serilmiş olmam iyice sinirimi bozmuştu. Aslına bakarsanız, Ebru'ların kapıda söylediği gibi, bir insan için on dokuzuncu kattan atladığında yüzde yüz, hatta yüzde bin dokuz yüz olan ölüm olasılığını bile gerçekleştiremeyecek kadar had safhada görünen beceriksizliğim Hollywood yapımcılarının kulaklarına bir gitse, adamlar benimle dünyada benzeri görülmemiş yüksek bir fiyatla film anlaşması yapmak için koşa koşa kapıma dayanırlardı. Ne de olsa çekildiği anda klasikler arasına gireceği kesin görünen dünyanın en büyük sakarlık komedisi aynı zamanda da dünyanın ilk senaryosuz filmi olarak kendi reklamını yapacak ve yapımcıyı reklam masrafından kurtaracaktı. Çünkü, film için bir senaryo gerekmeyecek, benim arkama takacakları bir kameraman birkaç gün boyunca beni takip edip, günlük yaşamımı filme çekince, otomatik olarak dünyanın en büyük

ve en aptalca sakarlıkları kamerasına takılmış olacaktı. Tanrım! Ölüp huzura kavuşmama bile izin vermiyosun!

“Abii, canın falan yanıyorsa sakın hareket etme...” *Yeni kaynamış kemiklerinden biri kırılmamıştır inşallah! Bir organına falan battıysa iç kanama olabilir... Ya kafası, kafasını vurdu mu acaba, düşüşünü göremedim.* Burak, Ebru'yu üzerimden aldıktan sonra, Hakan beni kaldırıp kaldırmamakta tereddüt ediyordu.

“Kafanı yere vurdun mu, Sezgin!” *Umarım ciddi bir şey yoktur.*

“Hakan çocuum, bana çocuk muamelesi yapmayı bırakır mısın? Ben gayet iyiyim. On dokuzuncu kattan düşüp ölmemiş adamım ben. Bir metrelik masa bana ancak gıdıklama gibi gelir.”

“Peki, abii... Öyle diyosan, öyledir...” *İyi galiba... Yine de yürüyüşüne dikkat edim. Yalpalarsa, iç kanama ihtimali var demektir.*

Masa devrilince gece de bitmişti. Burak'ın evi şehir dışında olduğundan ve alkollü şekilde gece yarısı hiçbirimiz eve dönmeyeceğimizden, her zaman olduğu gibi, geceyi orada geçirecektik.

Burak ve Burçak; Hakan, Esmer Ebru ve Daha Esmer Ebru için birer oda hazırlamışlardı. Burak, son kalan misafir odasında da Ceren'le benim kalabileceğimi söylüyordu. Bu arada Burçak ile aynı odada kalacak olmaları aslında çok normal olsa da benim sinirlerimi tekrar bozmak için yeterli olmuştu. Gerçi, bunun ilk olmadığına emindim. Burçak'ın pek çok gecesini ve gün-

düzünü Burak'la geçirmiş olması durumdan çıkartılabilecek çok doğal bir sonuçtu, ama bu duruma gözlerimle de şahit olmak kalbimi yeterince sıkıştırıyor, kanımın damarlarımı patlatıp dışarı çıkacakmışçasına basınç uygulanmasına neden oluyordu.

Ceren, aynı odada kalmak zorunda bulunmamızdan dolayı yaşadığı memnuniyetsizliği sözlere vurmasa da gözleri ile bana hissettiriyordu, ama o anda onun ne düşündüğünün, ne hissettiğinin benim için önemi ancak, bir sokak köpeğinin kışında dolaşan bitlerin, dünyanın global ısınma sorunu karşısında yaşayacağı su yükselmesi ile zararlı güneş ışınlarının neden olacağı felaketlerin insanlığın geleceğinde açacağı derin yaraya verdikleri önem kadar olabilirdi. Zaten, dünyadaki bütün insanların buzdolaplarının kapılarını açık bırakmaları halinde global ısınma sorununun çözüleceğini sanabilecek kadar aptal olduğunu düşünmeye başladığım Ceren, son birkaç saat içinde, tanıştığımızdan bu yana bende uyandırdığı bütün hayranlığı ve saygıyı da kaybetmişti. Bunun da canımı sıkan başka bir konu olduğunu kabul etmeliyim.

Ukalaca bir yaklaşım gibi görünse de, insanları kolay harcamaya başladığımı hissediyordum. Sevgilimi çaldığı için -ki aslında bizimki bitmiş bir ilişkiydi ancak bitmese de fark etmez, kim başka bir insanın kalbine kafes koyabilir ki?- bunca yıllık arkadaşımı, üstelik de en samimi arkadaşlarımdan biri olan Burak'ı hain ilan edip düşman kategorisine sokmuş ve boğazını sıkabileceğim bir an aramaya başlamıştım. Ceren'i de başka bir erkekten hoşlandığı için bir anda karşıma almıştım. Gerçi tüm bunlar için geçerli sebeplerim vardı. Ceren'in Burak'ı Burçak'tan ayırıp malına mülküne sahip olabilmek için tavlama ya çalışması elbet-

te hoş şeyler değildi, ama o lanet olası şirkette bir yıl geçirmeden önce insanların, ne kadar kötü olurlarsa olsunlar, kazanılabileceklerine inanırdım. Hatta Burak bile, benim için kazanılmış bir arkadaşı.

Üniversitenin ilk yılından itibaren fakülte içinde dost kazandığım kadar düşman da kazanmıştım. Özellikle, belki yetiştirme tarzım, belki de fazla fırlama olmamdan dolayı, etrafımda kız arkadaşların eksik olmadığı bir gerçektir ve bu durum, kantinde “bu herif ne yapıyo da etrafında hep bu kadar kız oluyo!” şeklinde gereksiz tartışmalar yapan, bir erkek ve bir kadının ancak fak fak yapmak için bir araya gelebileceğine gönülden inanmış, yaşamlarının büyük bölümünü futbol takımlarına para kazandırıp, kendileri gibi gereksizce oksijen tüketen on bir adamı zengin etmek için harcayan, muhtemelen lise yıllarını tuvaletlerde sigara içerek erkekliklerini kanıtlamak peşinde tüketmiş arkadaşların bana ciddi boyutlarda nefret beslemeleri için yeterli oluyordu.

Zaman ilerleyip, kız arkadaşlarımdan bazılarıyla dostluğun yoğunluğunu ilerletince, yavaş yavaş etrafımdaki erkek arkadaşların benim hakkımdaki düşünceleri ile ilgili istihbaratlar da kendiliğinden gelmeye başladı. Mesela:

“Naaber Sezgin! Çalıştın mı?”

“İyidir Sera! Çalıştım. Ya sen? Dün gece dersiniz nasıl gitti! Mehmet’i tavlayabildin mi?”

“Bilmiyorum, o bunun hoşlandığı bir kız varmış galiba. Ama seni de uyarmadan edemicem, dün gece Burak ve Uğur’da bizimle birlikteydiler. Bak dikkatli ol! Bu üç adam seni hiç sevmiyorlar. Bizim yakınlığımızı bilmediklerinden, yanımda, senin hakkın-

da ağza alınmayacak şeyler söylediler. Sen naaptın bunlara al-laşkına! Böyle büyük bir kin görmedim ben. Sakın yüzüne karşı gülmelerine inanma bak, tamam mı?! Ayağını kaydırmak için her şeyi yapar bunlar!”

“Sağ ol güzelim, dikkat edicem!”

Burada sözü geçen Burak’la birkaç yıl içinde yediğimiz içtiğimiz ayrı olmayan bir dostluk kurduğumuzu hatırlatmak isterim. Hatta o, bu paylaşımcılığı biraz daha ilerletmiş ve hayatımın kadınına da benden almakta bir sakınca görmemişti.

...

“Sezgin! Naaber! Bana romanının yeni yazdığın kısımlarını getirecektin? Yanında mı?”

“İlham bir haftadır benim yanıma uğramadı, Aylinciim! Böyle giderse, bu roman asla bitmiicek gibi görünüyo!”

“Bitirirsin sen. Ben inanıyorum. Ayrıca, bitirmek zorundasın yoksa, şu gıcık Palamut ve arkadaşları, haklı çıkıcaklar.” Aylin’in bahsettiği palamut, okuldaki erkek arkadaşlardan biriydi. Takma ismini nasıl kazandığı, her işe soktuğu burnu ve devamlı çalışan dili kadar uzun bir hikâyeydi.

“Palamut’un benim romanımla ne ilgisi var?”

“Senin roman falan yazamiicana inanıyorlar ve onların bir numaralı dedikodu konularını oluşturuyosun.”

“Onlar?”

“Murat, Asım, Can, Berna, Müge falan... O grup yani... *Et-rafındaki birkaç aptal kızdaki başkası okumaz o romanı* gibi yorumların beni nasıl kızdırdığını tahmin edersin heralde. Hadi bitir şu romanını da yayınlanıp best-seller olsun. Yazdıkların, okuduğum en sürükleyici şeyler. Göster onlara.”

Benden hoşlanmadıklarını hatta kuyumu kazdıklarını dahi bildiğim bu insanların tümünün kalbini kazanmak için çalıştığım ve çoğunlukla da başarılı olduğum o dönem, cehennemden kaçan ızdıraplı ruhlara sahip oldukları anlaşılan bir şirket dolusu kadının arasında bir sene geçirince kapanmıştı. Beni de kendileri gibi etraflarındaki insanlardan nefret eden, dost kazanmaya önem vermeyen kendilerinden başkasının mutlu olmasına dayanamayan ve o mutluluğu kazanmak için ellerinin altında olsa tüm evreni anında yok edecek düğmeye basmaktan çekinmeyecek karakterde, yaşamı sevmeyen ve sevmek istemeyen, kalbinde kan yerine lağım dolaşan birine çevirmişlerdi işte. Mutlu olduğum söylemezdi. Artık o kadınların da neden hep mutsuz ve asabi olduklarını anlayabiliyordum ve bu nedenin regl veya menepozla alakasının minimum düzeyde olduğun da farkındaydım. Hangi canlı içi nefret doluyken mutlu olabilirdi ki?

O gereksiz kadınlarla dolu gereksiz işyerinin ruhuma sinmiş kokusunu üzerimden çıkartabildiğim taktirde, olaylara belki daha olumlu yaklaşmayı başarabileceğimi düşünürken, Ceren'le kalacağımız odanın kapısını kapatmıştım. Ceren'in sesi ile dünyaya geri döndüğümde, Ceren yatağın üzerinde oturuyordu ve yorganı açılmış yatağın tam ortasında deri sırt çantası duruyordu.

"Bu çantayı geçmeye kalkmayacaksın!" Sezgin'le bu gece yatmaya kalkarsam, Burak'ı tavlarken onun ayağıma dolaşmasına neden olabilirim. Bu gece benimle olamayacağını çok iyi anlamalı.

Daha elimi üzerinden kaldırmamış olduğum kapıyı açıp yavaşça ve sessizce dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan tekrar kapattım. Canım zaten sıkırken bir de namusu için yaşayan kız rolü

yapan bir salağı çekmemin mümkün olamayacağını çok iyi biliyordum.

Buzdolabına gidip, Burak'ın kahvaltı için hep hazır tuttuğı bir sürahi taze portakal suyunu ve büyükçe bir bardağı yanıma alıp bahçeye çıktım. Bahçe kapısının hemen önüne bir sandalye çekip ayağımın altına da bir servis masası dayadım. Portakal suyunu yudumlayıp, denizin açıklarına demirlemiş gemilerin renkli ışıklarını seyretmeye koyuldum. Issız gecede birkaç böceğın sesinden başka kulaklarıma ulaşan kayda değer tek şey, üst kattaki odalarının penceresini açık bıraktıkları anlaşılan Burak ve Burçak'ın alçak sesle yapmaya çalıştıkları tartışmaydı. Tam pencerenin önünde ya da çok yakınında olmalıydılar. Yani baş tarafının pencerenin altına geldiğini bildiğim Burak'ın karyolasının üzerinde. Burak, annesini de kaybedip evde yalnız kalınca, odasını değiştirmemişti. Hâlâ, içinde internete bağlandığı bilgisayarının ve birkaç komik çizgi film kahramanının posterinin asılı olduğu odasında kalıyordu. Tabii son bir yıl içinde odanın dizaynının değişmiş olması çok muhtemeldi ama yatağın yerinin değiştiğini sanmıyordum. Çünkü, güneşe çok duyarlı olan cildi ve gözlerini odanın içinde sabah güneşinden koruyabildiğı tek yerin, pencerenin altı olduğunu söylerdi, kendisine küçük bir dünya kurduğı odasından bahsederken.

“Onun burda olmasından etkilendiğini tabii ki söylerim! Topluluk içinde daha önce hiç bu geceki gibi sarılıp, kur yapmamıştın bana. Onu kışkandırmaya çalışman benim sinirlerime dokunuyo.”

“Kimseyi kışkandırmaya çalışmıyordum. Nasıl böyle şeyler söyleyebiliyorsun Burak? Sen Sezgin'i kompleks haline getirdin artık.”

“Ömrüm boyunca, arkadaşımдан kıskanacağım bir kadınla evlenem ki! Beni anlamalısın. Onu sevmediğinden emin olmalıyım.”

Koruyucu meleğim uyarılarımı dikkate almış gibi görünüyordu. Ayrılıktan bahsedilmeye başlanmıştı. Neşemin yerine geldiğini hissediyordum. Ama bu mutluluğu Burak'ın ve belki de Burçak'ın mutsuzluğu üzerinde kuracak görünmem, eski iş arkadaşlarımı yine en vahşi tecavüz ifadelerini barındıran küfürlerle anmam için yeterli oluyordu.

“Sadece kıskançlık yapıyorsun. Bütün sorunun bu... Daha anlayışlı olmalısın. Elbette, Sezgin bir dönem hayatımda önemli yer kaplayan biri. Onun yanında çok doğal ve normal olmamı beklemene şaşıyorum. Üstelik onu çağırmak fikri de senindi. O yüzden, kıskançlığı kessen iyi olur. Hem sen, beni sorgulıcana, Ceren'e gösterdiğin aşırı ilginin hesabını ver bakalım. Esas ben, gözümün önünde bile başka kadınlarla oynaşan bir erkekle evlenemem!”

“Peki, peki! Özür dilerim. Çok gereksiz çıkışıp, kıskançlık gösterisi yaptım. Ama, kıskançlığın bir nedeninin de sevgi olduğunu unutmamalısın.”

Kıskançlığın bir nedeninin de sevgi olduğunu unutmamalısınmış! Zibidi herif... Burçak gibi, içi fışkırmak için çatlak arayan lavlarla dolu, hayatı sadece kendisine borçlu olduğu için üretmekle geçen, duygu üreten, mizah üreten, aşk üreten, sevgi üreten ve ürettikleri ile kazandığı zenginliğini göstermekten hoşlanmayacak kadar da mütevazi ve mükemmel olan bir kadın böyle salak laflar eden birinden nasıl hoşlanabildi, Tanrım... Bana ceza mı veriyosun yoksa? İntihar ettiğim için yeterince acı çekme-

dim mi? Daha dolmadı mı kahrolası cezam? Artık bana kadını-
mı geri ver!

“Bir daha yapma, çünkü beni üzüyorsun.” Burçak’ın sesi bi-
raz kızgın, biraz kırılgan gibiydi.

“Seni üzmeye kıyamam.” Burak’ın sesinin dalga boyu, ku-
laklarımın algılayabileceği frekansların dışına çıkmış, cümlesinin
sonunu duymadım ama yukarda neler olduğunu tahmin edebi-
liyordum.

Belki de Burçak’ı geri kazanmaktan vazgeçmeliydim. Ba-
şarılı olsam bile tüm hayatımız, sosyal yaşamımız zarar göre-
cek, pek çok arkadaşlık sona erecek ve Burçak da kendisi için
iki yakın arkadaşın birbiriyle ölesiye savaştığı paylaşılamayan
kadın olarak tarih kitaplarında haketmediği bir ün ile anılacaktı.
Elbette Burçak’ın tarih kitaplarına tek başına geçebileceğini san-
mıyordum ama ilerleyen yıllarda pek çok insanın yaşadığı şehir-
lerin mimarı olarak ismi ve ünü tüm dünya tarafından kabul edi-
lecek Burak ile yazıları ve fikirleri, Nobel’de dahil olmak üzere
pek çok ödüle layık görülecek, yüzyıllar geçse de adı anımsana-
cak, yazdıkları okunacak efsanevi yazar, düşünür, bilim adamı,
ilim adamı, güzellikler adamı Sezgin Konaklı’nın hayatlarını an-
latacak cilt cilt ansiklopedilerin içinde, iki büyük ismin, Burak ve
Sezgin’in, aralarının açılmasına sebep olan kadından, yani Bur-
çak’tan da bir iki kelimeyle bahsedileceğini tahmin etmek zor de-
ğildi. Gerçi, bir kadın yüzünden arkadaşlıklarını bozan adamlar-
ın, tarih kitaplarının ancak “Gelmiş Geçmiş En Büyük Kerizler”
başlığı altındaki bölümünde inceleneneğini düşünememek bile
isminizin söz konusu başlığın altında yer alması için yeterlidir.
Bunu da hatırlamak da fayda var.

10

Sinirliydim. Ama hiç belli etmiyordum. Yapılan şakalara gülüyor, herkese güler yüzle karşılık veriyordum.

“Artık kalkalım,” dedi Burak. Bir hafta önce, Burak’ın evindeki kâbus gibi gecenin sonunda Burak ve Burçak benle ilgili bir sorunları olmadığına karar vermiş olacaktı ki, hafta sonu yeniden buluşup, anıları tazelemeyi, sinemaya falan gidip zaman geçirmeyi, ardından da her zaman yaptığımız gibi *Urban*’da oturup bir şeyler içmeyi ve geceyi kapatmayı planlamışlardı ve plan işliyordu. Şimdi de *Urban*’dan çıkmak üzereydik. *Urban*, dışardaki buluşmalarımızda sık sık kullandığımız bir üstü. *Urban*’da Tak-sim veya Beyoğlu’ndaki diğer kafelerden farklı olarak, masamıza devamlı yeni bir şeyler içmek isteyip istemediğimizi soran garsonlar göndermeye yönelik itici bir “müşteriye hizmet” politikası uygulanmaması, müşterilerinin kendilerine yanlışlıkla yan baktığımız taktirde silah çekip bizi vuracak potansiyelde olmaması, yöneticilerin birkaç kuruş kâr için küçük yaştakilerin içeri girmesine göz yummamaları kafeyi, Beyoğlu’ndaki buluşmalarımızda bizim için ideal mekân haline getirmişti.

Etraftaki pek çok rock cafe/barın, Almanya, İsveç, Avusturya gibi ülkelerde, köylerdeki eşeklerin soğuk gecelerde donup ölmemeleri için özel olarak üretilmiş biralara, söz konusu eşeklerin hoşuna gitmeyip bizim ülkeye ihraç edilmiş kısmının ziyan olmaması için canla başla çalışan müşteriler tarafından doldurulması ve bu müşterilerin aynı zamanda okulumuzun uzun saçlı, kuuull tayfasını oluşturması da gürültüden ve düşman gözlerden

uzak sohbet etmek istediğimizde Urban'ı bizim için tek seçenek haline getiriyordu.

Cafe'den çıkarken Burak'ın bakışları ile karşılaşma fırsatı buldum.

Şimdilik her şey iyi görünüyor. Burçak'ta da Sezgin'de de anormal bir davranış görmedim. Bu evliliğin arkadaşlığımızı bozmayacak olmasını dilerim.

"Hocam, bu saatte de eve gidilmez ki, hadi size Taksim Parkı'nda birer ince belli çay ısmarlım..." Hakan eve gitmek istemiyordu. Ebru ve Daha Esmer Ebru'da hemen Hakan'a katıldılar. Ceren ise bu duruma dünden razı gibiydi. Burak'la bir saat daha beraber olmak işine gelecekti.

Kafe'den çıkıp Taksim Parkı'na doğru ilerlemeye başladık. Ceren, Burak ve Hakan ile birlikte muhabbete başlamıştı. İki Ebru ise yine iki yanımı tutmuş beni soru yağmuruna tutuyorlardı.

"Sezgin, gerçekten dergiye geri dönmiicek misin? Yazılarını okuyup gülmeyi özledik, biliyo musun?"

"Hayır! Sanmıyorum. Fark ettiyseniz, espiri yapma yeteneğimi kaybettim. Artık yaşam bana komik gelmiyo. Yani eskiden hayata bakışım farklıydı. Önceleri beni çok eğlendiren pek çok olay artık hiç komik görünmüyolar. Üstelik o olayın nesini eğlenmeli bulduğumu da bir türlü anlayamıyorum. Bakış açım değişti diicem ama tam olarak öyle de diil."

"Yatakta bir sene harcamak sana pek yaramadı galiba."

"Yatakta geçirdiğim bir sene durumumun hafiflemesine yardımcı oldu. Esas, o kocakarılarla dolu şirkette geçirdiğim bir sene beni bu hale soktu... Yaşamımdaki bütün heyecan yok oldu. Bütün hayatım sabah altıda yataktan kalkıp, bütün gün boyunca

regl ve menepoz krizlerindeki kadınların hakaretlerini dinledikten sonra geç vakit eve dönüp gece yarısı yatağıma yığılmak ertesi sabah altıda yeniden kalkıp işe gitmek, bütün gün boyunca regl ve menepoz krizindeki kadınların hakaretlerini dinlemek ve geç vakit eve dönüp gece on ikide yatağa yığılıp ertesi sabah altıda yeniden uyanıp işe gitmek, regl ve menepoz krizindeki kadınların hakaretlerini dinlemek ve geç vakit eve dönüp gece yarısı yatağa yığılmak ve ertesi sabah altıda.”

“Tamam Sezgin! Sakin ol! Anladık, artık mizah yapamıyorsunuz. Peki, o bunalım kadınlarla yaşadıklarından yola çıkıp bir roman veya başka bi çeşit kitap falan yazmayı denesen? Yazmayı bıraktın için ilerde üzölmüicek misin?”

“O günleri yeniden hatırlamak istediğimi sanmıyorum!”

“Peki derslerini naapıcaksın? Halen, vermek zorunda olduğun altı dersin var.” Burçak da konuşmamıza katılmıştı.

“Birkaç derse giricem, biraz da eski senelerin notlarını bulabilirsem sanırım halledebilirim.”

“Gereken dersleri söylersen sana notlarımı veririm.” Burçak’ın sesindeki ve tavırlarındaki sıcaklaşma benim için iyiye mi işaretti?

“Söylerim,” dedim, kısa ve net bir şekilde. Ardından kısa bir sesizlik oldu. Sessizliği bozmam gerektiğini hissettim.

“Ebruucum, sen bu bi sene içinde kendine bi manita bulmuşsundur artık?” Daha esmer Ebru, onu tanıdığımndan beri yalnızdı. Duygularını, kimden hoşlandığını ya da hoşlandığı birinin olup olmadığını dahi açıklamazdı.

“Yok be Sezgin! Aşk bana göre diil!” *Beni şöyle deliler gibi sevip, çılgınlar gibi âşık olacak birini bulmadıkça!*

“Bence sen heyecan dolu bi ilişki arıyorsun!”

“Yook bee!” *Heyecan herkese lazım tabii!*

“Benden saklayamazsın Ebru! Senin aradığın aşk, filmlere konu olacak kadar çılgınca, delice bir şey olmalı, yanılıyo muyum?”

“Yanılmıyosun... Zaten böyle birini bulmak imkânsız olduğu için aşk meşk gibi işlerle vakit harcamak istemiyorum. Arayışın sonu hiç gelmez yoksa.”

“Haklı gibi görünüyorsun. Yani, gerçekten de içinde biraz macera olmayan bir aşk kimseye çekici gelmez sanırım. Ama bi de şu seçeneği deneşen...” Cümleme küçük bir ara verdim. Taksim Parkı’nın merdivenleri üzerindeydik. Taksim meydanına bakan geniş merdivenlerin yukarı kısmında, tam yolumuzun üzerinde dokuz on kişilik bir taraftar grubu duruyordu. Aslında durmaktan daha çok, Taksim meydanında bir o yana bir bu yana koşuşturan veya otobüslerine binmek için sıra bekleyen yüzlerce insana, taraftarı oldukları futbol takımının dünyanın en büyük takımı olduğu konusundaki düşüncelerini ve damarlarının kesilmesi halinde akacak olan kanın taraftarı oldukları futbol kulübünün renkleri ile aynı renkte olacağı iddialarını, sanki pantolonlarının arkaları tutuşmuş da kışlarının acısından feryat edip etraftan yardım istiyorlarmış gibi canhıraş bir performansla anlatmaya çalışıyorlardı.

“EN BÜYÜK FEEENER! EN BÜYÜÜK FEENER DÜNYAYI YENEER!”

“SAARI, LAACİVERT AKAR KANIIIMIZ! SAARI LAAACİVERT AKAR KANIIIMIZ, FENEREE FEEEDAA CANIMIIZ!”

Burak, Hakan ve Ceren merdiveni bizim önümüzde tırmanıyorlardı. Fanatik grubun yanından dolaşmak için yönlerini de-

ğıştırdıklarında bizde onlar gibi yaptık... Bu sırada Daha Esmer Ebru, yarım kalan cümlemin sonunu sordu.

“Hangi seçeneği denemeliyim, Sezgin?”

“Şöyle... Gidip kendine bi sevgili bulursun. Böylece ten teması denilen mucizevi şeyi yaşamadan ölmemeyi garantilersin. Bunun yanında sevgilinin sana veremeyeceği bazı heyecanlı maceraları yine bizimle birlikte yaşamaya devam edersin. Arkadaşlar ne işe yarar sanıyorsun?”

“Yine de aynı şey diil... Sen yada Burak, sırtınıza paraşüt takıp, bana sarılarak uçaktan atlayabilir misiniz ya da aşağı düşerken paraşütler açılana kadar havada benimle öpüşebilir misiniz? Bu tür heyecanlar için çok özel bir sevgiliye ihtiyacım var. Yoksa, otobüs biletinin beş bin lirası için simitçi çocukla kavga edecek ya da sırtına çantasını takıp ormana kampa gittiğinde ayakkabısı çamurlandı diye iki saat mızmızlanacak kadar sıkıcı bir adam bulmak çok kolay... Aynı şey diil...”

“Heyecan heyecandır, Ebruucum! Adrenalini maximum seviyeye çıkarman için mutlaka birisiyle öpüşmen gerektiğine inanmıyorum. Arkadaşlarının yanında da heyecanlanabilirsin. Üstelik daha da zevkli olacağına bahse girebilirim. Ölmiceeni bilsem, sana on dokuzuncu kattan atlamayı öneririm ama şimdilik daha basit bir şeyle idare etmemiz lazım.” Susup birkaç saniye düşündüm ve “...mesela...” dedim... Dikkatleri üzerimde toplanmıştı.

Yanlarından geçmekte olduğumuz, karınları açken ceplerindeki üç kuruş parayı on bir tane züppenin son model porşlarla gezebilmeleri için harcayan enayilere doğru dönerek, seslendim.

“Fenerinizi sk..m!”

Kalabalık fanatik grup bir an susup kaldılar. Bir bana bir de yanımdaki arkadaşlarıma baktılar. Hepsi temiz giyimli, apartmanı

çocuğu olan bu züppelerin nelerine güvenerek kendilerine laf attıklarını anlamaya çalışıyor olmalıydılar. Bu durumdan yararlanıp, bir cümle daha sokuşturdum.

“En büyük cim bom!”

Burak, Hakan ve Ceren olanları duymuş ve durmuşlardı. Üçünün de yüzlerinde dehşete kapılmanın tam karşılığını görebiliyordum. Burak, korkudan altına pislemek üzereydi.

Bu fanatikler bizi kesin öldürürler. Kavgaya çıktığı anda öldük! Sezgin gerçekten delirmiş olmalı.

“SEN KİMSİN ULAN! SEN KİMSİN! FENER'E NASIL LAF EDERSİN LAN!” (Acaba yanında makina falan mı taşıyo... Neyi ne güveniyo bu adam! Yanındaki kızlara mı?) Grubun içindeki, sarı saçlı, fazlasıyla fırlama görünümlü bir çocuk karşılık vermeye cesaret edebilmişti. Arkadaşları da onu izlediler. Makinadan kasıtları tabancaydı.

“GİT İŞİNE KARDEŞİM BELA·MISIN!”

“AKŞAM AKŞAM NERDEN ÇIKTIN LAN SEN!”

“Bi dakika arkadaşlar! Bu işte bi yanlışlık var! Bu adam da Fenerli... Ama biraz hasta... Ona uymayın...” Burak durumu kurtarmaya çalışıyordu. Her zaman ortama hâkim olmayı severdi. Ama bu seferki benim oyunumdu.

“NE BİÇİM İŞ LAN BU! ADAM BİZE KÜFÜR EDİYO! DEŞERİZ BİZ ADAMI LAN!” Serseriler Burak'ın -konuşarak uzlaşmacı tavrından cesaret alarak seslerini daha da yükseltmişlerdi.

“HASTA MASTA ANLAMAYIZ BİZ KOÇUM! FENER'E LAF EDENİ YAŞATMAYIZ!” *Silahları falan yok bunların! Kendilerini akıllı zanneden iki tane zengin züppe sadece.* Burak'a kimse havlayan köpekten kaçmaya kalktığı anda köpeğin ısıracağını öğretmemiş olmamalıydı.

Burak'ın kavgadan kaçmaya yönelik sakinleştirici konuşması, futbol manyaklarının bir yandan küfürler savururken, bir yandan da üzerime yürümelerine neden olmuştu. Kısacası sokak köpekleri beni ısırma hazırlanıyorlardı. Aslında bu, başlangıçta tahmin ettiğim bir sonuçtu ama bu kadar kısa bir zamanda gerçekleşmesi gerekmiyordu.

Burak ve Hakan, ilk on bire g...t verenlerin üzerime yürümeye başladıklarını görünce, hiç beklemediğim bir reflekse, kendilerini fanatiklerle benim arama attılar.

“Arkadaşlar, durun! Kocaman adamlarsınız! Deliyle deli olmayın. Bu adam raporlu deli.”

“Deli meli diilim ben! Bu sk...tiricilerden bi sk..m taraftar olmaz. Bunların hepsini Cimbom'a kurban ederim olum benn!” Beni öldürmeleri kavramsal olarak imkânsızdı. Ben ölümsüzdüm. Büyük bir günah işlemedikçe yukardaki kutsalların beni yanlarına kabul edeceklerini hiç sanmıyordum. Bu gerçekten cesaret alarak ağzıma gelen her lafı söylüyordum. Elbette, tüm sosyal yaşamları ve yaratıcı çalışmaları, tuttukları takımın aleyhine kararlar veren hakemlere en değişik, en söylenmemiş, en yeni küfürler uydurma ya çalışmak gibi dandirik faaliyetlerden ibaret olan bu zibidilere, *“Arkadaşlar bence, yanılıyorsunuz. Fenerbahçe'nin son günlerdeki düşük performansı onun en büyük takım olduğu konusundaki savlarınızı hiç de desteklemiyor. Bence, Galatasaray'ın liderlik konumuna daha fazla yakışacağını ispatlayan gelişmeleri gözardı etmemelisiniz!”* diyemezdim ya! Böyle bir şey sadece bana gülmelerine neden olurdu. Elbette onların anladığı dilden konuşacaktım... Onlar gibi konuşacaktım... Grubun içindeki en fırlamaya, sarışın çocuğa diktim gözlerimi... İnce vücudu, üzerindeki kalın kıya-

fetlere rağmen kendini belli ediyordu. Uzun görünüyordu, ama benden daha fazla değildi. Uzun, beyaz yüzündeki birkaç gençlik sivilcesi ise zayıf ışıktaki bile rahatca fark edilebilecek cinstendi. İnce kaşlarını ve gözlerini ise vahşi bir köpeğin düşmanını ısırma-ya karar verip ağzını açtığı andaki gibi çatmıştı.

“Gel hadi gel, kendine fenerli mi diyosun sen! Gel de sana fenerli nasıl olunur gösterim! Bi g..t diilsiniz siz!” Ebrular beni kolumdan bacağımdan çeğiştirip uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Burçak’ta eliyle ağzımı kapatmak için olağan üstü bir çaba sarfediyordu.

“BELANİ Mİ ARIYOSUN OLUM SEN! ÖLDÜRÜRÜZ SENİ, YAŞATMAYIZ BE! BELA MISIN SEN LAN!” *Kelebeği çıkartıp şişlicem lan bu züppeyi. Kaçıp kurtulurum. Kimse bulamaz beni. Öldürücem bu adamı.*

Oyun sertleşmeye başlıyordu. Koruyucu meleğimin bu beladan kurtulmam için bir çözüm bulduğunu ya da en azından çözüm arayışı içinde olduğunu umut ediyordum.

“Çıkar hadi bıçağını, neden çekiniyosun? Yanında bıçak taşıyosan onu kullanacak kadar da cesur olmalısın. Çıkarmasan bıçağı erkeклиne tükürürüm lan senin! Karı gibi korkuyosun dimi onu kullanmaya! İbne Fenerli... Ortamı kızıştırmak konusunda çok başarılı olduğumu fark ediyor, futbol denilen oyun ve o oyunu oynayan birkaç kabız herif için hayatları boyunca çalışıp bin bir güçlkle kazandıklarının tümünü bir anda verebilecek kadar salak görünümlü bu taraftarlara ettiğim her küfür için kendime de on küfür sayıyordum.

“DEŞTİM ULAAAN SEEENİİİİ! ÖLDÜN OOOLUUM SEN!” *Tabancası falan mı var acaba! Neye güvenip bana böyle küfür*

edebiliyo? Kelebeği çıkartınca silahını çıkartıp beni vuracak galiba! Ama bıçağı çıkartmazsam da arkadaşların önünde rezil olucam. Bu p.ç'i şişlemezsem anne kuzusu bi g..tün osurmasından korktu diicekler bana!

Sarı saçlı çocuk, aralarındaki en fırlama olanı, ciddi bir ikilem yaşıyordu. Bin bir küfürle süslediği düşünceleri, bıçağını çıkartıp ölmek veya bıçağını çıkartmayıp utanç içinde yaşamak seçenekleri etrafında dolaşıyordu. Çok ilginçti ki, çocuğun aklında, bir insanı öldürecek olmaktan dolayı hiçbir korku veya çekince yer almıyordu. Fenerin adına leke düşürmektense, kendi adına katil sıfatını eklemeyi göze alabiliyordu. Vicdanı son derece rahattı. Sadece ölmekten korkuyordu. Rakibinin tabancası varsa ölecekti. Tek korkusu buydu. Sonunda o korkuyu da yendi.

“İŞTE SANA BIÇAK A..INA KODUMUN HERİFİ! ÖLDÜN SEN! ÖLDÜN SEN” *Geberticem onu , geberticem onu... En büyük FENEER!*

Sarı saçlı zibidinin arkadaşları Burak ve Hakan'ı yakalayıp, sıkıca kavramışlardı. Ebrular ve Burçak ise bıçağı görünce ciyak ciyak bağırmaya başladılar.

“İİİAAAA! İMDAAAT! İİİMDAAAT! YAPMAAYIN! YAPMAAYIN! İMDAAAT! SEZGİN DİKKAAT EET! İMDAAAT” Başımı çevirip, Daha Esmer Ebru'nun gözlerini bularak, düşüncelerini okumak istedim ancak elinde tuttuğu hayvani boyutlardaki bir kelebeğe üzerime koşan futbol manyağı ile ilgilenmek daha öncelikli bir durumdu.

Saldırgan fenerlinin ilk hamlesini yapması ile bıçak, palto-
mun kol kısmını çizip yırtmış ama etime girmemişti. İçimden kendime binbir küfür ederken, sarı saçlı fenerlinin, yara alıp almadı-

ğımı anlamak için anlık duraklamasından yararlanarak bıçağı tutan kolunu yakalayarak kendime doğru çektim. Dengesi bozulup, üzerime doğru gelen serserinin suratına da, boşta kalan elime sıkı bir yumruk attığım anda, iri yarı birinden çıktığı anlaşılan kalın, tok bir ses duyuldu.

“DURUN! NOOLUYO ORDA!” Taksim Parkı’ndaki polisler sonunda olaya müdahale etme gereği duymuşlardı, sanırım!

Burak’ı ve Hakan’ı tutan çocuklar polisleri görünce ışık hızıyla ortalıktan yok oldular. Polislerin sesini duyan sarı saçlı futbol manyağı da ayağıma bir çelme takıp elimden kurtuldu ve olanca hızıyla kaçmaya başladı.

“KAÇMASANA KORKAK! ADAM ÖLDÜRECEK CESARETİN VARSA, CEZASINI ÇEKECEK CESARETİN DE OMALI!” diye bağırdım arkasından. Polisler yanımıza gelmişlerdi. Burak hemen kontrolü ele alıp, polislerle konuşmaya başladı.

“Bu futbol manyakları bize saldırdılar! Nerdeyse arkadaşımızı öldürüyorlardı.”

Burak polislere olayı, kendi yorumuyla anlatırken Hakan kalkmama yardımcı oluyordu!

“Bi şeyin var mı? Yara aldın mı? Bıçak koluna mı girdi?” *Bu adam gerçek bi deli! Hayvan herif! Bu son! Bi daa görüşmicem bu adamlar!*

“Sezgin! Sezgin! Deli misin sen? Niçin dalaştın onlarla?” Ben Hakan’ın düşüncelerini okumakla meşgulken kızlar da başıma toplanmışlardı. Daha Esmer Ebru kolumu tutuyordu. Ona döndüm.

“Evet Ebru Hanım! Bakıyorum korkudan ve bağırmaktan kıpkırmızı olmuşsun! Nasıl, heyecanlı mıydı?”

(BENİM İÇİN YAPMIŞ TÜM BUNLARI!) “Sezgin! Seni oro..pu çocu!” dedi kısık bir sesle ve boynuma sarılıp yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu.

11

Sınıfın içi ağzına kadar öğrenci doluydu. Bizim zamanımızda fazla rağbet gösterilmeyen, üst sınıflardaki arkadaşlardan ya da derse girecek kadar enayi olan kızlardan toplanılan notlarla geçirtilen *imar hukuku* dersi okuldan uzak geçirdiğim süre zarfında hoca değiştirmiş, yeni gelen prof da, derse girmeyenin ana-sına girerimci bir politika izlemeye başlamıştı. Artık, şehir bölge planlama bölümünün en rağbet göster(tir)ilen dersi *imar hukuku* olmuştu.

Ders saatini beklerken, benim gibi bu dersi alttan almak zorunda kalan, öğrencilikleri uzatmalı arkadaşlarım ile “N’oolucak bizim bu halimiz!” konulu klasik, mezuniyeti gecikmiş öğrenci geyiği yapıyorduk.

“Sırf bu derse girebilmek için, ful taym çalışamıyorum! Ne gıcık bi hoca bu yaa!” İnce sesi ile hocaya sitem eden Murat, kumral, yeşil gözlü bir tipti. Kısaca Murti derdik. Babası kuyumculukla iştigal ettiğinden, çocuğun vücudunun görünen kısımlarına ten renginden çok altın rengi hâkimdi. Çoğu kez beni gıcık etse de kafa bi adam olduğu inkâr edemem.

“Sen ful taym çalışıp naapıcaksın, zibidi! Baban para vermiyo mu?” Bu da açık sözlülüğü ile tanıdığım Fil İhsan’dı. Haksızlık karşısında sustuğunu az görmüştüm. Fil lakabını da stan-

dartların iki katına yaklaşan boyuna rağmen standartların iki katına yaklaşan kilolarına borçluydu.

“Hiç kimse hocayla konuşmadı mı allaaşkına? Bu dersi tekrar alanlar, zaten devam vermişler geçen senelerde. Yeniden devam vermek zorunda diiliz ki, bu yönetmeliğe aykırı.” Kamil, Kıbrıs orijinli öğrencilerdendi. Bir an önce mezun olup, yerine yurduna dönmek istiyordu, ama hâlâ vermesi gereken dersleri vardı.

“Derste ilgiyi de toplayamıyo adam, çok sıkıcı bi anlatımı var zaten!” Murti, Kamil’e arka çıkar gibi girmişti söze.

“İyi, gidin, girmeyin derse o zaman... Sene sonunda dersten kalınca da *ama hocam bu yönetmeliğe aykırı dersiniz!* hoca da size, *yönetmeliği ben yazdım senin diplomanı da teskerini de ben yazıcam!* Başka sorun var mı der!” Fil İhsan, Kamil ve Murti’nin hayal kurduklarını, hocanın yönetmeliği onlardan daha iyi bildiğini, bu konuda onunla tartışmalarının mesleki kariyerleri ya da zorunlu askeri hizmetleri için hiç de hayırlı olmayacağını ima ediyordu.

“Arkadaşlar sakın olun! Her sorunun bir çözümü vardır!” Muhabbete müdahale etme zamanının gelmişti.

“Tek çözüm bu sıkıcı derslere girip, sıkıntıdan çatlamak, Sezgin!” *Bu adam o binadan düşüp nasıl kurtuldu yahu?* Okuldaki arkadaşlar, sene başında beni görünce sadece birer “geçmiş olsun” dilemişler, intiharımla ilgili fazla konuşmaktan kaçınmışlardı. Hepsi de bana geçmişî hatırlatmanın pek yararlı olmayacağını düşünüyorlardı. Ben de bu oyuna katılıp intiharımla ilgili hiç konuşmuyordum. İşime geliyordu.

Şimdi kalk, herkese teker teker bir şirket dolusu menepoz kurbanı veya kanamalı hasta kadının bir araya geldiklerinde na-

sıl yıkıcı bir etkiye sahip olduklarını anlat, .. Sonra, Boğaz Köprüsü'nden bir bölük askerin uygun adımla geçmesinin nasıl bir tehlike yaratacağını örnek ver. Ardından, inşaat sektörü ile ilgili bir bölümde okudukları halde hâlâ bu klasik *Boğaz Köprüsü-Askeri Bölük* hikâyesini bilmeyen hıyarlar için tek bir askerin ayak vuruşlarının hiçbir önemi olmadığını, ama aynı frekansta hareket eden diğer askerlerin de aynı anda ayaklarını köprüye vurmaları ile oluşacak şiddetli dalgalanmanın, fiziksel kurallara göre, Boğaz Köprüsü'nü kısa sürede yıkacağını izah et. Bitmedi, "*Hadi lan, olur mu hiç öyle şey?*" diyecek kadar salak ve dünyadan bi-haber olanları, "*Hadi üniversitede doğru dürüst dersleri takip etmedin, karı, kız ve eğlence peşinde koşarken bütün sınavlardan kaldın. Peki be adam, lisede ve üniversite hazırlığında da mı görmedin hiç fizik dersi?*" diyerek aşağılayıp sindir ve *Boğaz Köprüsü-Askeri Bölük* örneğini bir şirket dolusu sorunlu kadının bileştiklerinde ne kadar tehlikeli olabilecekleri, sonucuyla bağla, anlat babam anlat. Gerçi, arkadaşlarımdan en azından, regl frekansları birbirleri ile uyuşan bir düzine kadının, uygun adım frekansları birbirleri ile uyuşan bir kolordu dolusu askerden daha yıkıcı olabileceğini bilmelerini isterdim ama kimse sormadı işte.

"Yaa tabii ki derse girmek zorundayız ama, bu durumu birazcık eğlenceli bir hale sokmak da elimizde," dedim. Bunu nasıl yapmayı planladığımı sormak için ağızlarını açmaya yeltendikleri sırada çantamdan minik bir oyuncak tabanca çıkardım. Lavabo pompasına benzer vantuzlu küçük oklar fırlatan cinsten bir tabancaydı.

Bakışlarındaki merak, o tabancayla ne yapabileceklerini sorma noktasına geldiğinde cevabı oluşturan dört oyuncak tabanca, her tabanca için üçer tane ok ve şişirilip uçurulmayı bekleyen

bir balon masanın üzerinde duruyordu. Ne demek istediğimi anlamış olacaktı ki, tabancaları alıp okları namluya taktılar. Ben de balonu şişirip, tabancamı doldurdum ve balonu havaya bıraktım. Balon, dışarı kaçan havanın etkisi ile daireler çizerek dönerken, dört ok da havada uçuşup balon dışındaki, neredeyse, her şeyi vurdular.

Tahtanın önündeki kürsünün üzerine oturup sohbet eden kızlardan biri kucağına düşen oku alıp, “Hey! Attığınız yere dikkat etsenize kabız nişancılar!” dediğinde biz tabancalarımıza yeni okları henüz takmıştık. Kızın üzerine aniden dört tane daha ok düşüverdi.

“Oolum, çok eelenceli bi iş yaa!” Murti’nin keyfi yerine gelmişti.

Kamil, kürsünün yanına gidip düşen balonu yeniden şişirip havaya bıraktı. Havada eğriler çizerek uçan balona bu kez daha dikkaatli nişan alarak ateş ettik. Benim ok balonu vurmuştu. Murti bağırmaya başladı.

“Vurdum oolum, vurdummm! Heeyt bee!”

“Nerde vurdun lan, ben vurdum işte!” dedim.

“Olur mu lan, ben vurdum!”

“Sen okunu attın gitti, son atan bendim ve vurdum.” Kürsünün yanına gitmişim, yerden okları toplayıp çocuklara fırlattım, herkes tabancasını doldurdu. Murti hâlâ balonu kendisinin vurduğunu iddia ediyordu.

“Gözüme mi inanim, sana mı inanim, Murticiim... Vuramadın işte... Bi daaki sefere.”

“Hadii leen! Nişancılığımı kıskanıyosun! Bal gibi vurdum işte, at balonu, yine vururum... Ben deklatlonda dünya klasmanı-

na girecek adamdım da ortaokulda sadece basket ve futbol takımı vardı, kahrolsun imkânsızlık!”

“Sen on santim mesafeden besili bi ineği bile vuramazsın olum. Gözündeki yeşil lenslerin optik odağının bozuk olduğunu bilmeyen kalmadı.”

“Bi kere onlar benim sahici gözüm ayrıca şimdilik inek yerine seni de vurabilirim, fark etmez!” Silahı doğrultup ateş etti. Ok yanımdan geçip kürsiye saplandı. Murti, silahına yeni ok takarken, kürsiye saplanan oku da alarak kendimi kürsünün arkasına attım. Bu sırada Murtiye de ateş etmeyi ihmal etmemiştim ama ok gidip Fil İhsan’a çarpmıştı.

“Bu savaş demek!” diyen Fil İhsan’ın fırlattığı ok kürsünün üzerinden geçip beyaz tahtaya yapıştı.

Kürsünün arkasından bir kez daha çıkıp Murti’ye ateş ettim. Sıraların arasına siper almışlardı. Fil İhsan, Kamil’i tutup kafasına tabancayı dayamış, “Bizimle ittifak kuracağına inanıyorum!” diyordu. Sınıftakilerin şaşkın bakışları ve kürsü ile sıralar arasından geçmeye çalışırken oklara hedef olan kızların ciyaklamaları arasında eğlenceli bir oyun yaratmıştık kendimize.

“Üçe karşı bir, hiç şansın yok Sezgin!” diye bağırdı Murti.

“En büyük kahramanlar en zor durumlar karşısında ortaya çıkar!” dedim. Kürsünün arkasında çömelmiş, silahımı dolduruyordum. Aniden kalkıp, ateş etmek için hızla nişan almaya çalışırken kürsünün hemen yanındaki kapıda Hoca’nın belirlediğini ve dikkatle bize baktığını gördüm. Daha da kötüsü Hoca’nın yanında Burçak’da duruyordu. Ve şaşkınlıktan kocaman olmuş gözleri bana dönüktü. *Sezgin’i artık tanıyamıyorum. Sanki binadan düşükten sonra ölmüş de yerine başka birisi gelmiş gibi.* Burçak, bi-

tirme ödevini bu hocadan aldığı için, asistanı gibi hocanın peşinde dolanmaya başlamıştı.

“Üniversitemiz, plancı yetiştiremiyebilir ama aslanlar gibi askerler yetiştiriyor maşallah!” Hoca’nın sesi alaycıydı. Sınıftakilerin bazıları ufak kahkahalar attılar.

“Kusura bakmayın Hocam!” diyerek yerime geçtim. Yerime oturduğumda, tahtanın üzerinde hâlâ bir okun yapışık durduğunu fark ettim. Kürsüye geçen Hoca, oku çıkartıp bana doğru yavaşça fırlattı.

“Alın bakalım, mühimmatı arkada bırakmak olmaz. Mühimmat düşman eline geçerse sonra sana karşı kullanılır.” Sınıfta belirgin bir gülme dalgası oluşmuştu.

Burçak gülüşmelerin içinde yerine geçerken yeniden göz göze geldik.

Çılgın Herif! Çok da tatlı üstelik! Ama onunla böyle devamlı göz teması kurmamalıyım. Beni kötü etkiliyo.

12

Sınav dönemi yaklaşmıştı. Hatta o kadar yakındı ki bir gün sonra, hafta başında bir sınavım vardı. Burçak’la birlikte aldığımız derslerden birinin sınavıydı. Biraz geç olmuştu ama derslere, sadece Burçak’a yakın olabilmek için girdiğimi ve hocanın tahtada gevelediklerini gereği gibi not almadığımı sınavdan bir gün önce anlayabilmişim. Bu gerçeği sınavdan sonra fark edecek olmam durumunda içine düşeceğim belalı pozisyona oranla

daha avantajlı bir konumda olduğumu düşünerek, Burak'ın bir zamanlar bana verdiği anahtarları bulmak için eski dolapları, kutuları falan karıştırmaya başladım.

“Latife Hanım! Hiç evde, nereye ait olduğunu anlamadığınız anahtarlar buldunuz mu?”

“Hayır oğlum! Nerenin anahtarıydı, önemliler miydi?”

“Yok! Aslında önemli sayılmazlardı. Arkadaşımın evinin anahtarı.”

İntiharımdan önce Burak, başka şehirlerdeki toplu konut projeleri için şehir dışına çıkmak zorunda kaldığı çoğu hafta sonlarında evini kullanabilmem için anahtarı vermişti. Şirkette kendilerine feminist diyen, bir kısmı yaşlanıp sarktığı için kocaları tarafından terk edilen, diğer kısmı da henüz evlenmeye geçecek zenginlikte bir koca bulamamış olan ve hepsi de bir çeşit erkek düşmanı haline gelmiş o hatunların başıma nasıl çoraplar ördüğünü çok iyi bilen, hafta sonları bile çalışmak zorunda kaldığımı gören sevgili arkadaşım Burak, hiç olmazsa hafta sonlarında etrafı ağaçlarla çevrili, manzaraya hâkim evinde ruhumu da bedenimle birlikte dindirebilmem için evinin bir anahtarını vermeyi teklif etmişti. Hiç itiraz etmeden almıştım, zaten o dönemlerde birisine itiraz edip, herhangi türden bir tartışmaya girecek güce sahip de değildim. Buna, bir arkadaşın, evinin anahtarlarını vermek konusundaki düşünceli davranışı sonucunda oluşacak, “Aaaa, çok saaol, Burak-çım... Ama kabul edemem!”, “Saçmalama, ev zaten boş olucak, hem ben yokken içinde birinin olması beni rahatlatır... Hırsız falan girer mi, su basar mı, yangın çıkar mı endişem kalmaz...”, “Bi şe olmaz, bi şe olmaz, hayvan gibi alarm sistemin var! Bana gerek olmaz! Rahat ol sen!”, “Aabii saçmalama, bak, yorgunsun ve

yorulmaya da devam ediyosun, seni böyle hayattan bezmiş görmek bizi de üzüyo, git benim eve, ser bahçeye bir örtü otur piknik yap, sonra uzan çimlere uyu ya da nebilim, Burçağı da çağır, birlikte jakuziye girin, sonrasına da ben karışmam zaten! Önemli olan zar zor bulabildiğin o boş saatlerinde tamamen rahat etmen!", "Burakçım, gerçekten çok düşüncelisin. İnan, dinlenmek için evine ihtiyacım olursa, zaten çekinmeden söylerim... Ama o kadar yorgun oluyorum ki, işten çıkınca yabancı bir evde bulunmanın gerginliğini yaşayamam, annatabiliyo muyum... Şirketten dönünce, tek istediğim yatağıma uzanıp sonsuza dek uyumak oluyo... Yine de çok saaoool! Sen gerçek bir dostsun ve bunun farkındayım." Benzeri nezaket icabı tartışmalar da dahildi.

"Hiç öyle bir anahtar görmedim yavrum. Ama istiyorsan arayayım."

"Sağ ol Latife Hanım. Boş ver, yorma kendini."

Anahtarı, banyo dolabının ücra köşelerinden birinde inziva halindeyken bulup cebime sıkıştırdım. Hazır, anahtar aramak konusunda deneyim kazanmışken bir yıldır kapının önünde sarıp sarmalanmış vaziyette bekleyen eski vosvosun anahtarını da bulmak için evi karıştırmaya başladım. Anahtarla birlikte birkaç eski sinema bileti, eski disketler, çoraplarımdan birinin teki, dolabın arkasına düşmüş bir Joe Cocker albümü ve tüm bunların yanında eşantiyon olarak da Burçak'la çektiğimiz yegâne fotoğrafı buldum. Fotoğrafa biraz bakındım. Tüm sınıfla toplanıp pikniğe gittiğimiz günden kalma bir anıydı. Bir yandan etrafımızdaki kalabalığın eşekkulak, multipenis gibi şakalarını bertaraf etmeye çalışıp bir yandan da romantik bir poz vermeye çalışırken ortaya çıkmış komik durumu belgeleyen bu fotoğraf tab edilip önümüze

“Seni seviyorum, seni seviyorum,” diyordu Burak.

Sanırım, şehir dışındaki işi iptal olmuştu. Ama, ne yazık ki benim ertesi günkü sınavım iptal olmamıştı. Bir an, *Sınav kâğıdına -HOCAM KUSURA BAKMAYIN! ARKADAŞLARIN SEVİŞMELERİNİ BOZMAK İSTEMEDİĞİM İÇİN DERS NOTLARINI ALAMADIM... SİZ BANA Bİ C+ VERİN, ŞİMDİLİK YETER.-* yazabilir miyim acaba? gibi bir düşünce geçti aklımdan ama hemen gerçek dünyaya geri döndüm.

Zor bir durum olduğunun farkındaydım. İki insanın sevişmesinin tam ortasında odaya girip, “*Siz işinize bakın arkadaşlar, ben birkaç not alıp gidicem!*” demek bile zaten yeterince zorken, bir de bu iki insandan birinin çok sevdiğim bir kadın, üzerindeki ise bir zamanlar arkadaş dediğim, muhtemelen daha uzun yıllar boyunca da arkadaşmış gibi görünmek zorunda kalacağım hıyarın teki olması durumu kat kat zorlaştırıyordu. Kapıyı açtığım da, Burçak’ı Burak’ın altında ya da üstünde zevkten inlerken görmek eminim beni yıkacaktı. Kapıyı tıklatıp, açmadan “*Ben geldim, içerden birkaç not almam lazım, işinizin bimesini bekliyorum. Biraz çabuk olun. Daha eve gidip ders yapıcım...*” da diyebilirdim ama bu tercih ettiğim bir seçenek değildi. Belki Burçak’ı Burak’la yatakta görürsem, şu acı veren umutlarıma da bir son verebilirim diye düşünüyordum. Çölde kalıp su için inleyen zavallılar gibi, ömrüm boyunca, Burçak Burçak diye acı çekemezdim ya, bu işin bir sonucu olmalıydı. Müthiş bir kararlılık örneği göstererek kapıyı açtım.

“Arkadaşlar, kusura bakmayın ama pazartesi sınavım var ve hiç...” Kapıyı açtıktan sonra bir an cesaret edemeyerek bakışlarımı yere doğrultmuştum ama gözlerimi yukarı kaldırdığımda gördüğüm manzara karşısında... Bilemiyorum.

“Sezgin!” *Anahtar! Anahtarı ona vermiştim, tabii! Nasıl unutturum! Nasıl unutturum!* Burak şaşırıp kalmıştı. Ben de ondan farklı durumda değildim. Sürahiye ve bardağı büyük bir sakinlikle durduğu yükseklikten yere bırakıp, kırılan camın sesini bile duymadan geri dönerek, kapıya yöneldim. Merdivenlere ulaştığımda kulaklarımı zonklatan sinir yerini kahkahaya bırakmıştı bile, Burak’ın ardımdan seslendiğini duyabiliyordum.

“SEZGİN! DUR BİRAZ!”

Ama arkamdan gelebileceğini sanmıyordum. Hem cam kırıkları da odadan çıkmalarını engelliyor olmalıydı. Burak bana yetişebildiğinde ben çoktan arabamda olacaktım.

13

Fakültenin bahçesinde oturmuş, daha ilk vizeden sıfır alacak olmamın moralimi kötü etkilememesi için dualar ediyordum. Sınav dönemine nasıl başlanırsa öyle gider derdim hep. Şimdi yanılmış olmayı diliyordum ama bu moral bozukluğu ile eve gidip sonraki sınava hakkıyla çalışmamın zor olduğunun da farkındaydım.

“Düşünen adamımızın sınavı kötü geçmişe benziyor.” Burçak gelmiş ve hemen yanıma oturmuştu. Ona hiç aldırmamış gibi tek tepki vermemiştim.

“Dersler için benden yardım isteyebileceğini söylemiştim.” Karşılık vermemi bekliyordu sanırım.

“Aklıma gelmedi,” diyerek kesip attım. Sohbeti sona erdireceğimi umuyordum.

"Niçin yardım istemiyorsun, daha önce de pek çok sınavına yardımcı olmuştum."

"Saa ol, iyiliklerinin karşılığını veremem!"

"Sezgin! Nedir seni böyle aksileştiren! Sınavının kötü gitmesi yüzündense halledebiliriz. Başka bir şeyse önce anlatmalısın."

"..."

"Bu gizemli adam pozlarını bir yana bırakıp, bir iki laf etmeye ne dersin?"

"Ne gizemi? Görmüyor musun, atladığı yerde hiçbir dal olmadığını sonradan fark eden ve elli metre yüksekten hızla irtifa kaybeden bir maymun kadar zavallı ve çaresizim."

"Bunun için mi, binalardan atlayıp, bıçaklı serserilerle kapışyorsun?"

"Sınavı kastetmiştim. Hem soruları neden sen soruyosun?"

"Sen de soruyosun."

"Sormuyorum."

'Hem soruları neden sen soruyosun?' cümlesi yeterince soru özelliği taşıyordu kanımca. Demek ki sadece ben sormuyumuşum!" Sesi yakınlaşmak istercesine sıcakçaydı.

"Burçak! Oyun oynayacak günümde değilim."

"Ama sen istediğin zaman herkes oyun oynamak zorunda oluyo... Disketlerle, dergilerle acayip bulmacalar gönderiyosun, meçhul sevgili oyununu oynamak zorunda kalıyoruz. Canın sıkılıyo on dokuzuncu kattan atlıyosun, üzüntülü sevgili, üzüntülü arkadaşlar oyununu oynamak zorunda kalıyoruz. Canın sıkılıyo holiganlara küfrediyosun seni kurtarabilmek için holiganlarla köşe kapmaca oyununu oynamak zorunda kalıyoruz." Sanırım biraz sinirlenmişti.

“Sıkılıyosan yanımda durmak zorunda değilsin.”

“Hayır, eğleniyorum. Ama bu yaptıklarının nedenini anlamak da istiyorum.”

“Arkadaşlarımı eğlendiriyorum işte, başka ne sebep olabilir ki...” Cümlemi bitirdiğimde başımı da ondan yana çevirdim. Tepkisini görebilecektim.

“Senin süprizlerle dolu arkadaşlığından zevk aldığımı inkâr edemem, oldukça korkutsa bile... Ama Sezgin, Burak’la evlenicem... Ve eğer sen bunu kaldıramayacaksan arkadaşlığımızı yeniden gözden geçirmeliyiz bence... Ne benim için intihar etmeni ne de başkalarını kaldıramayacakları durumlara sokmanı istemiyorum.” *Bana hâlâ âşık olduğuna eminim. Benim için böyle acı çekmesi hoşuma gidiyor. Bana kendimi iyi hissettiriyor.*

“Senin için intihar ettiğimi de nerden çıkartıyorsun?”

“İntihardan kısa süre önce kavga etmiştik, hatırlarsın! Senin yüzünden herkes beni suçlayıp durdu aylarca. Artık böyle delilikler yapmanı istemiyorum. Burak’la mutluyum. Bana güzel ve değerli olduğumu hissettiriyο. Sen beni hiç önemsemezdin. Hayatında hep başka kızlar vardı. Aldatmaya çok müsait bir erkeksin ve bu beni rahatsız ediyordu. Ben Burak’ı seviyorum ve Burak da beni seviyor. Bana sonsuza dek sadık kalıp beni sevecek bir erkek o...” *Evet, hâlâ beni seviyor. Aptal herif, kaçırmayı saydı beni elinden o zaman... Hay Allah! Çişim de geldi.*

Kıçımı ye! Seni çok seven sadık Burak, geçen gün evinde Ceren’i düzüyordu... Üstelik ikisi de deri iç çamaşırları içinde birbirlerini kamçılıyorlardı. Dememin o anda bir yararı olmayacağını biliyordum. Sadece sustum. Kadınlar kesinlikle aptal oluyorlardı.

Yine fena halde sinirlenmiştim. Binamızın çöplüğünü karıştı-
tırıyor olmak zaten etraftaki insanların ilgisini üzerime çekmek
için yeterli olmuştu. Komşuların aralarında fısır fısır neler konuş-
tuklarını duyar gibiydim.

“Yazık! Bu o intihar edip kurtulan çocuk diil mi? şimdi de
çöpleri karıştııyor. Gerçekten deli galiba... Yazık, yazık.”

Bir yandan bulaşık eldivenli ellerimle çöpleri karıştıırken
bir yandan da çöpe attığım fotoğrafın çöp kamyonuyla şehir çöp-
lüğüne taşınmamış olmasını diliyordum. Aksi taktirde, şehir çöp-
lüğüne katrıştırmam gerekecekti ki, bunun bir miktar zamanıma
mal olacağını tahmin ediyordum. Ama Burçak gibi salak bir kız-
la aynı fotoğrafta bile yer alamazdım artık. Ne yapıp edip o fo-
toğrafl bulmalı ve tıpkı negatifine yaptığım gibi ortadan ikiye ayır-
malıydım.

Alt kattaki komşunun yeni doğan çocuğunun dışkıyla be-
zenmiş bezlerini görüş ve koklayış alanımdan çıkartabildikten
sonra benim mavi çöp torbalarına ulaşabildim. Torbayı yırtıp içi-
ni biraz karıştırdıktan sonra resmi bulabildim. Aptal pozumuza
hiç bakmadan bizim fotoğrafımızı benim ve onun fotoğrafı olarak
ikiye ayırdım. Benim fotoğrafımı katlayıp, çöp kutusunun üzeri-
ne koydum. Onun fotoğrafına da son kez bakıp hızla, alt kattaki
komşunun yeni doğan çocuğunun bezlerinin arasına gömdüm.

“Layık olduğun yeri buldun,” diye mırıldandım, ama içimde
bir şüphne belirdi. Elimi tekrar vıcık vıcık dışkıların arasına gömüp
resmi çıkardım. Üzerindeki koyu yeşil ve kahverengi karışımı be-

bek pislüğünü sıyrıp attıktan sonra, resme tekrar baktım. Çok küçüktü... Resim uzaktan çekilmişti. Çöp kutusunu kapatıp, eldivenlerimi çıkardım. Eve çıkıp, çalışma masama oturdum. Bir parça kâğıtla leş gibi bebek dışkı kokan resmin üzerini olabildiğince temizlemeye çalıştım. Oyuncaktan bozma minik büyütecimi çıkartıp, Burçak'ın gözlerini seçmeye çalıştım. Orda "Sezgin'i seviyorum!"u bulacağıma emindim. Gazete veya dergilerdeki resimlerde insanların gözleri benim için anlamlı değildi, ama o resimlere de gözlerini okumak için bakmazdım ki... Büyüteci, odak noktasında Burçak'ın gözleri olacak şekilde ayarladıktan sonra artık resmi net bir şekilde seçebiliyordum. Burçak'ın bir çift elâ gözü tam karşımda bana bakıyorlardı. Ve sanıyorum *"Sezgin'i seviyorum!"* diyorlardı ama, *"Bu Sezgin'de ne aptal adam!"* da diyor olabilirlerdi. Belki de, *"Aslında şu Burak'ta fena çocuk diil... Sezgin'den kurtulsam da onunla fingirdesem,"* diyorlardı. Bilemiyorum. Fotoğraflardaki gözlerden düşünce okuyamıyormuşum demek ki...

Fotoğrafı küçük parçalara ayırıp klozete attım, üzerine işeyip sifonu çektim. Ellerimi yıkarken telefon çaldı. Hiç orali olmayıp ellerimi yıkamaya devam ettim. Telesekreter devreye girdi.

"Selam! Hâlâ yaşıyosam, sizi ararım... Sanırım!"

"Sezgin! Cevap ver artık. İş yerinden arıyorum ve sana ettiğim telefonlar yüzünden banka bu ay zarar edecek... Artık bir cevap ver istersen," Arayan Burak'tı.

"Git işine oolum!" ahizeyi kaldırmıştım.

"Nihayet! Ne işin vardı benim evde sorabilir miyim?"

"Senin, benim nişanlımın üzerinde ne işin vardı zibidi? Kadınlarımı çalmayı alışkanlık haline getiriyosun!"

"Ceren'le nişanlı olmadığını biliyorum. Bana her şeyi anlattı. Hem bu küçük bir kaçamaktı. Bu konularda bir erkeği ancak bir

erkek anlar... Bilirsin, Ceren'in yay gibi vücudu kolay kolay hayır denilecek cinsten değildi."

"Bunlar beni ilgilendirmiyο... Sonuçta, manitaları yiyen sensin, paparayı yiyen de ben!" Burçak'ın beni güvenilmez, aldatmaya müsait erkek olarak tanımlaması aklıma gelmişti.

"Seni, evimin anahtarını verecek kadar yakın bir dost olarak gördüm Sezgin. Orda gördüğün her şey de sır olarak kalmalı. Burçak beni terk ederse yıkılırım."

"Deri iç çamaşırları ile kalorifere bağılyken hiç yıkılacak gibi bir görüntün yoktu."

"Bunları telefonda konuşmayalım istersen."

"Canın cehenneme... Si...tir..." diyerek telefonu kapadım. Ders çalışmak için gerekli olan bütün materyali toplayıp çantama doldurdum. Evdeki tamiratlarda kullandığım keskin falçatayı da cebine atarak montumu giydim. Vosvosun anahtarlarını kapıp dışarı çıkarken, üzerimdeki pantolonun en sevdiğim blue-jean olduğunu fark ettim. Geri dönüp altıma eski bir pantolon çektim. Cüzdanımı da yatağın üzerine fırlattıktan sonra dışarı çıkıp vosvosa atladığım gibi kendimi Burçak'ın evinin önünde buldum. Bir sokak aşağıdaki ıssız yola park edip, arabayı kilitledim. Falçatayı çıkartıp, bıçağını sonuna kadar dışarı ittim. Gözüme çok korkunç görününce bıçağın dörtte üçünü falçataya geri soktum. Ancak bıçak hâlâ çok büyük görününce bir iki santimini daha içeri çektim. Dışarda kalan kısmını da baldırımın ön kısmına soktum. Deliliğim konusundaki söylentilerin doğru olduğuna gittikçe daha çok inanmaya başlıyordum. Bu gidişle, akıl hastanesine telefon edip kendimi ihbar etmem bile mümkündü. Şimdi, sakın böyle bir hareketin çok delice olacağını söylemeyin! Düşünmeye bile kalkmayın!

Falçatayı bacağıma batırdığımda canım, tahmin ettiğimden daha çok yandı. Aslında fazla derin batırmamıştım. Hatta hiç batırmamıştım. Sadece falçatanın keskin ucuyla bacağımyı biraz derince ve tabii ki kontrollüce, yarmıştım. Falçatayı vosvosun altına atıp, nerdeyse sürüne sürüne, hadi fazla abartmayayım, aslında topallaya topallaya Burçak'ın evine kadar ulaştım. Dairesine çıkıp kapıyı çaldım. Pantolonumun sol bacağı kan lekesi içinde kalmıştı. En sevdiğim pantolonu bu oyuna alet etmeyerek akıllılık yaptığımı düşünmeden edemedim. Burçak kapıyı açtı. Beni görünce yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Bacağımyı görünce ise neredeyse çığlık atacaktı.

“SEZGİN! YİNE NE YAPTIN!”

“Bunu kendi kendime yaptırı mı düşünmüyosun ya? Bıçaklanmak interaktif bi olaydır. Sen bi şe yaparsın veya yapmazsın ve karşıdaki de seni bıçaklamaz veya bıçaklar... Yani kısaca, sokakta cüzdanını isteyen bıçaklı bi adam görürsen, cüzdanı ver... Güven bana, deneyimliyim.”

“...” Donmuş gözlerle bana bakıyordu. *Yine birine mi sataştı acaba.. Niçin yapıyo bunları.*

“Dur sen söyleme... Kan kaybımın, kapının önünde ölmem için yeterli olup olmadığını test ediyoruz, dii mi?”

“Pardon, gir... Sana hemen pansuman yapalım.” *Doğru mu söylüyor acaba? Peki burda naapıyordu? Neden benim evimin önünde?*

“Ders çalışmam için biraz yardımcı olacağını ummuştum. Biliyosun ilk sınavım çok kötü geçti ve moralim sıfır. İşte, sana gelirken, senin şu arkadaki ıssız sokakta, o serseri...” Durumu izah etmeye çalışıyordum. Elimdeki ders materyalini de neredeyse gözünün içine sokacaktım.

“Banyoya gel, Sezgin... Bir hayli işimiz var gibi görünüyor.”

“Pantolonumu çıkarmam gerekecek. Bacaklarımı ilk defa göreceksin. Ne kadar garip dii mi?”

“Yaralısın Sezgin! Ama istemiyorsan pantolonunu çıkarmak zorunda değilsin. Bir bacağı yırtarız.”

“BU EN SEVDİĞİM PANTOLONUM! Daha fazla yırtılmasına gönlüm izin vermez,” diyerek tepkimi dile getirdim.

“Yaralı bacağından pantolon çıkarmak zor olabilir. Yırtmak daha acısız olacaktır.”

“Aaa! Tamam! Yine şu ünlü *‘Sen beni yatağa atmak istiyosun-Hayır canım! Şaçmalama! Bunu da nerden çıkarıyorsun?’* tartışmasına başlıcaz galiba... BURÇAK! BU YARALI HALİMLE BİLE SENİ YATAĞA ATMAYI PLANLADIĞIMI NASIL DÜŞÜNEBİLİRSİN! BIKTIM ARTIK!” İlişkimizin ilk aylarında beni sık sık, onu sevmemekle ve sadece yatağa atmaya çalışmakla suçladığı büyük tartışmalarımızdan bahsediyordum. Özellikle Burak’ın ve Ceren’in deri iç çamaşırılı kırbaç fantezisine gözlerimle şahit olduktan sonra Burçak’ın bana yönelttiği “yatakçılık” suçlamaları daha da kahredici geliyordu. Gerçek suçlu önüne her gelen kıza menisini pompalayıp üstüne bir de taktir toplarken, ben, masum ben, yeni doğmuş bir bebek kadar saf ve el değmemiş olan ben, hep işlemediğim suçların cezasını çekmekten bıkip usanmıştım. Tamam belki bir iki hatunla fingirdeşmiş olabilirim, bir miktar kadın eli tarafından dokunulmuş da olabilirim ama, yani, Tanrı biliyor ya, kalbim hep temizdi. Ya da kötü bir emelim olduysa da bunu kızların yüzüne karşı açık açık, dürüstçe söylemişimdir. *Bak! Seni sevmiyorum ama kalçalarını da ısırmak istiyorum! Şimdi, veriyo musun, vermiyo musun?* dediğim için beraber olmak fırsatı-

nı kaçırdığım kızların sayısını bile unuttum. Aslında belki de başıma gelenleri hakkediyorum. Bilemiyorum.

“Pantolonun paçasını yırtabilicemizi söyledim sadece! Şimdi yatak lafı eden oldu mu?”

“Ben de hiçbir zaman yatak lafı etmezdim ama sen nedense, daima, seni yatağa atmak için planlar kurduğumu söyleyip benden uzak dururdun!”

“Hayal görüyorsunuz! Öyle bi şe yapmazdım!” *Daha çocuktum ve bekaret konusunda çok duyarlıyım, ama şimdi bunun tartışmasını yapmak istemiyorum. Artık hayatımda Burak var!*

Sözlerimi yalanlamak istemişcesine beni klozetin üzerine oturtmuş, pantolonumun kemerini çözüyordu. Tuvalete gitmek için annesinin yardımına ihtiyaç duyan minik çocuklar gibi hissediyordum kendimi. Zaten, kendimi bıçaklamak da dahil, yaptığım pek çok şeyin çocukça olduğu gerçektir. Ama şikâyetçi olduğum söylenemezdi. Yirmilerde yaşlanmaktansa, seksenlerde doksanlarda çocuk olarak ölmeyi yeğlerdim.

“Siz kadınlara daha üç yaşınızda, suya fu, yemeğe mama dediğiniz sıralarda, ilk öğrettikleri şeyin bekâretinizi korumak olduğu düşünülürse, etrafınızdaki masum erkekleri, bacaklarınızın arasından süzülüp kadınlığınızın içine girerek yuva yapmak isteyen, ıslak, yapışkan birer yılan gibi görmeniz son derece doğal... Bana da bütün çocukluğum boyunca, *Dikkat et oğlum! Pipini kızlardan koru, kızlara elletme, kızlar kaka, kızlar kötü, kızlar ce deselerdi, pipimi ellediğim anda ağzıma bi tokat atsalardı ben de büyüdüğümde etrafımdaki bütün kadınları benim pipimi ele geçirmek için binbir numara çeviren kötü kalpli şeytanlar olarak görürdüm. Kadın düşmanı bile olurdum.*”

“Sen zaten kadın düşmanısın, Sezgin! Ayrıca konuyu çok abartıyorsun. Bu doğanın kanunu. Doğa kadınların kukularının korunmasını, steril kalmasını istemeseydi oraya bir zar koymazdı... Kadınların kukularını korumaları, nefes almaları kadar doğal bir refleks sadece.” *Ne istiy o adam benden! Artık o eski Burçak’la karşılaşmak istemiyorum. Büyüdüm ben! Onunla sevişmemi mi istiyor? Bu mu istediği? Anlayamıyorum! Yoksa gerçekten beni sevdiğini mi anlatmaya çalışıyo?*

“Haklısın ama sen bu işi paranoyaya dönüştürmüştün. Bir insanın sana karşı sevgisini -sadece yatağa atmaya çalışmak-la tanımlamanın o insanı nasıl üzebileceğini, onu nasıl tedirgin edeceğini akıl edemiyor olamazsın! Sevgisini ve seninle yakın olmak istemesini devamlı yatak fantezileri ile fak-fikle bağdaştırmak konusundaki başarının, onun kendisini geri çekmesine, sana sevgisini ve ilgisini göstermekten korkmasına neden olacağını hiç düşünemiyor musun?”

“Seni anlamıyorum... Çok karışık konuşuyosun...” *Beni sevdiğini söylemeye çalışıyo... Benim hayatımda artık Burak var. Ben Burak’ı seviyorum. Burak’ta beni.*

“Sen Burak’ı seviyosun, Burak’ta seni karşısına çıkan ilk yay vücutluyla aldatıyo,” dememek için kendimi öyle bir sıktım, öyle bir kastım ki, hamile falan olsam bebeği karnımdan fırlatıp atmıştım. Ya da kabız falan olsaydım, bu kadar ıkınıp sıkıldıktan sonra ishal olmuş gibi boşaltırdım mühimmatı klozet kapağının üzerine.

“Kısaca, beni o kadar çok suçladın ki, her hareketimden korkmaya başladım. Sana bu yüzden ilgi göstermeye korkuyordum. Sana her yakınlaşmaya çalıştığım da beni, seni düzmeye

çalışmakla suçluyordun. Açık mı?” Sen anlayana kadar konuşabilirim.

“Benden ne istiyosun Sezgin? Bunları şimdi söylemenin ne anlamı var?” *Beni geri istiyol! Olamaz! Burak'ı bırakamam!* Ben bandajı hazırlarken o da yaramın üzerini oksijenli su ile temizliyordu ama işi her an bırakıp gidecekmiş, oradan kaçıcakmış gibi bir hali vardı.

“Bu sabah okulda sen aynı şeyleri kendi yorumunla söyledin, şimdi de ben kendi yorumumla söylüyorum. Beni suçlayamazsın... Cevap hakkı kullandım.” Yaranın üzerini bir iki tur, sıkıca sardım. Üzerine bir tampon yerleştirdim.

“Benden ne istiyosun Sezgin, bunu açıklığa çıkartmazsan bu sorunu çözemeyiz.” *Burak'ı bırakamam. Beni geri istediğini söylemeli, ben de cevabını verip bu işi kapatmalıyım. Bu işin Burak'la evliliğime mani olmasını istemiyorum. Yaramı sarmama yardım etmeyi kesmiş, ayağa kalkmış, cevabını almak konusundaki büyük kararlılığını belirtir şekilde gözlerini üzerime dikerek konuşmaya başlamıştı.*

“Senden ne mi istiyorum. Tanıştığımızdan beri bana en çok sorduğun soru bu, biliyo musun? Bu mantıkla ilerlersen hiçbir erkekle mutlu olmazsın. Bazen birisi seni seviyorsa, senden bi şey istemekten çok sana bi şeyler vermek isteyebilir.” Termometre yükseliyordu. Konuşmanın havası sertleşmeye başlıyordu. Cümleleri yarıda kesip lafını yapıştırdı.

“Bana sadece küçük Sezgin'i vermek istiyodun. Bundan eminim... Benimle hiç ilgilenmedin, hiç aramadın, doğum günümü, özel günlerimi hatırlamadın. Beni sevdiğine inanmamı mı bekliyorsun?”

“Sözlüğünde sevgi, doğum günlerinde alınan hediyelerle eş anlamlıysa yapabilecek hiçbir şeyim yok. Bu mantıkla sen de beni hiç sevmemişsin demek ki, çünkü doğum günümü kutlamamıştın.”

“Senin doğum gününü kimse bilmiyo ki Sezgin! Hiçbirimize söylemedin.”

“Çünkü insanların, aynı benim onlara yaptığım gibi, yılın her gününü doğum günümmüş gibi neşe ve heyecan içinde geçirmelerini istiyorum. Bana yılın sadece bir günü değil, tüm bir yıl boyunca özel ilgi göstermelerini, beni gördüklerinde heyecanlanmalarını istiyorum. Aynı benim onlara yaptığım gibi.”

“Sana hiçbir şekilde inanamıyorum. Ayrıca hâlâ benden ne istediğini açıklamadın!” *Mantıklı konuşuyor! Onu hiç böyle düşünmemiştim ama artık çok geç. Burak’tan ayrılmamalıyım. Burak’la geleceğim daha parlak. Sezgin’in Burak kadar olabilmesi için en az on senesi var!*

“Dediğim gibi, her insan senden bir şey istemiyor olabilir. Bazıları da sana bir şeyler vermek istiyordur. Ama bunu anlayan mümkün diil gibi görünüyor. Burak’ın zenginliği gözünü karartmış.”

“Bana vermek istediğin şeyi verdiğinde rahatlayacak mısın? Peşimi bırakacak mısın? Yıllardır bana bunu mu vermek istiyordun... İçinde kaldı di mi... Senin veremediğini Burak’ın vermesi sana dokunuyor mu? Burak’la ilişkimizi karalayacak kadar gözü kararan sensin. Ver artık da bitsin bu iş o zaman!” *Bitsin bu iş. Sevişmek istiyorsa sevişicem onunla... Burak’la ilişkimizi bozmasına izin vermicem! Veremem.* Konuşurken bacaklarımın arasını işaret ediyordu. Bir yandan da üstündekileri çıkartmaya başlamıştı.

Şöyle, Türk filmlerinden fırlamış bir jön bakışı fırlatıp hiçbir şey söylemeden, elimde pantolonumla banyodan çıktım. Daire

kapısını da arkamdan çarptım. Koruyucu meleğim kesinlikle haklıydı. İnsanların düşüncelerini okuyamamayı diliyordum. Sevdığım insanların çirkin fikirlerini öğrenmemeyi istiyordum. Bu iş, bir tanrıçaya benzettiğiniz, neredeyse tapındığınız, mükemmel olduğuna inandığınız bir kadının, bir sevgilinin, tuvalette nefesli sazlar korusu konseri verir gibi rahatlayıp dışkılarını boşaltmasına, altını silip tuvalet kâğıdını inceledikten sonra sifonu çekmesine gözleriniz, kulaklarınız ve hatta burnunuzla tanık olmanız gibi bir şey... Her şeyi bilerek ve görerek nasıl yaşanabilir ki? Sanırım mutlu olmak için biraz daha az şey bilmek gerekiyor. Gözleri okuyabildiğimden beri fark etmiş bulunmaktayım ki, bazen insanların gerçek düşüncelerini bilmektense size söyledikleri yalanlara inanmayı isteyebiliyorsunuz. Sanırım, gerçeklerin fazlasıyla çirkin olduğu bu dünyada kimi yalanlar, yaşarken mutlu olabilmek için kullanılması gereken zorunlu enstrümanlar... Bilemiyorum... BİLMEK İS-TE-Mİ-YO-RUM!

15

SSK Şişli Etfal Hastanesi,

6-1-2000 tarihinde sağ femur medial yüzde kesici/delici alet yaralanması nedeniyle vasoplasty operasyonu geçiren Sezgin Konaklı isimli hastanın 15 gün süreyle yatak istirahati uygun görülmüştür.

Doktor Nihat Büyük

Başhekim Selahattin Kor

Elimde, tıplı ukalaların “femur” diye isimlendirdikleri, yirmi beş yıllık eski bacağımın üzerindeki bıçak yarası sebebi ile alınmış kapı gibi raporum bulunduğu için çalışmadığım pek çok sınağa girmekten kurtulmuştum. Telfa sınavlarına kadar ise çalışabileceğimi umud ediyordum. Bu arada hastanede doktorlara bacağımdakiniñ bıçak yarası olduğunu söylediğim için hastane polisine o yaranın nasıl oluştuğuna dair bilgi vermek zorunda kalmıştım. Polis memuru bu olayı, ifadem doğrultusunda merkeze bildirmiş ben de hayatımda ilk defa bıçaklı saldırı, gasp ve adam öldürmeye teşebbüsten polis tarafından aranmaya başlanmıştım. Gerçi polis teşkilatı beni aradığını bilmiyordu ama bu, tarihe bir faili meçhul kurbanı olarak geçmeme neden olan söz konusu bıçaklama ve gasp olayının meçhul failinin yine ben olduğum gerçeğini değıştirmiyordu. Aslında polise yalan söylemiş de değildim. Saldırganın eşgalini tanımlarken, çok dürüst davranarak, tamamen kendi özelliklerimi saymıştım. Zahmet edip bir robot resim çizdikleri taktirde polis teşkilatının aranan şüpheliler listesinde vesikalık fotoğrafım kadar bana benzeyen bir karakalem portrem olacaktı.

Bu arada Latife Hanım da neredeyse kalp krizinden ölecekti. Tam iyileşmeye başladığım sırada sağımdan solumdan yeni delikler çıkıyordu. Yamana yamana paçavraya dönmüş bir vücudum olduğunu düşünmeye başlıyordum.

“Sezgin, yavrum, biraz sükûnete ihtiyacın var! Bu şekilde, binalardan atlayarak, serserilerle kapışarak, üç kuruş için kendini bıçaklatarak bir yere varamazsın!” *Çocukcaaz yine çok üzgün görünüyor. Sakın bir delilik daha yapmasın. Ne derim ben anne-sine babasına. Vah vah!* Latife Hanım, yaralı bacağım önde ben

arkada pencere kenarında oturup batan güneşi seyrettiğim sırada yanımdaki koltuğa yerleşmiş benimle konuşmaya çalışıyordu. Durgun halimden ürkmüş, yeniden intihar edebileceğimden şüphelenmiş olmalıydı.

“Böyle olmasını ben de istemezdim,” dedim, Burak’ın yaptıklarından çok daha iyi bir bardak portakal suyu da vardı elimde. Latife Hanım gibi bir kadın yanımda oldukça, dünyadaki tüm yaraların, hastalıkların karşısında durabilirdim.

“Biz yaşlılar sizin kadar bilmeyiz belki çocuğum, ayrıca şimdiki gençler bir diil iki üniversite bitirmeyi bile az buluyorlar. Biz lisede okurken kismetlerimiz çıkınca, anne babalarımız bizi evlendirdi, fazla okuyamadık. Belki sözlerime değer vermessen ama ben seni ilkokuldan beri tanırım ve kendi çocuğum gibi severim ve sen dinlemesen de söyleyeceklerim var.” *Keşke tüm bunları konuştuğum kendi çocuuum olsaydı. Tanrım neden bana bir çocuk vermedin. Ama bu aile de benim ailem gibi ne zamandır.*

“Latife Teyzeciğim, elbette dinlerim sözlerini ama üzme kendini bence ortada büyük sorunlar yok.”

“Kız arkadaşlarınla sorunlar yaşadığını fark ediyorum. Seni intihar etmeye iten neden de bir kız mıydı bilmiyorum ama yavrum kızları bu kadar kafana takmamalısın.” *Umarım bu konulardan bahsettiğim için bana kızmaz.*

“Takmıyorum.”

“Biliyorum dünya çok değişti, şimdiki gençlerin flörtleri aşkları bizimkilerden çok farklı. Bizim zamanımızda kızların erkeklerle el ele dolaşması bile çok büyük bir olaydı. Şimdi ise her şey değişti ama bu yaşlı teyzenin sözüne inan, kızlar asla değişmezler. Bizden önceki zamanlarda da benim zamanımda da, senin

zamanında da, gelecekte de hep aynı kalacaklar.” *Zaman ne çabuk gelip geçiyor. O eski okul günlerimiz sanki dün gibi.. Ahhh aahhhh! Niçin bu kadar çabuk yaşılandırıyorsun insanları Tanrım. Ne yaşadım ben! Sonum ne olacak kimbilir?*

“Nasıllar yani Latife Teyze.”

“Kızlar, hep kollanmayı, kontrol altında tutulmayı isterler. Bu onlara güven verir. Ama bir erkek, iplerin elinde olduğunu onları kırmadan belli etmelidir. Kızlar, yapıları gereği daha çabuk olgunlaşırlar ve iç güdülerini onları anne olmaya, yuva kurmaya yönlendirir. Eğer bu isteklerin etkisindeki bir kız senin hayatı göğüsleyemeyecek kadar korkak olduğunu anlarsa sana ilgisini kaybeder. Yani bir kızı elinde tutabilmek için erkek, olgun davranmalı, her şeye rağmen ayakta ve dik durmalı ve kadına karşı bazen bir baba gibi davranmalıdır.” *Kadınlara karşı sert ve hükmedici davranması gerektiğini ona nasıl anlatabilirim.*

“İyi söylüyorsunuz Latife Hanım ama ne yapabilirim ki? Banka hesabı benden daha kabarık birini seçen bir kız için banka mı soymam lazım?”

“Yavrum, hayata güvenle bakmayı denemelisin. Eminim sen kızları nasıl etkileyeceğini benden daha iyi biliyorsundur. Yakışıklısın, yeteneklisin, annen hep gururla senin yazarlığından bahse derdi komşulara... Ancak, bir kız gitti mi, arkasından üzölmek, ağlamak, intihar etmek onu asla geri getirmez hatta daha da uzaklaştırır. Giden bir kızı geri kazanmak için eskisinden daha sert, daha dik, daha korkutucu, ama aynı zamanda da güven verici olmalısın?” *Kadınlar, erkek gibi erkek isterler. Evet, bunu anlatmalıyım ona.*

“Sezgin, oğlum yanlış anlama beni sakın ama daha sert olmalısın diyorum. Sen kibar ve nazik bir insan olarak yetiştin.

Başka bir insanın, bir kadının veya erkeğin düşüncelerini fazlasıyla önemsiyorsun. Bu çok güzel, insani bir davranış, ama kadınlar karşısında bazan nezaket değil, kabalık gerekir, bu sözü-mü unutm. İhtiyar Latife Teyze'nin bu lafı bir gün evliliğini, mutluluğunu kurtarır. Bir kadın, kontrolü ele alır sana emir verirse, o ilişki yürümez. Ne yapılacağını senin söylemen, senin hem kendin, hem onun için düşünmen ve karar vermek gerekir. Nezaket için ona da fikrini sorabilirsin, hatta onun fikrini de uygulayabilirsin ama ne yapılacağına karar verecek kişinin sen olduğunu iyi-ce göstermelisin. Hiçbir kadın kararları kendisinin vermek zorunda olduğu zamanları sevmez. Kadın, kollanmak, güvence altında olmak ister. Korkusuzca çocuklarını büyütüp, evini çevirebileceği bir ortam ister. Eğer, kararları kadına bırakır ve riskleri kadına yüklersen kadının gözünde değer kaybedersin ve o kadın gider.”

Gerçi Latife Hanım'ın sözleri, yani, daha otoriter olmak ve giden bir kızın arkasından ağlamamak konusundaki tavsiyeleri her ne kadar Osmanlı döneminde yaşayan bir annenin, kocasından ayrılmak isteyen kızına verdiği öğütlere benzese de aklıma yatıyordu.

Dünya modernleşiyor, değer yargıları hızla değişiyor, ilişkiler her kuşakta daha insancılaşıyordu, ama kadın ve erkek arasındaki o aşk denilen kimyasal olayın doğal bileşenleri, kadının ve erkeğin motivasyon kaynakları hâlâ ilk günkü kadar ilkel olmalıydı. Kadınlar hâlâ mağara günlerindeki gibi, güçlü kuvvetli, eve yemek getiren bir erkek, erkekler ise hâlâ, güzel, değerli, becerikli, doğurgan bereketli kadınlar arzulamıyorlar mıydı? Kabul etmem gerekiyordu ki, aşk hâlâ ilkel bir duyguydu insanoğlu için. Yüz binlerce

yıl sonunda değişen, ilkelikten insancılığa dönüşen tek şeyin, erkeğin kadına sahip olma biçimi olduğu söylenebilir. Artık saçlarından tutup sürüklemek yerine kibarca kucağıma alıp eşikten geçiriyoruz. Sanırım Latife Hanım fena şekilde haklıydı.

16

Kendimi bıçaklamamın büyük bir şans olduğunu düşünüyordum. Eğer Burçak'la konuşmak için başka bir bahane uydurmuş olsaydım, söz konusu bahane muhtemelen, doktor raporu alabilmeme yardımcı olamayacağından tartışmanın hemen ardından sınavlara da girmem gerekecekti. Tabii, Burçak gözümün içine baka baka soyunup adı bir şekilde benimle sevişmek istedikten sonra aklımı toplayıp, sinirimi yenip derslere çalışabilmem mümkün olamayacağından, gireceğim sınavların sonuçlarını öğrenmek için not çizelgelerinin bölüm panosuna asılmasını beklemem de gerekmeyecekti.

Tüm bu olaylar sonucunda bana en çok koyan da, sanırım, Burçak'ın beni hayatından çıkartılabilmek için benimle yatmayı göze alabileceğini düşünmesi olmuştu. Kendimi nasıl aşağılık hissettiğimi hâlâ tanımlayamıyorum. Bu kızın, bana devamlı "aklı fikri fak-fikte olan adam" muamelesi yapması sadece onunla aramızdaki duygusal bağın kopmasına veya arkadaşlığımızın bozulmasına sebep olmamış beni de kendimden iğrenir bir ruh haline sokmuştu.

Düşününce, aslında intiharımda ciddi bir payı olduğunu inkâr edemiyorum. Onunla tanıştığımızdan beri cinsel cazibesin-

den de etkilendiğimin farkındaydım ve bu gerçek, işyerimde muhatap olmak zorunda kaldığım düzine düzine sorunlu kadının, sorunlarının acısını benden çıkartmaya çalıştığı zor bir dönemimde Burçak'ın da devamlı beni suçlayıcı tavrıyla birleşince gücümün tükenmesine yetmişti. Erkeğin bir kadın için cinsel istek duymasının onu sevmemesi anlamına gelmediğini bir türlü anlayamayan bu beyin özürlü, doğuştan paranoyak, ukala, ırk yüzünden pisi pisine tam on dokuzuncu kattan düşmek zorunda kalması, insanın sinirini bozuyor. Hadi, düştüğünüzde dağılan parçalarını zın canınızı nasıl yaktığını da bir yana bırakın, daha düşerken o soğuk havada aşağıya doğru öyle bir hız kazanıyorsunuz ki, yolun yarısında soğuktan nezle olup, yolun diğer yarısını da burnu zu çekerek katetmek zorunda kalıyordunuz.

Son tartışmayla yaralarım yine deşilmişti. Sanki bir deja-vu yaşamış gibi kendimi o eski kâbusların arasında buluvermiştim. Burçak'ın, her buluşmamızda, her konuşmamızda kendisini sevmediğimi, tek isteğimin onu yatağa atmak olduğunu söyleyip romantik danslarımızı bile kâbusa çevirdiği o korku filminden çıkma günlerimi yeniden yaşamış gibi oluverdim. Bu, biraz düşünmeme de neden oldu.

Olaylara Burçak'ın gözünden bakmak için daha fazla çaba sarfetmeye başladım. Evet, birlikte olduğumuz dönemde onu çok seviyordum, ama aynı zamanda çok da seksi buluyordum. Aca ba gerçekten, ordan bakınca, yani Burçak'ın güzel, elâ gözlerinden bakınca bakışlarım, onun gözlerine değil de bacaklarının arasına doğru mu yönelmiş görünüyordu. Bu hiç de küçük bir olasılık değildi.

Burçak'a, aşırı yüksek kazançlar vaad ederek cahil insanların ellerindeki paraları çalmaya çalışan ucuz bir banker bozuntu-

su hırsız gibi gözökmüş olmalıydım. Ama para hırsızı değil de, namus hırsızı... Aşk hırsızı...

Kendimi kötü hissettim. Kendimi, hem kendini hem karşısındaki kızı kandırıp, almaya çalıştığını alabilmek için binbir türlü numaralar çeviren adi bir yalancı gibi hissettim, ama kafamı kurcalayan bir nokta daha vardı. Aşk dokunmaksa, Burçak'a dokunduğum anda kan dolaşımımın hızlanıp, kalbimin gümbürdemesi, vücudumun ısınıp başımın dönmeye başlaması aşktan başka neyle açıklanabilir? Niçin aynı semptomlarla Esmer Ebru'ya ya da seksi bulduğum başka bir kadına, hatta Ceren'e dokunduğum sırada karşılaşmıyordum.

Şu basit denklemi çözmeliydim.

-Sevdiğin bir kadına dokunduğunda hissettiklerinin aynısını veya çok benzerlerini, aranızda sevgi veya aşk olmayan ama yine de fiziksel görünümünü çok beğendiğin, alımlı, seksi bir kadına dokunduğunda da hissedebilir misin?

Fakültedeki sınavların sorularına cevap vermem gerekirken kendimi bir anda, kafamı uzun süredir meşgul eden ama bir türlü net bir şekilde kelimelere döküp tanımlayamadığım bu soruya cevap vermeye çalışırken bulmuştum. Sabah kahvaltısında, banyoda, tuvalette, diş fırçalarken, yemek yerken, televizyon seyredirken, ders çalışıyormuş gibi görünüp vicdanımı aldatmayı denerken, yatmak için üzerimdekileri çıkarırken, uyuyabilmek için yatağın üstünde sağa sola dönüp çarşafın liflerini aşındırırken.

Bu sorunun cevabına ulaşabilmem için en mantıklı yolun, aramızda duygusal ilişki olmayan alımlı kadınlara dokunmam ve

sonuç hakkında gözlem yapmam olduğu anlaşılıyordu. Bu işe kısaca “deney” de diyebilirdik. Fakat tek sorun, deneyime kobay olacak alımlı bir kadın bulmaktı. Etrafta tanıdık alımlı, çekici kadınlar yok değildi. Ebru’lardan birini kullanabilirdim, ama sonucu iki eski arkadaşlığı yıkmak olabilirdi. Aslında Ceren sanki böyle bir deneyde kobay rolünü oynaması için Tanrı’nın özel olarak yarattığı bir plastik kadındı. Sanki Tanrı, tamamen seks için yaratılmış bir plastik kadını almış, onu deneyimde kullanabilmem için canlandırmış, ete, kemiğe bürümüş ve karşıma çıkarmıştı. Ama ne yazık ki, dart tahtasına bile okları tahtanın arkasını çevirdikten sonra fırlatan, sırttan bıçaklayıcı hain arkadaşım Burak, Ceren’e dokunabilme olasılığımı, ekvator ülkesinde kar kayağı malzemeleri mağazası açacak kafada yöneticilere sahip bir şirketin kâr etme olasılığı ile eş düzeye getirmişti.

Acilen, deneyimde kullanabileceğim bir kobaya ihtiyacım vardı. Kobay kadın arkadaşım olmamalıydı, Burak tarafından ele geçirilmiş olmamalıydı, seksi olmalıydı, bakımlı olmalıydı, bir erkeğe her türlü cinsel hazzı tattırabilecek kadar ateşli ancak sevgimi de kazanmamış biri olmalıydı. Hatta hiç tanımadığım bir yabancı olmalıydı.

17

Kendimi bayramlıklarımı giymiş küçük çocuk gibi hissediyordum. Aslında şu “küçük çocuk” gibi hissetme kompleksinden de bir an önce kurtulmalıyım. Düşünceleri okuma özelliğimi say-

mazsak, bu küçük çocuk kompleksi, intihardan önce çalıştığım şirketin ve oradaki onlarca yaşlı kadının bende bıraktığı son izdi. Gerçi kendimi de suçlayamıyorum. Kim, bir yıl boyunca her gün beş bin küsur defa, çoğunun yaşı henüz yirmileri bile bitirmeye yetişmeyen yüzlerce kadından hakaret niyetine “küçük çocuk” yakıştırmasını yedikten sonra kendisini “küçük çocuk” olarak görmeye başlamaz ki? “Ben başlamam,” diyen, beyin yıkanması ilminin yüz karasıdır. Binlerce yaşlı ve dırdırcı kadının aynı anda açılan çeneleri karşında, bir erkeğin sağlıklı kalabilmesi her türlü bilimsel, mantıksal kritire aykırıdır.

Kendimi gerçekten bayramlıklarını giymiş çocuklar gibi hissediyordum. Uzun zamandır ilk defa takım elbise giymiştim. Ayakkabılarımı bile cilalamıştım. Çok heyecanlıydım. İçinde bulunduğum gün benim için büyük bir anlam taşıyordu. Heyecanımın tek sebebi sadece beni intiharlara sürükleyen bir sorunun cevabını bulacak olmam değildi. Aynı zamanda hayatımda ilk defa, nasıl desem bilmiyorum, bir umumi eve gidecektim.

Hayatıma girdiğinden beri başımın beladan kurtulmasına fırsat vermeyen Burçak isimli hatunun başıma bir bela daha ördüğünü fark ettiğimde, kulaktan dolma bildiğim yerini zar zor bulduğum özel amaçlı genel kullanımlı evin kapısının önünde toplanmış iki düzine ağzı salyalı adama bakıyordum. Bir an, kapının önüne toplanmış kalabalığın içinde benim oraya gitmemi bekleyen bir televizyon kamerası olabileceği fikri bana o kadar gerçekçi geldi ki, ulusal kanallardaki akşam yedi haberlerini gözümün önüne getirince hemen geri dönmeye karar verdim.

“Sayın seyirciler, geçen yıl on dokuzuncu kattan düşüp ölmeyerek ülke gündemini bir süre meşgul eden ahlaksız, hayasız, kendini bilmez kadın düşmanı genci, muhabir arkadaşlarımız uzun bir takipten sonra, bugün öğle saatlerinde geneleve girerken ve içerdeki kadınlardan bazıları ile pazarlık yaparken yakalayıp görüntülemeyi başardılar... SEZGİN KONAKLI isimli bu gencin, -duyamayanlar için ismini tekrar ediyorum, ayrıca televizyonlarının sesi kısık olan izleyicilerimiz için ekranın altından da bant geçecek-, SEZGİN KONAKLI isimli bu ahlaksız, utanmaz, seks düşkünü gencin gizli kameralarla kaydedilmiş çok özel dakikaları işte karşınızda.

Aklımı başıma toplayıp tekrar kapıya yöneldim. Bu cinsellik konusu ben de bir kompleks haline gelmeye başlamıştı. Duygularımdan şüphe ettirip beni bu durumlara düşürdüğü için Burçak’a gördüğüm yerde tecavüz etmeye söz verdim kendi kendime. Sanırım bu ondan intikam almam için adil bir yöntem olabilirdi.

Üzerimdeki takım elbise beni, kapıda toplanmış kalabalığın veya içerde kadın arayan erkek kitlesinin giyim tarzından kesinlikle ayırıyordu. Belki de böyle giyinmemin sebebi kendimi bu et avcılarının ortak yanlarından birinin dışında tutabilmektir. Büyük bir kararlılıkla, genelev bölgesini dışardan ayıran ana kapıdan içeri girdim. Kapının ardında, reşit olmayanların bu fuhuş centera girmelerini engellemek için görev yapan iki polis duruyordu. Beyazlamış saçlarım, dipleri belli olan tıraşlı sakalım, yüz ifadem, kamburu çıkmış sırtım, fiyatı küçük bir çocuk için çok pahalı olan takım elbisem, kısacası bana ait her şey, benim on se-

kiz yaşıımı çoktan bitirmiş hatta yetmiş sekize doğru hızla yol aldığı polislere yüzüne yüzüne bağıırıyordu. Dolayısıyla kimlik falan sormaya kalkmadılar.

“Geçin,” dedi polislerden ince olanı. Sesi, suratıma tükürür gibiydi. Ya da ben fazla alıngandım. Kapıda, içeri çanta, dosya, torba gibi şeyler sokulamayacağı yazıyordu. Benimse elimde kalın bir dergi-gazete tomarı duruyordu. Karaköy civarında ciddi bir trafik ve park sorunu olduğunu bildiğimden arabayı kullanmamış toplu taşıma araçlarını tercih etmiştim. Yolda okuyup heyecanımı yatıştırmak için yanıma birkaç dergi ve günün gazetesini almıştım.

Elimdeki dergi tomarını göstererek ve kapıdaki yasak tabelasını ima ederek sıska polise sordum.

“Sorun yaratır mı?...”

“Yok, yok. Geç.” Polisin pek sohbet yanlısı olduğu söylene- mezdi. Gözlerime bile bakmak istemiyordu. Hayatımda ilk defa gözlere bakmadan konuşan bir polis görüyordum. Kapı önünde bir kameraya yakalanmadan hemen içeri süzülmemin daha akıllıca olduğunu düşünüp iki polisi arkamda bırakarak, kapılarından pencerelerinden bacakların, kalçaların sarktığı binaların bulunduğu sokağa doğru ilerlemeye başladım. Ancak iki polisin arkamdan konuştukları da kulağımdan kaçmadı.

“Şuna bak şuna! Gören de adam sanır, beyfendi sanır bunu.”

Bu durumlara da düştüm ya, artık Burçak'a şöyle esaslı bir tecavüz edebilirdim. İlk hevesimi almamın ardından onu öldürür, kokmaması için derin dondurucu da saklayacağım cesedine de uzun haftalar boyunca tecavüz ettikten sonra küçük parçalar ha-

linde doğrayıp sokaktaki kedi köpeğe yem olarak atabilirdim. Sebeplerimi öğrenince hiçbir hakim bana ceza veremezdi.

İçi çeşit çeşit kadınla dolu, dışı da o kadınlara bakarken ağızlarından damlayan salyalar nedeniyle ayaklarının dibinde göletlerin oluştuğu erkeklerle sarılı binalar, dar bir sokağın iki yanına dizilmişlerdi. Geniş kapıların ağızlarında duran ağzı sakızlı kadınlar iç çamaşırlarının içlerini karıştırarak dışarda bakınan erkeklere bağııyorlardı.

“GEL KOÇUM GEL! SANA İNDİRİM YAPICAM. GEL!”

“ÇAM YARMASI! NE BAKIYOSUN ORDA! Bİ ŞE YAPICAK-SAN GEL DE İÇERDE YAP!”

“SEYRETME PARASINI ALSAK ZENGİN OLMUŞTUK BE!”

İçimden yükselen bir ses, bu mekânı derhal terk etmem konusunda beni uyarıyordu. Evlerdeki kadınlardan bazıları çok yaşlı, çok şişko veya çok kirli görünüyorlardı. Aslında kadınları böyle, köy pazarından at alıyormuş gibi seçerek satın almak fikri oldukça hoşuma gitmişti. Sonuçta, burdakilerin de çalıştığım şirketteki on binlerce tehlikeli yaratık gibi birer kadın olduklarını hatırlamak beni inanılmaz derecede keyiflendiriyordu. Ama yine de içimdeki ses ağır bastı ve girdiğim kapıdan ışık hızıyla dışarı çıktım. Arkamda kalan kapı polislerinin kahkahalar arasındaki yeni yorumlarını duymaktan da kurtulamadım.

“Hahahaaaa! Gören de erkek sanır! Bak bak bak! Nasıl kaç kaç çıktı.”

Şu Burçak'ı bir elime geçirirsem.

Unlü rock barlardan birinin, dışarıya alkol kokusu yayan kapısının önündeydim. Önümde duran badigard en korkutucu olduğunu sandığı bakışlarıyla beni süzüyordu.

“Damsız girilmez!” dedi, sert bir ifadeyle. *Paralı bi zengin p..çine benziyo.*

“Peki yalnız kadınlar, kavalyesiz girebiliyorlar mı?” dedim.

“Evet,” dedi kısaca... S..ktir git der gibiydi... *Benle dalga geçiyosa acayip benzetice m suratını.*

“Peki, neden onların yalnız girmesine izin veriyosun?”

“Bela mısın?” *Silahlı falan var mı acaba? Ama bunun gibi apartman çocuklarında silah taşıcak cesaret olmaz.*

“Bilmek istiyorum,” dedim. İfademin sert olduğuna şüphe yoktu.

“Çünkü onlar kadın...” *Sertleşmeye başladı. Neyine güveniyor?*

“Bu biraz adaletsizlik di il mi?”

“Bela mısın kardeşim? Git işine!” *Şimdi dövücem g..tü!*

Cebimden beşlik bi bankonot çıkardım.

“Nişanlım beni içerde bekliyor olacaktı,” dedim.

“On milyon!” dedi. *İşte şimdi oldu. Beşi veren onu da verir.*

“Güle güle!” dedim. Parayı cebime sokup sırtımı döndüm. Gidiyordum.

“Tamam gir... Beş de olur!” dedi. Parayı verdim, kapının önünden çekildi sert yavşak. Barın yöneticileri olan p...lerin bu durumdan haberdar olduklarına emindim. Sanırım, kapıdaki ko-

rumaların geçim kaynaklarını, içeri girmek isteyen abazaların ödedikleri rüşvetler oluşturmaktaydı. Yöneticilerin de bu rüşvetten pay aldıklarına kalıbımı basabilirdim. İçeri girdim. Duvarları sallayan gürültünün içinde ellerinde bira bardakları ile bir oraya bir buraya koşuşturan ve eğlenmeyi, birbirlerine durmadan çok eğlendiklerini söylemek sanan kuul salakların arasından geçerek bara oturdum. Barmen, bardaki temiz kıyafetli, orta yaşı biraz geçmiş ve hayata uzun süre önce küsmüş gibi görünen, yanakları çökmüş bir adamla tartışıyordu...

“Başka bi şe içmiceksen barı meşgul etme ahbap!”

“Alkol bana dokunuyo. Sana söyledim, kaybolan kızımı veya bir iki arkadaşını görmeyi umut ediyorum.”

“Kaç gecedir burdasın. Tek yaptığın iki üç bardak kola içmek. Müşterileri dikkatli dikkatli incelemen de insanları rahatsız ediyö ya adam gibi oturup içersin ya da gidersin. Müşterileri kaçırmana izin veremem. Kararını ver!”

“Hey!” dedim. “...bana servis yapmıcağ mısın?”

Uzun saçlı barmen bana pis pis baktı.

“Ne içiyosun!” *Bu pis züppe piç de abaza girenlerden. Kız düşürmeye çalışıp etraftaki kızlara sarkar şimdi!*

“Votka-gazoz!” dedim.

“Votkaya ayrı, gazozu ayrı para alırsın,” dedi. *Burda ilk defa görüyorum. Gazozun parasını cebime atabilirim.*

“Fiş vericek misin?”

“Dalga mı geçiyosun. Bakkal dükkânı mı sandın burayı?”
Espiri mi yaptığını sanıyo bu salak?

“Patronun, gazozu ayrı para alıp, cebine attığını biliyo mu?”

“Pekâlâ dostum... İşte votka-gazozun... Benden...” *Başıma bela açıcak.*

“Saa ol!”

“Başka bi siparişin var mı?”

“Kadın?”

“Etrafta bi sürü var! Sende de cazibe varsa, biri yanına gelebilir.”

“Flört ve kur saçmalıklarıyla uğraşamam. Profesyonel birini arıyorum.” Pis pis yüzüme baktı. Bana güvenilebileceğinden emin değildi.

Uçuk Sema'yı tanıştırsam mı acaba? Polis falan olmasın bu s..k!

“Endişelenme, polis falan diilim. Bana Uçuk Sema'yı göster. Beğenirsem bu beşlik senin!” Cebimden beşlik bi banknot çıkarıp, dedektif filmlerinden fırlamış bir pozla ikiye ayırdım. Bir parçasını barmene uzattım. Kendimi çok komik buluyordum, ama karşımdaki salaklaşmış barmen için hiç de komik olmadığım beliydi. Korkudan dili tutulmuş gibiydi.

Nedir bu! Düşüncelerimi mi okudu! Uzaylı mı bu adam!

“İyi tahmin ettin, uzaylıyım ve düşüncelerini okudum. Şu Uçuk Sema'yı benle tanıştırmazsan şimdi cebimdeki mikro lazer silahımı çıkartıp önce seni sonra da burdaki herkesi buharlaştırırım... Sabah buraya gelen polisler sadece yerlere saçılmış düzinelerce içi boş elbiseler ve kanlı kadın bağları bulurlar.”

“SEMA! SEMA! BURAYA GEL! SEMA!”

Sahnede çalan grubun önünde elinde içki bardağı ile sallanıp duran, kıvrıcık saçları birbirine girmiş, dudaklarını, yanaklarını, gözlerini siyaha boyamış bir kız elini kaldırıp git başımdan der gibi yaptı.

“Ahbab, kız gelmek istemiyo, ama ikna edebilirim. Biraz para gösterirsen seninle gelecektir. Uyuşturucu için paraya ihtiyacı olur sık sık.” *Kâbus bu! Kâbus bu! Kâbus bu! Benimle dalga geçiyo! Uzaylı olamaz! Lazer silahı falan olmaz! Aptal gibi davranıyorum. Sadece şanslı bir iki tahmin yapan ukalanın teki bu!*

“Bana bir kere daha ukala dersen seni doğduğuna pişman ederim. Şu anda burda tam iki tane Birleşik Yıldız Sistemleri subayı ve dokuz paratropik komando, ceplerinde silahları ile benden gelecek psişik emirleri bekliyorlar. Tek yapmam gereken, seni öldürmelerini düşünmek. İnan bana hemen yok olursun. Kimse nereye gittiğini anlamaz bir anda buhar olursun. Anladın mı bu bir kâbus değil, fazlasıyla gerçek... Bok kadar bile değer vermediğim hayatını, bana hakaret ederek daha da tehlikeye atma?”

“E...ee... vet!”

“Pis sesinle kulaklarımı tırmalıyosun. Bana cevap verirken konuşmak zorunda diilsin... Düşün yeter. Kafanın içindekileri okuyabilirim.”

“P... pee...” *PARDON! PARDON! ÖZÜR DİLERİM! BİR DAHA AAZZIMI AÇMICAM!*

“Aferin... Şimdi şu Sema'yı çaar bakalım... Bir iki saatliğine ne kadar istiyomuş öğren.”

“Kırk ist...” *PARDON! ÖZÜR DİLERİM! AFFET! Kırk ister genellikle... Tannrım! Tanrım! Kafayı yiicem! Altıma sıçtım!*

“Git çaar!”

“Barda.” *Bardan ayırlamam!*

“Kızı buraya çaaar!” kelimeleri tek tek, tane tane ve tehditkâr bir ifadeyle seslendirmiştım. Kuul barmen, her önüne gelene

kazık atabilecek kadar kendisini akıllı sanan, barda oturan müşterilerle köpeğin suratına tükürür gibi konuşan sert barmen, korkudan bayılmak üzereydi. Barın diğer kısımlarında oturan müşteriler onu bu hale sokacak neler söylediğini merak eden bakışlarla beni incelemeye başlamışlardı. Hepsi de bende, bu kuuul barmeni böyle çocuk gibi korkutacak ne gibi bir özellik olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Barmen, garsonlardan birinin kulağına eğilip, pistte sarhoş sarhoş sallanıp duran Sema'yı işaret etti. Garson gidip kızla konuştuktan on saniye sonra Uçuk Sema yanımda duruyordu. Kıvrık saçlı bir kumraldı. Uzun, ince bir vücudu vardı. Bacaklarını saran kumaş pantolonun altından belli olduğu kadarıyla düzgün ve uzun bacakları vardı. Kalçalarının sıkı olduğunu tahmin edebiliyordum. Göğüslerinin sert görüldüğünü söylemek de yanlış olmazdı. Fiziksel olarak kusursuz görünse de uzun boynunun üzerinde taşıdığı kafasında iş olmadığını anlamak zor değildi. Zaten muhtemelen kafası da kıyaktı. Ya fazla içki içmişti ya da uyuşturucu almıştı. Muhtemelen ikisini birden yapmıştı. Onayladığım işlerle uğraşmasa da bu hatunun benim için mükemmel bir kobay olacağı açıktı. Fiziksel özellikleri dışında hiçbir şeyi bana çekici gelmiyordu. Eğer sevişmemiz ateşli ve unutulmaz olursa kendimi bu defa daha yüksek bir yerden atabilirdim. Belki bu defa tutardı.

Artık tek yapmam gereken, bu işi olabildiğince duygusallıktan uzak, tecavüz benzeri bir yapıya dönüştürebilmektir.

“Selam! Ben Sema! Beni istiyomuşsun! Bilesin, pahalıyım-dır,” dedi, alçak bir sesle. *Zengin bi züppeye benziyo... Bundan iyi para kopartabilirim.*

“Kaç istiyorsun?” dedim.

“Gecesi yüz!” dedi. *Fazla inmicem... Mutlaka verecek bu parayı.*

“Şu bok çuvalı biraz önce kırk dedi.” Barmeni işaret etmiştim.

“O bilmez!” *SALAK MUSTAFA! Kaç defa benim için pazarlık yapma dedim. Barın altından uyuşturucu sattığını ispiyonlicam ama kafam uçukken Ercan’ı öldürdüğümü biliyo. Beni gammazlamıcanı bilsem.*

“Sana yirmi vericem! Ve bütün gece sanki hayatın boyunca beni arzulamışsın gibi sevişeceksin. Hoşuna gitmese bile rol yapacaksın. Benim için önemli olan bu.”

“Hiç şansın yok salak!” *Beni enayi sanıyo galiba... Cebimde hâlâ para var! Bir müddet idare edebilirim. Bu işi yapmak zorunda diilim!*

“Diyelim ki ben Ercan’ın bir yakınıyım ve bunu da bana olan kan borcun için yapıcaksın. Aksi takdirde kanı başka şekillerde tahsil etmem gerekecek.”

“S...KTİR!” Bardağındaki içkiyi yüzüme fırlatmaya kalktı. Elini tutunca bütün içki gömleğime döküldü. Kızın aklına Ercan dedikleri arkadaşlarının ölüm anı gelmişti. Tabii, kız her şeyi tekrar yaşar gibi olurken ben de gözlerinden bütün ayrıntıyı öğrenmiştim. Bu düşünce okuma işi gittikçe tatsızlaşıyordu. Niçin kimse, karşıma geçince sevgilisi ile yaşadığı ateşli geceleri tüm ayrıntıları ile düşünmez de böyle kötü anıları en ince detayına kadar benim beynime sokar?

“Beni kızdırıyosun! Hiç de profesyonel gibi görünmüyorsun. Bu işi kişiselleştirme... Bu bi anlaşma.”

Barmen kızın kolunu tutup, bana bulaşmasının hiç de iyi olmayacağını anlatmak ister gibi kızı dürttü. Kız barmenin uyarısı ile sakinleşti.

“Peki, kırk ver bitsin bu iş,” dedi. *Tehlikeli bi mafya babası falan mı bu adam? Mustafa beni uyarmazdı yoksa.*

“Sana on vericem... Ve pazarlığa devam ettiğin sürece fiyatı yarıya indiricem. Gecenin sonunda da benim yatağımda değilsen kesinlikle parmaklıkların arkasındasın demektir. Açık mıyım?”

“Peki...” *Adi herif. Nefret ediyorum bu tiplerden.*

“Kapıya doğru yürü, arkandan geliyorum.”

Kız sözümü dinleyerek kapının yanına giderken barmene döndüm. Beşliğin diğer yarısını uzattım.

“Şu, barın yanındaki yaşlı adam, hani kızını aradığını söyleyen... Gerçek adı Teğmen Moba’dır ve benim emir subayımdır. Birkaç gün daha burda kalıp senin bu gördüklerini kimseye anlatmadığından emin olacak. Onun tüm isteklerini yapsan iyi olur. Çünkü seni öldürme yetkisi artık onun ve kısaca söyleyeyim, o bir Corg’dur. Corg’lar, evrendeki Birleşik Yıldız Sistemleri hakimiyeti olmasa, dünyayı ve insan ırkını yok etmek için fırsat kollayan savaşçı vahşi bir ırktır. Onunla dalaşmanı tavsiye etmem... Sisteme katılmadan önce etoburlardı. Kaçırdıkları insanları çiftliklerde çoğaltıp yerlerdi... Annadın mı?”

“Evet, evet.. ann...” *Tabii annadım... Merak etmeyin! Sizinle hiç tanışmadım.... Allahım, altıma sıçtım.*

“Altına sıçtıysan tuvalete gitmeni tavsiye etmem. Yerinde olsam Teğmen Moba’yla yalnız kalabileceğin yerlerde bulunmazdım. Unutma, *Cagoma nabuyi innabinatona.*”

Bu ne demek? Neden tuvalete gidemiyorum, Allahım ne işim var burda? Niçin okuyup adam olmadım ben?

“Bu ifadeyi tam olarak sizin dilinize çevirmek zor ama, kısaca, *Bir Corg’un nefretini kazanıcamı on bin tane yaşlı dırdırcı kadınla aynı odaya kilitlenmeyi tercih ederim demektir. Komik dii mi? İşte bizim mizah anlayışımız.*”

Kızı alıp bir taksiye bindirdim. Taksim’deki otellerden birine gidip bir oda kiraladık. Böyle bir kızı evime götüremezdim. İki gün sonra gelip kafamı vücudumdan ayırabilirdi.

“Sana ne dememi istersin!” İsmimi soruyordu. Bir yandan da soyunuyordu. Hareketleri çok mekanikti.

“Sezgin!”

“Soyunmıca mısın?”

“Önce senin soyunup, beni tahrik etmeni bekliyorum! Erotik bir dans yaparsan daha çok hoşuma gider.”

“On milyon liracık için biraz fazla istekler dii mi bunlar?”

“İstersem sana hiç para vermeyebilirim de... Benimle yatmaya mecbursun!...” Tam istediğim gibi, deneyimi duygusallıktan olabildiğince arındırıp, iğrençleştiriyordum.

“Parayı peşin alırım.”

“Ben istediğim zaman veririm.”

“Seni de Ercan gibi öldürmicemi ne biliyosun?”

“Sen katil diilsin. Ercan’ı isteyerek diil, uyuşturucunun etkisindeyken, yanlış doz vererek öldürdün. Bunun bir kaza olduğunu bildiğim için ben de senin hayatını bağışlıyorum. Ama ufak bir ceza da ödemelisin.”

“Tüm bunları nerden öğrendin? Barmen Mustafa mı anlattı?” Sesi biraz şaşkın ama daha çok sinirliydi.

“Bunun önemi yok. Şimdi beni sinirlendirmeden işini yap, yat ve arkanı dön.” Dediğimi yaptı. Mankenlere, artistlere taş çıkartıracak, taş gibi vücuduyla, otel odasının ucuz karyolasının üzerinde orda olmaması gereken değerli bir taş gibiydi.

Hatunu hiç hazırlamadan soyunup üzerine çıktım. Bu işin, tecavüzden biraz daha kibar olmasını planlıyordum. Bu şekilde duygulardan yoksun olan bir sevişmeyle de, Burçak’a dokunduğum anlardaki gibi yoğun bir cinsel haz, yoğun bir heyecan duyup duyamayacağımı merak ediyordum.

Dudaklarımın Uçuk Sema’nın dudaklarına dokunması fikri bile midemi bulandırıyor. Sadece nefesinin alkol ve sigara karışımı o iğrenç kokuyu yoğun şekilde taşıması değil, ağzındaki salyalarda muhtelif rock barlarında dolaşan uyuşturucu müptelalarının taşıdığı binbir türlü mikrobun barınıyor olması ağzından uzak durmam için yeterliydi. Adım gibi emindim ki öpüştüğüm anda hasta olacaktım. Oysa, Burçak’ı grip olduğunda bile öpmüştüm. Verem de olsa öperdim. Delice ama vücundaki mikrop- larını paylaşmak dahi hoşuma gidiyordu. Mikropların bir kısmının bana geçmesi halinde hastalığının hafifleyeceğini söyledim, sonra da gülerdik. Aşk hanesine bir puan daha çiziktirdim.

Bütün birleşmemiz ve o odada Sema’yla geçirdiğim her an benim için tiksinti verici bir deneyim olmuştu. Sanırım, aradığım cevabı bulmuştum. **İçinde aşk veya sevgi olmadan gerçekleşen dokunuşlar, soğuk bir mutfak mermerine dokunmaktan farklı de- ğildi.**

Bu gerçeği Burçak’ın kafasına bir şekilde vurmak isterdim ama sanırım onu zaten çoktan kaybetmiştim. Burak’ın göz dol- duran zengin hayatı onu çoktan içine çekmişti. Hiç olmazsa bun-

dan sonra hayatıma giren kadınlara dikkat etmeliydim. Bir kuku paranoyağını daha kaldıracabileceğimi sanmıyordum. Hatta, kesin kararlıydim, erkek anatomisinden çok iyi anlayan ve ne zaman ne yapacağını çok iyi bilen kızlar arayacaktım kendim için.

19

Bir yandan telafi sınavlarına bir yandan da devam eden derslerime girmeye çalışarak sürünüp gidiyordum. Bir gün koridorda Burçak'la karşılaştım. Son zamanlardaki o neşesi biraz geriden geliyormuş gibi yürüyordu. Dar koridorda, mecburen karşılaştık. Duraklamadan yoluma devam da edebilirdim ama gözlerini görmek istiyordum.

“Sezgin...” Acaba bana nasıl tepki verecek. Son yaşadıklarımız hiç de hoş değildi.

“Burçak?”

“Bacağın nasıl? İyileşmişse benziyor.” İyi görünüyor. Muhtemelen bacağında iz kalmıştır... Ama erkeklerde ufak tefek yara izleri hoş olabiliyo. Benim için kötü şeyler düşünüyodur. Burak'ı kaybetmemek için onunla sevişmeye kalktım,.. Ve beni red etti... Hâlâ inanamıyorum.

“İyileşti.”

“Sınavlara girmedin...” Onu bunca zaman beni yatağa atmaya çalışmakla suçladıktan sonra o, eline geçen fırsatı kullanmadı bile... Belki de korktu... Beklemiyor olabilirdi. Ona hâlâ güvenemiyorum.

“Raporluydum... Şimdi hepsinin telafisine giriyorum.”

“Ders notların bende kalmıştı.” *Bunu bahane ederek belki yeniden bana gelmek isteyebilir. Ama bunu isteseydi zaten iki haftadır gelmiş olurdu. Belki de benden bir işaret eklemiştir. Şimdi ona sıcak davranırsam bunu işaret olarak alabilir.*

“Olsun, yenilerini buldum.”

“Aaa, güzel sevindim.” *Demek yenilerini bulmuş! Benim evdeki notlara kolayca ulaşmak varken, yenilerini aramayı tercih etmiş. Beni bir daha görmek istemeyecek kadar kızmış olmalı... Belki de ona gerçekten haksızlık ediyordum.*

“..”

“Nereye gidiyordun? Dersin falan mı var?” *Belki biraz konuşabiliriz...*

“Dersler bitti... Limana çıkıp, biraz oturacaktım.”

“Ben de seninle gelim... Biraz konuşuruz...” *Bu iyi bir fırsat olabilir.*

“Konuşmalarımız hep kavgayla sonuçlanıyor Burçak. Sakin bir öğle üzeri planlıyordum.”

“Korkma kavgaya etmeyiz... Tabii sen çıkarmazsan...” *Ondaki bu değişikliğin sebebini öğrenmeliyim.. Beni artık istememesinin nedenini öğrenmeliyim. Aslında belki de bu durum için şükretmeliyim. Burak'la evliliğimize en büyük engel ortadan kalktı demektir ama kendimi tutamıyorum.*

“Kavgaları hiçbir zaman ben çıkarmam ki!”

“Bu sözün anlamı kavgaları hep benim çıkarıyor olmamdır, Sezgin! Hep böyle üstü kapalı hakaretler edersen bana, tabii ki sonunda kavga çıkar...” *Yine sert gidiyorum. Biraz yumuşamalıyım... Benim de biraz sinirli bir kız olduğum bilinen bir gerçek... Benim tarafımdan bile biliniyor.*

“Burçakçığım, ne hakkında konuşmak istediğini bilmiyorum ama inan bana konuşmak istediğimi sanmıyorum. Seninle herhangi bir konuda görüş birliğine varabileceğimiz tek konu, ikimizin hiçbir konu üzerinde görüş birliğine varamayacağıdır. Bu işi zorlaştırmayalım.”

“Birbirimizi anlamaya çalıştığımızı sanmıyorum. Dinlemekten çok konuşuyor olamaz mıyız?” Cümlesinin sonunu beklemeden fakültenin limandan bozma, deniz kenarındaki küçük bahçesine doğru yürümeye başlamıştım.

“Seni dinlemeye çalışsam bile bunu seni dinlemeye çalıştığım şeklinde yorumlayacağın için, bu formülün de işe yarayacağını sanmıyorum.”

“Sezgin! Niçin tam Burak’la evlenmem arifesinde bunu yaptığını merak ediyorum?”

“Ben sadece limana gidiyorum. Peşimden gelip olay yaratan sensin... Yanlış mı görüyorum yoksa?”

“Bana o kadar zaman değer vermeyip, ilgi göstermedikten sonra, beni sadece yatağa atılıp hoş vakit geçirilecek bir kız olarak gördükten sonra, niçin Burak’la evlenmem söz konusu olduğunda birden çıkıp beni geri kazanmak istedin?”

“Sorunun içindeki cevabı gördüğüne eminim.” Yavaş, sakın bir ritimle limana doğru ilerlemeye devam ediyordum. Ses tonumda bir gıdım bile değişim yoktu. Ruhsuzca, sanki beş yüz defa çözdüğüm bir bulmacanın sorularını tekrar cevaplıyormuş gibi bıkkın ve sıkınca konuşuyordum.

“Hayır, ben cevap falan göremiyorum.”

“..”

“Cevap nedir?”

“Benim hakkındaki bütün düşüncelerin yanlış.”

“Yani...”

“...” Konuşmak taraftarı değildim. Uçuk Sema ile yaptığım deneyden sonra, kendimi evrenin sırrını bulmuş bir kaşif gibi hissediyordum. Belki de koruyucu meleğimin bahsedip durduğu yaradılış amacım buydu... Aşkın tanımlamasını yapmak, aşkı anlatmak.

“Yani, Burak’la benim evlenmemi engellemeye çalışmıyor musun?”

“Daha önceki tanımlamaların yanlıştı. Senin ve benim aramdaki durum hakkında yaptığın tanımlamalar. Sana değer veriyordum, seni seviyordum, seni çekici buluyordum, senden etkileniyordum ve bu yüzden Burak’la evleneceğinizi duyunca engellemeye çalıştım.”

“...” Bu kadar açık konuşmamı beklemiyor olmalıydı.

“İnanmadım dersen, seni denize atarım ve bu konuda ciddiye. Şaka olsun diye söylemedim.” Ses tonum son derece ciddiydi.

“Ama sana Burak’la evlenicemi ve bunu bozmanı istemediğimi söylemiştim.”

“Bence bunu Burak’a söylemelisin... Evlenecek olmanızı pek takıyormuş gibi görünmüyodu. En azından kamçılı kadından işkence çekerken öyle görünmüyordu.”

“Ne kamçılı kadını? Ne demek istiyorsun?”

“Senin güvenilir, dürüst ve seni asla aldatmayacak, seni da-
ima sevecek erkeğin, geçen hafta şehir dışında falan değil evindeydi ve odasında da kamçılı bir kadın vardı. Tabii ki kamçılı kadını aslanları terbiye etmesi için kiralamamıştı. Annatabiliyo mu-
yum?”

“Sana inanmıyorum.”

“Bunu diiceni biliyodum!”

“Başka ne diyebilirim ki... Bu iddialarını nasıl kanıtlayabilirsin? Burak’la evlenmemi engellemek için söylüyor olabilirsin bunları...” *Sezgin bu işi çok azıttı artık. Tehlikeli olmaya başlıyor.*

“Artık Burak’la evlenip evlenmemen umrumda diil. Ben aradığım cevapları buldum kızım... Bikaç gün önce, hayatımda ilk defa bi sokak kadınıyla yattım ve ne öğrendim biliyo musun? Bir kadına dokunmaktan zevk alıyorsan ona âşıksın demektir. Bir kadının elini tuttuğunda kalbin çarpmaya başlıyorsa onu seviyorsun demektir. Yani, sevmediğin bir kadını yatağa atmak için haftalarını, aylarını, yıllarını harcamazsın... Ama sen şimdi buna da inanmamışsındır.”

“Sen bi sokak kadınıyla mı yattın? Şimdi sana nasıl güvenmemi, seni sevmemi bekleyebilirsin? Bi de Burak’ı suçluyosun.” *Hastalık falan da kapmıştı kesin... Doğru korunuyor muydu acaba?*

“Beni bir sokak kadınıyla yatmaya zorlayan sendin... Şimdi bunu inkâr edemezsin!”

“Ben mi sana git bi fahişeyle yat dedim? Sen iyice kafayı üşütmüşsün.”

“Eğer senin dediğin gibi seks düşkünü, kaba bir adam olsaydım, eğer bütün amacım kadınları yatağa atıp onları kullanmak olsaydı bu deneyimden müthiş zevk alacaktım. Dolayısıyla senin haklı olup olmadığını öğrenmenin tek yolu vardı, bir hayat kadını bulup, onunla yatmak...”

“Nasıl böyle bi şe yapabilirsin? Çok iğrenç bi şey bu, Sezgin! Senden gittikçe daha çok nefret ediyorum.”

“Benim senden nefret ettiğimin onda biri kadar diildir senin nefretin. Hem beni böyle pis bir işe zorladığın, hem de sonuçta haksız çıktığın için senden nasıl nefret ettiğimi bilemezsin... Tam iki koca yılımı, kendimi bir tecavüzcüymüşüm gibi hissedererek yaşamama neden oldun. Üzerine çok güzel hayaller kurduğum bir aşkı da mahvettin, hayallerimi de on dokuzuncu kattan aşağı ittin. Kimsenin nefreti benimki kadar büyük olamaz, kızım. Şimdi görüş menziliinden olanca hızıyla çıkmanı tavsiye ediyorum sana.”

“Buna hem suçlu, hem güçlü olmak denir biliyosun.”

“Bana Türkçe dersleri vermeyi kes ve hemen burdan yok ol!”

“Bi dakika, bi dakika... Daa konuşucaklarımız bitmedi. Şu Burak hakkında uydurduğun kamçılı kadın hikâyesi için de benden özür diliceksin sanıyorum.”

“Sana yok ol dedim.”

“Burak hakkında doğru söylemeni istiyorum.”

“Ben asla doğruyu söylemem ki... Söylediklerime nasıl inanıcağsın. Evet yalan söyledim dediğimde de aslında yalan söylüyor olamaz mıyım?”

“Sezgin... Burak’la yüzleşmeni istiyorum. Bu söylediklerini Burak’ın da yüzüne karşı da söyleyebilir misin?”

“Burak’ın yüzüne karşı osururum bile, ama bunu niye yapıyorum? Sizin özel yaşamınız beni ilgilendirmez.”

“O zaman niçin bu hikâyeleri bana anlatıyorsun.”

“Haksızlıklarla Mücadele Dairesi Başkan Yardımcılığı görevim gereği, bana köpek muamelesi yapıp, örnek almam için Burak Bey gösterilirken, aslında Burak Bey’in köpekliği çok sev-

diğini ispatlamaya çalışıyorum. Ama yanlış anlaşılmasın... Bunu senin için değil, kendim için yapıyorum. Adalet yerini bulduğunda içim daha rahat edecek.”

“Burak’la yüzleşmeni istiyorum.”

“Senin isteklerin beni hiç ilgilendirmiyο, bunu anlamıyο mu-sun? Gerçeği öğrenmek istiyorsan git ve Burak’ın aazını ara... Belki sana doğruyu söyler.”

“Ben kimsenin aazını aramam. Benim yapıma ters. Böyle bi şe yapmam.”

“O zaman sonsuza dek gerçeği bilemiceksin. Acaba Sezgin mi yalan söylüyο yoksa Burak mı? Acaba Sezgin doğru söy-lüyor da, Burak, Sezgin’in senin gözündeki yalancı imajını kulla-narak ayıbını saklamaya mı çalışıyor? Asla bilemiceksin.”

“Burak’la aramızdaki güzel şeyleri lekeleyemiyeceksin,” de-di ve hışımla arkasını dönüp uzaklaştı. Ardından sessizce gül-düm. Kadınlar gerçekten aptal oluyorlardı. Dışarı çıkıp, denizin serinliği ile güneşin sıcaklığının birleştii aydınlık limanda, deniz kenarındaki dalgalığın üzerine uzanıp bahar güneşinin tadını çı-karmaya koyuldum. Ah şu beyinsiz kadınlar... Güvenilir ve sadık erkek Burak ha? 1980’li yılların çizgi roman kahramanları Tom-miks’lerin, Yüzbaşı Volkan’ların, Zagor’ların dediği gibi: PÖH!

20

Burak ve Burçak’ın kavga haberleri bana günü gününe ula-şıyordu. Bu ilişkiye başından beri sıcak bakmayan Daha Esmer Ebru, neredeyse her akşam sohbet bahanesiyle bana telefon

edip, son gelişmeleri de aktarmadan kapatmıyordu telefonu. Kavgaların tam ayrıntılarını o da bilmiyordu ama Burak'la sırdaşlık derecesinde yakın oldukları için Burak'ın başını ağrıtan konuları kolaylıkla öğrenebiliyordu.

Burçak kendisini aldatıp aldatmadığını sorduğunda Burak'tan evet cevabını alınca küplere binip bağırıp çağırmaya başlamış. Burak da, yaptığı şeyin bir hata olduğunu söyleyip özür üzerine özür dilemiş ama, benim de çok iyi bildiğim gibi, Burçak bir keçiye bile dize getirebilecek o ünlü inatçılığı ile Burak'ı affetmeye bir türlü yanaşmıyormuş.

İkisi ile de görüşmediğim için olayları sadece Daha Esmer Ebru'nun, Burak'tan duydukları kadarıyla takip edebiliyordum, ama işin aslını ve Burak'ın Daha Esmer Ebru'ya anlatmadığı kısımlarını tahmin edebiliyordum.

Burçak okulda benimle tartıştıktan sonra, bu tartışmayı, Burak'la aramızın açılmasına dolayısıyla evliliklerinin önündeki engelin kalkmasına neden olacağını çok iyi bilerek ona anlatmış olmalıydı. Yalan söylemektense ömür boyu konuşmamayı yeğleyecek yapıda olan sevgili dostum Burak da, Ceren'le aralarında geçen küçük kamçılı oyunu ve benim bu oyundan haberdar olduğumu Burçak'a itiraf etmiş olmalıydı.

Orada olup, Burak'tan gerçekleri öğrendiğinde Burçak'ın, benim bir yalancı olduğumu söylediği sırada yüzünde oluşan "tavrından emin, dünyadaki her şeyi bilen" ifadedden dolayı kendisini ne kadar aptal hissettiğini görmek isterdim.

...

Hep merak ederim, şu kadınların bir kerecik, iş işten geçmeden yanlış olabilecekleri ihtimalini hatırlayıp da hareketlerini ona

göre düzenlemelerine hiç tanık olamayacak mıyız? Bir olay, bir düşünce ya da bir iddia karşısında öylesine katı bir tavır takınırlar ki, onların bu halini görenler, kendilerinden son derece emin, başları dik, burunları gökyüzünü gösteren, gözleri bir atmacanınkiler kadar keskin bakan bu kadınların sanki tüm gezegeni bir anda uzaydaki bir toz bulutuna çevirebilecek derecede güçlü bir bombanın pimini ellerinde tuttuklarını zannedebilirler.

Kadın yayınları tarafından devamlı pompalanan kendisinden emin, güçlü, ne yaptığını bilen çağdaş kadın imajı ile beyinleri yıkanan bu aptalların, çağdaş, güçlü ve kendisinden emin olmayı dik başlılık olarak yorumlamaları da aslında kadınlarımızın henüz, otlamaları için sahipleri tarafından çayıra salınmış ve bir yandan otlayıp bir yandan da içeri girenleri tezek olarak çayıra geri döken inekler kadar cahil olduğunu göstermektedir.

Bir kadının, dik başlı ve önyargılı bir düşünce sisteminin çağdaşlıkla, modernlikle, bilimsellikle alakası olmadığını öğrenebileceğini bir türlü hayal edemiyorum. Bir düşünün:

Babaları kızlarını akıllanmaları için okullara gönderiyor, geleceğin asla kesin olamayacağını, her zaman başka bir olasılığın var olabileceğinin anlatıldığı istatistik, olasılık, mantık, felsefe derslerinde bile kafalarından *"acaba kimle evlensem, acaba bu sınıftaki hangi çocuk daha zengin, acaba hangisi daha iyi bir koca olur..."* gibi abuk sabuk şeyler geçerken dersleri dinleyemedikleri için hiçbirini inandığı söylemden daha farklı bir gerçeğin olabileceğine ihtimal vermiyor. Ne yaparlarsa yapsınlar daima en doğrusunu yaptıklarına ölümüne inanıyorlar. Yanlış olabilecekleri ihtimalini de asla tanımıyorlar. İşte bu yüzden en manyak, en fanatik teröristler, katiller, hep kadınlar arasından çıkıyor. Tanrı tüm erkekleri kadınların cahilliğinden korusun!

21

Burak ve Burçak'ın kavgalarını dinleye dinleye vizelerimi geçmiş, Kurban Bayramı'na girince, Valide Hanım ve Peder Bey ile de Duygu Bacımın ısrarlarına karşılık bayramı Ankara'da geçirmeye karar vermiştim. Sevdiğim tüm yemekler tabak tabak önüme geliyor, bir çeşidi bitiremeden diğer çeşidi mideme indirirken buluyordum kendimi... Kardeşim okulu ve üniversite sınavına hazırlığı nedeniyle, rahatsızlığımda İstanbul'a gelememesinin ayıbını kapatmak istermiş gibi tüm gün boyunca arzularımı emir kabul ediyordu.

"Abicim, patates kızartıcam, nasıl istersin? Kalın mı, ince mi, etli mi çıtır mı olsun?"

"Sen nasıl seviyosan öyle olsun Duygucum."

"Ben her şekilde yerim, sen nasıl istiyosan öyle yapım."

"Benim için fark etmez. Hem getir birkaç tane de ben doğrayım, canım sıkıldı burda uzanmaktan."

"Aaa olmaz, ben dorarım abicim, sen gazete, dergi falan oku... Belki yeniden yazı yazmak istersin..." Lafları da iğneleyiciydi küçük şeytanın.

Benzer sıkıcı günlerden birinde odamda uzanmış tavandaki boyanın üzerinde ısı farklılıklarından dolayı zamanla oluşmuş ince çatlak ve çizgileri inceliyordum. Deli olduğuma gittikçe daha çok inanıyordum.

Salonda Duygu ile arkadaşı, komşumuz Sanem, oturmuş sohbet ediyorlardı. Valide ve Peder dışarda olduklarından kızlar

çekinmeden rahatça ve biraz da yüksek sesle konuşup dedikodu yapıyor, gülüşüp kahkaha atıyorlardı.

“...Sonra, geçen gün Sıla’nın beni aradığını söylemiş miydiniz?” dedi Sanem... Sesi çok keyifliydi.

“Yoo,” diye karşılık verdi Duygu.

“Bu beni aradı tamam mı? Bunun çok hoşlandığı bir çocuk var... Mete... Hani sana bahsederim bazen, bizim okulun yakışıklı tiplerinden biri. İşte, benim de aram Mete ile iyi ya, Sıla’da tutturdu, Mete’yle beni bir gün buluştursana diye.”

“Eeee, oh ne iyi ya...”

“Dur kızım, daha bitmedi. Ben de peki dedim. Yaparız arkadaşımıza bir güzellik dedim. Ertesi gün, Sıla benim yanımdayken, teneffüste Mete’yle karşılaştık... Tesadüfe bakar mısınız?” İkisi de hain hain gülüşüler.

“Sonra?”

“Sonra, muhabbete başladık, ben Sıla’yı Mete’yle tanıştırdım. İşte, teneffüsün sonuna doğru, yaa Mete dedim, biz bu gün çıkışta bowling oynamaya gidicez, sen de gelsene.”

“Bak uyanığa!” Tekrar gülüşüler.

“Çıkışta buluşup bowlinge gitmeden bir önceki teneffüs ben yine Mete’yle karşılaştım. İşte, yine konuştuk, kapının önünde buluşuyoruz, dönüşte de şöyle yaparız böyle yaparız falan diye... Bu, Mete, bir an durdu, sonra, Sıla’nın gelmesi zorunlu mu demesin mi bana!?” Duygu’dan çığlıkla karışık bir kahkaha çıktı.

“Şu işe bakar mısınız!? Sen ne dediniz?” Sesi, işin devamını merak eden bir tondaydı.

“Ne diicem! Ama olmaz ki Mete dedim. Sıla’da gelsin de çok eğleniriz falan diyorum ben tamam mı? Sıla’yı övmeye çalışıyo-

rum, işte, çok eğlenceli bi kızdır, çok neşelidir, çok tatlıdır falan diye... Allah kahretsin, bi de gülmem geldi orda, kendimi zor tuttum..." İkisi de katıla katıla gülüyorlardı.

"Eee, bovlingle nooldu?" dedi, Duygu.

"Bovlingle fazla bi vukuat olmadı, işte, Sıla çocuağa devamlı espiriler falan yaptı, muhabbet açmaya çalıştı. Mete de karşılık verdi tabii ama hissediyorum, çocuğun gözü bende... Topu fırlatışıma karışuyo, bana top tutmayı falan gösteriyo, işte, bilirsin... Çok kötü oldum kızın yanında ama bozuntuya da veremiyorum... Çocuğa ters bi laf da söylemek istemiyorum..."

"Sonra?..."

"Bovlingten çıktık, Sıla'nın evine gittik. İşte, annesi bize kola mola getirdi. Biz Sıla'nın odasında oturup kâat oynamaya başladık, tamam mı? Ama iddiasına oynuyoruz, yani kazanan kaybedene, istediği bi şeyi yaptırabilecek, tamam mı? Sen tut, işte, bu Mete, masa altından bana kâat falan vermeye başlamaz mı? Ben kazanım diye..."

"İnanmıyorum!"

"Kendisi de, en iyi kâatlarını bana verince, kaybetti tabii..."

"Sen de kazandın..." Gülüşmeleri duyabiliyordum.

"Eee, tabii kızım... Ben kazanınca cezayı ben vericem ya, işte ben de Mete'ye, Sıla'nın ayaklarından başlayarak alnına kadar bütün vücudunu, köpekler gibi koklama cezası verdim. Sıla mest oldu, mest..." Kahkahalar atıyorlardı.

"Mete sonra naaptı?..."

"Duur! Daa bitmedi... Mete, cezasını yaptı tabii de, ertesi akşam, zırr telefon alo... Mete... İşte, naaber maaber muhabbetini geçtikten sonra, bu beni yemee davet etmesin mi!?" Gülüşmeleri kesilmiyordu.

“Bak ya! Naaptın?”

“Yaa, işte, benim onu bovlinge davet etme incelliime karşılık olarak falan beni yemee davet ettiğini falan söylüyo ama, ben yemiyorum tabii... İşte, olur falan dedim. Gün kararlaştırdık ama resmi bi şe falan yok, annatabiliyo muyum?”

“Eee, Sıla'ya ne diiceksin?...”

“Ne diicem, söylicem tabii ki... Benim suçum diil ki. Çocuk takmış kafayı bana.”

“Peki naapıcaksın, çıkıkacak mısın?”

“Bir hafta falan çıkarım. İşte, sonra ayrılırız. Böylece benim peşimden koşmaz. Sıla'yla da aram yine düzelir o peşimde olmayınca... Zaten şu sıralar Sedat var peşimde...”

“Sedat'ı düşünüyö musun ciddi, ciddi?”

“Valla, emin diilim, biliyo musun? Patlıcan'ın yakın arkadaşı olmasa daha kolay olurdu belki işler.”

“Yanii... Adın kötü kıza çıkıkacak kızım. Önce Patlıcan'la çıktın... Patlıcan İstanbul'da üniversite kazanıp gitti, şimdi en yakın arkadaşı ile çıkmaya başlayınca... Bilemiyorum tabii, sen bilirsin.”

“Ay, ben de bilemiyorum Duygu... Sedat acayip ısrar ediyö, biliyo musun! Benim de biraz hoşuma gidiyo sanki ısrar etmesi.”

“Eee, naapıcan?”

“Bilemiyorum, Can da var sonra.”

“Can da mı? Çüşş be kızım! Sen de bütün grubu elden geçirdin yani.”

“Ama bu öyle diil Duygu... Can'dan, daha ilk tanıştığımızda, işte, Patlıcan beni tanıştırdığında çok hoşlanmıştım. Böyle mavi mavi gözleri var biliyo musun? Çok tatlı bakıyor. Erirsin ba-

karken gözlerine... Şimdi mahallede falan karşılaştığımızda, sarılıyo, öpüyo falan... Bi de acayip kasları var, hayvan herifin, taş gibi yani... Etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Üç yakışıklının da birbirleriyle yakın arkadaş olması zorunlu muydu sanki? Şansa bakar mısın?”

“Patlıcan, Sedat, Can... Üç yakın arkadaşı da elden geçirilmiş oluyosun yani, hadi bakalım...” Kahkahaları zafer çiğlikleri gibiydi.

“Tabii kızım... Gerekirse, üçünü diil, bütün okulu elden geçiririm valla... Bu deli arkadaşının gönlü sınır tanııyo ki?”

Uzandığım yataktan kalktım. Telefonu alıp, odama geri döndüm. Burak'ın işyeri telefonunu çevirdim. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra telesekreteri devreye girdi. Burak'ın hafifçe öksürüp boğazını temizleyerek konuşmaya başladığı mesajını dinledim.

“Öhö... Ben Burak Turan... Şu anda yerimde değilim. Sinyal sesinden sonra mesaj bırakabilirsiniz.”

“...” Telefonu kapadım. Telesekreter, “Burak, koçum, yanlış yapıyoruz. Kızlar, arkadaşlıkların bozulması için geçerli sebepler olmaz, dostum.” benzeri bir mesajı bırakmak için uygun bir araç değildi. Aslında bu mesaj için telefon bile uygun bir araç değildi. Yüz yüze konuşmak, bu durum için kabul edilebilir ve uygun, tek iletişim yöntemiydi. Hadi belki mektubun da işe yarayabileceğini kabul etmek lazım ama, karşı taraftaki bir erkek olunca, genellikle kadınların gereksiz ve cansıkıcı kalp kırıklıklarını tedavi edip gönüllerini geri kazanmak için kullanılan bir araç olan duygusal mektuplar, bu iş için yine uygunsuz kaçacaktı. Bu dostluğu kurtarmak için Burak'la yüzleşmekten başka çare yoktu. İstanbul'a geri dönmeliydim.

“Burak, bak koçum! İkimizde bi bok yedik! Kabul ediyorum, Burçak’ı senden kıskandım ve ayrılmanız için dua ettim ama şimdi pişmanım. Şimdi eminim, ikimiz de pişmanız! Sanırım, kızlar gibi ufak sebeplerle, bu dostluğu bozmak, bizim gibi iki delikanlıya yakışmaz... Benim için zor olan bu duygusal konuşmayı daha fazla uzatmadan barışalım artık, Bizler yetişkiniz.”

“SS...KKTİİR GLİT ORO...PU ÇOOCUUU SENİ! Hayatımı mahvettin oolum sen benim! Bunca yıldır kaç kızla çıktığımı gördün benim, ha?! Üniversitede kaç kızla çıktım! Kaç kıza âşık oldum?! HİÇİ HİÇBİ KIZLA ÇIKMADIM, HİÇBİ KIZA ÂŞIK OLMADIMI SADECE BURÇAKI SADECE BURÇAK’I SEVEBİLMİŞTİM. Ve sen onu elimden aldın! Sevebildiğim tek kadını elimden aldın... Evet, şeytana uydum, Ceren’in cazibesine kapıldım ama bunun bedeli bu kadar ağır olmamalıydı. MAHVETTİN BENİ! ARTIK SENİ GÖRMEK İSTEMİYORUM!”

“Burak, bak koçum! İkimizde bi bok yedik! Kabul ediyorum, Burçak’ı senden kıskandım ve ayrılmanız için dua ettim ama şimdi pişmanım. Şimdi eminim, ikimiz de pişmanız! Sanırım, kızlar gibi ufak sebeplerle, bu dostluğu bozmak, bizim gibi iki delikanlıya yakışmaz. Benim için zor olan bu duygusal konuşmayı daha fazla uzatmadan barışalım artık. Bizler yetişkiniz.”

“Git burdan, Sezgin! Ben, artık seninle arkadaş kalabileceğimizi sanmıyorum. Bundan sonra sana güvenebileceğimden

**emin değilim, gvenemediğim biriyle de arkadaşlık yapamam...
Gle gle..."**

"Burak, bak koçum! İkimizde bi bok yedik! Kabul ediyorum, Burçak'ı senden kıskandım ve ayrılmanız için dua ettim ama şimdi pişmanım. şimdi eminim, ikimiz de pişmanız! Sanırım, kızlar gibi ufak sebeplerle, bu dostluğu bozmak, bizim gibi iki delikanlıya yakışmaz. Benim için zor olan bu duygusal konuşmayı daha fazla uzatmadan barışalım artık. Bizler yetişkiniz."

"Tabii, tabii, barışalım... Barışalım da başıma başka bi çorap r... Hep beni kıskandın Sezgin... Başarılarımı kıskandın, derslerde tuttuğum notlarımı bile kıskandın, defterlerimi almak için binbir türlü numaralar yaptın. Hocalarla yakınlığımı kıskandım, okula giydiğim mavi kazağı kıskandın, uzun saçlarımı kıskandın, boyumu, cssemini kıskandın, evimi kıskandın, hayatımı kıskandın, beni ekemedin.. şimdi niçin seninle arkadaşlığa devam edim ki? Git..."

İstanbul'a döndüğümden beri Burak'la karşılaşmamızın nasıl geçeceğini tahmin etmeye çalışıyordum. Benim tanıdığım, fedakr, yardımsever, candan arkadaşımdan çok uzun zaman uzak kalmıştım ve daha değişip değişmediğini anlayacak vakit bile bulamadan Burçak sorunu ile uğraşmaya başlamıştım. Bir yolunu bulup konuşmalıydık.

Ben tam nasıl buluşabiliceğimizi düşünürken, Hakan'ın telefonu bu arayışın üzerine ilaç gibi geldi.

“Nasılsın, doktor! Uzmanlık sınavın yaklaşıyor, sanırım.”

“Sorma be Sezgin. İki hafta önce de, Kanada’da bir tıp fakültesinde burslu uzmanlık eğitimi için sınava girdim. Öyle bi çalışmışım ki, sınavdan sonra üç gün aralıksız uyudum biliyo musun? Kalkıyorum, yemek yiyip su içiyorum ama ölü gibi, sonra yine yatıyorum... Kalkıyorum, tuvalete gidiyorum sonra yine yataa... Üç gün böyle uyumuşum... Şimdi de TUS’a hazırlanmaya devam ediyorum işte.”

“Kanada sınavın nasıl geçti peki, iyidir umarım.”

“İdare eder işte be hocam! Çok istediğim bölümleri diil ama Temel Bilimler falan gibi dandirik kısımları kazanma şansım var.”

“Temel Bilimler’de naapiyosunuz, teşhis falan mı sadece?”

“Gibi... Ama hastayla hiç görüşmüyoruz. Paso laboratuvar da geçiyor ömrümüz. Şimdi, bizim memlekette olunca, laboratuvar doktorlarının hayatı fazla heyecanlı diil, ancak özel sektörde bir iki ilaç fabrikasında falan belki iyi bi iş bulunur ama, Avrupa da, Amerika da biliyosun laboratuvar harıl harıl çalışıp her türlü hastalığa yeni ilaçlar geliştirmek için çırpınıp duruyorlar. Talep var yani laboratuvar doktorlarına... Yine de bilemiyorum tabii... Kanada da laboratuvarcı olmaktansa ülkemde cerrah olurum belki, belli olmaz.”

“Hayırlısıyla seni en iyi hastanelerde görüceez, inanıyorum.”

“İnşallah! Hocam, sen nasılsın! Burak’la aranız açılmış biraz, duyunca üzüldüm.”

“Oldu bi aptallık işte, bilmiyorum,” dedim.

“Yazık ediyosunuz abi, arkadaşlığınıza... Sadece birbirinize diil, bize de yazık ediyosunuz.”

“Farkındayım ve bu durumu değiştirmek için çok şey veririm. Zaten bi fırsat da aramıyor değilim.”

“O zaman sana fırsat işte... Cumartesi beş de Urban’da buluşucaaz. Tabii davetli olduğunu söylememe gerek yok.”

“Bilmiyorum, şimdi Burçak veya Ceren yanında olursa, ortam gerginleşebilir.”

“Olmicaklar... Burak, ikisiyle de görüşmeyi kesti. Hem zaten onları getiremez çünkü bu benim doğum günüm ve onları davet etmedim.”

“Olum! Çok uzun ayrı kalmışım ben!”

“Unutmuştun dii mi?”

“Evet! Ve acayip utandım.”

“Sen orda ol da, ben seni affederim abi.”

“Anlaştık.”

23

Saat beşi vurduğunda ben de Urban’ın kapısından içeri girmiştim. Adilerin hepsi benden önce gelip oturmuşlardı. Hatta içkilerini bile yarılamış görünüyordlardı. Köşe başında bir masa seçmişlerdi. Masanın bir ucunda Burak, hemen yanında ise Esmer Ebru ve Daha Esmer Ebru oturuyorlardı. Burak mavi bir gömlek giymiş, Ebru’lar ise sanki ikizlermiş gibi, krem rengi tonlarında giyinmişlerdi. Esmer Ebru V yaka bir kazak seçmişken, Daha Esmer Ebru’nun gömleğinin üzerine bir ceket giymiş olduğu görülebiliyordu. Esmer Ebru’nun yanında sırtı bana dönük olan, tanımadığım bir hatun yer alıyordu. Omuzlarına uzanan dalgalı siyah

saçları yüzünü kapatıyordu, ama ince ve formunda bir vücudu olduğunu saklayamıyordu. Lacivert bir süeterin altına yine lacivert bir pantolon giymişti. Aslında, uzaktan siyah gibi görünse de yaklaştıkça lacivert olduğunu anlamıştım. Bu hatunun en çok ilgimi çeken özelliği, masada Burak'ın karşısında oturan Hakan'ın tam yanı başına yerleşmiş ve Hakan'ın bir elini tutmuş olmasıydı.

Burak ve ben karı kız sorunlarından tam başımızı sıyrabilmişken, görünen o ki, bu kez de Hakan kendini batağa sokmuştu. Daha Esmer Ebru onlara yaklaştığımı fark edince gülümseyip ellerini açtı. Burak'ta dahil olmak üzere masadakiler başlarını bana doğru yöneltilmişlerdi. Yanlarına gittim, Burak'a elimi uzattım.

“Nasılsın çocuum! İyi gördüm seni!” Sesim, Burak'la konuştuğumuzda herkesin duymaya alıştığı, alaycı, şakacı, espirili tondaydı.

“İyidir çocuum! Seni görünce iyi olduk.” *Evet, sanırım, eski günlere geri döndük.* Burak'ın sesi olumluydu.

“Küskün kardeşler barıştılar galiba...” Daha Esmer Ebru'nun yorumu, neşesiyle anlam kazanmıştı.

“Kim küskündü? Biz bi şey mi kaçırdık Sezgin?” Burak duygusallığı sevmezdi.

“Bunlar yine birbirleriyle kavga falan ettiler galiba... Kızları bilirsin!” Esmer ve Daha Esmer Ebru'yu kastederek konuşmuştum. Masada ufak bir gülüşme oldu. Daha Esmer Ebru kalkıp boynuma sarıldı.

“Hoş geldin Sezgin!”

“Hoş bulduk arkadaşlar.” Hakan ve Esmer Ebru ile de öpüşüp merhabalaştıktan sonra, Hakan yanındaki cıvırı tanıştırmak üzere söze girdi.

“Sezgin, Sima benim faklten arkadaşımdı.”

“Di’li geçmiş zaman kullanman yerinde oldu. Artık arkadaşlığı geride bırakmış gibisiniz.” Hâla birbirlerinin ellerini tutuyor olmalarına gönderme yapmışım. Masadaki gülüşmeleri duymak hoşuma gitti.

“Arkadaş, yazardır,” diye açıklama yaptı Hakan. “Ne söylediğine dikkat etmelisin. Tam bir kelime cambazıdır kendisi...”

“Merhaba,” dedi Sima. *Devamlı bahsettikleri arkadaşları bu demek... İlginç bi tip. Yakışıklı bile sayılabilir. Acaba Hakan’ın söylediğı gibi sıcak biri mi, yoksa görüldüğü gibi ukala biri mi?* Elini uzattı, tokalaştık.

Hakan yerinden kalkarak, Sima ile Esmer Ebru’nun arasına bir sandalye yerleştirdi. Oturmak için ileri atılmışım ki, Hakan, Ebru ve Sima’nın arasına yerleştirdiğı sandalyeye oturuverdi. Bir an kafam karıştı, durakladım.

“Eee, oturmicak mısın abi?” Hakan kendisinin kalktığı masa başını gösteriyordu. Tam Burak’ın karşısında olan yeri...

“Bu senin doğum günün koçum... Geçsene baş köşeye,” dedim.

“Doğum günü benim olduğuna göre, herkesi istediğim yere oturturum... Hem o sivri köşeler işime pek gelmiyor, anlatabiliyomuyum?” Sima ile birbirlerine yaslanamamalarını bahane göstererek beni, Burak’ın karşısına oturmak zorunda bırakmıştı. Bizi yüzde yüz barıştırmaya kararlı görünüyorlardı. Gösterdiği yere oturdum.

“Ankara nasıldı?” diye sordu Esmer Ebru.

“Her zamanki gibi, sıkıcı ve hareketsiz,” dedim.

“Senin heyecan ve hareket anlayışını dikkate alarak bu cevabını tercüme edersek... Ankara’da hayatın güvenli ve normal

bir şekilde aktığını söylemek istiyorsun heralde!” Daha Esmer Ebru yine espirisini yapmıştı... Gülüştük.

“Peki, ben yokken İstanbul nasıldı?” diye sordum, karşılık olarak.

“Sıkıcı ve hareketsizdi,” dedi, Esmer Ebru.

“Yalnız, Burak için pek öyle değildi.” Daha Esmer Ebru cevaba eklemeye bulunmuştu. Burak biraz huzursuzlaştı.

“Burçak’la kavga ettik ve bir daha birbirimizi görmeme kararı aldık.” Burak, bana günah çıkartır gibiydi.

“Buna ne sebep oldu, Burakçım?” dedim, muzip bir tavırla.

“Şeytana uyup onu aldatmıştım. O da bunu öğrenmiş. İlişkimizi bitirmeye karar verdik.”

“Onu kimle aldatmıştın, biz tanıyo muyuz?” diye sordum, acımasızca. Burak, “Yapma, kapat bu konuyu.” demek istemiş gibi bir bakış fırlattı... *(Naapmaya çalışıyo bu adam, benden intikam mı almaya çalışıyo? Şimdi herkesin içinde Ceren’le birlikte olduğumu anlatmak istemiyorum. Zaten Burçak yüzünden kendimi hep en yakın arkadaşımın aşkını parçalamış gibi hissediyorken, Ceren işini de tüm grubun önüne seremem.*

“Pekâlâ, boş ver, cevap verme. Burçak’la aranızdakiler bizleri ilgilendirmez.” Onu rahat bırakmaya karar verdim.

“Peki sen nasıl bu hale geldin, Hakan? Hepimiz seni sınavlara hazırlanıyor sanıyorduk.” Yanındaki cıvırı kastederek sordüğüm soruya, masadaki tayfadan da destek gelince, Hakan ve Sima soruya cevap vermek zorunda kaldılar.

“Önce sen başla istersen,” dedi Hakan, Sima’ya dönerek.

“Peki, anlatıyorum, ama birazdan pasta falan yerken bana küfrederseniz kabul etmiicem ona göre,” diyerek bizi uyardı. Ta-

bii bu durum merakımızı daha da kabartmıştı. Diğerlerini bilmiyorum ama ben hikâyeyi duymak için gerçekten sabırsızlanmaya başlamıştım.

“Hakan’la tıp fakültesinden beri tanışıyoruz. Hakan’ın, etrafındaki arkadaşları tarafından en bilinen özelliği fakültenin yaramaz çocuğu olmasıydı. Daha doğrusu bunlar, Oğuz ve bu, iki arkadaş fakültenin fırlama ikilisiydi. Hocalar, bu ikisinin yaramazlıkları yüzünden ders bile iptal etmişlerdir.

“Bak sen!”

“Hakan’ı biz ağırbaşlı bilirdik.”

“Yaramaz çocuk, ha?”

“Öyledir. Yani ağırbaşlıdır. Ama fakülte dışındayken. Öğrenci kimliğine bürününce bir anda değişir... Neyse, bu ikisi, Oğuz ve bu, öğrenciliklerinde fakültede kızlar için tam birer baş belasıydılar. Kız öğrencilere yapmadıklarını bırakmazlardı. Özellikle türbanlı, çekingen ya da fazlasıyla iyi aile kızı formatındakiler Hakan ve Oğuz için potansiyel eğlence kaynaklarıydı. Şimdi, standart, kızların çantasına kadavradan kesilen penisi koyma hikâyelerini falan es geçiyorum, bu ikisi bir keresinde kadavraların gözlerini çıkartıp, gözleri ince mikroskop camlarından yaptıkları dar bir kutunun içine koyup sıkıştırmışlar. Sonra içinde bir çift, korku filminin çıkmışa benzeyen iri göz bulunan cam kutuyu, alt sınıflarda, kan görmeye falan henüz alışmamış baş örtülü kızlardan birinin çantasına koymuşlar. Ama, öyle gelişi güzel değil, arayıp bulup, kızın çantasındaki kadın bağlarının içine saklamışlar. Kız, bağını değiştirmek için tuvalete girip, peti çıkartınca, çantayı falan tuvalette bırakıp, koşa koşa, çığlık çığlığa dışarı kaçmıştı. Sonra ben bunları hikâyeyi kantinde arkadaşlarına anlatıp kahkahalar

atarken yakalamıştım.” Masadan, Urban’ın sessizliğini tehdit eden sürekli kahkahalar yükseliyordu.

“Ve daha henüz anlatmadım, hikâyeyi... Çok sinirlenip, bunları kantinin ortasında azarlamıştım... Tabii her şeyi inkâr edip, beni aptal durumuna düşürmüşlerdi ama ben yine de bi güzel azarlamıştım ikisini de... Yanlarında, anlattıklarına gülen arkadaşlarını da bi güzel paylamıştım... Şimdi sıkı durun... Bi hafta sonra yemekhanede yemek yiyoruz... Kızarmış patates, makarna, yoğurt, tatlı ve sosis var yemekte... Ben de afiyetle yemeğimi yıyorum... Hakan ve Oğuz da tam arkamda yemek yiyorlarmış ama ben farkında diilim... Masalarını ve sandalyelerini benim sandalyeme dayanacak kadar da geriye itmişler.

“Bir ara, beş altı tane erkek öğrenci, ellerinde tepsileri ile benim arkamdan geçmeye çalıştılar ama sandalyelerimizin arasında geçecek yer olmadığı için mızımızlanmaya başladılar... *Şu sandalyelerinizi biraz çekseniz de geçsek, hiç de rahatınızı bozmuyosunuz hanımefendiler* falan diye laf attılar, ben bir ara arkama baktım, ne kadarlık yer lazım diye... Sonra da kalkıp sandalyemi masaya yaklaştırdım. Çocuklar teşekkür edip gittiler. Bu sırada ben, çatalımı alıp sosislere batırmıştım ki, tabaktaki sosislerin yanında, böyle, domates sosuna bulanmış, rengi de kızarmış sosis gibi olan üç tane parmak görünce, önce bi çığlık attım. Ardından da tepsinin üzerine kustum. Arkamdan kahkahalar falan geliyo ama benim arkama bakacak halim yok. Bir ara kimin yaptığını anlamak için etrafa bakınıyordum ki, bu iki haylazla yemekhanenin kapısında göz göze geldim. Pişmiş pişmiş gülüp yavaşça el salladılar ve ortadan yok oldular.” Biz hâlâ gülüyorduk.

“Devamını merak ediyoruz.”

“Sonra, hepimiz mezun olduk, Tus’a hazırlanıyoruz. Herkes başka bir yana dağılmış. Ben de bu arada, fakülte hastanesinde pratisyen doktor olarak çalışmaya başladım. Ardından, iki ay önce falan...” Dönüp Hakan’a baktı. Zamanı onaylattı ve tekrar anlatmaya koyuldu.

“Bir gece hastanede nöbetteyim... Sakin bi gece, dinlenme odasında nöbete kalmış doktorlarla televizyon seyredip, çay içiyoruz, sohbet falan ediyoruz. Birden bi ananos geldi. *Doktor Sima Hanım, lütfen acile geliniz!* diye. Kalktım indim acile, karşımda bu adamla fakülteden başka bi arkadaşı. Ama iki tane polisin omuzlarındalar, yürüyecek halleri yok ve ağızlarındaki alkol kokusu daha acilin girişinden hissediliyo... Nesi var bunların dememe kalmadan polislerden biri hemen açıklamaya başladı. Bunu ve arkadaşını yol üstünde yatarken bulmuşlar...” Biz şaşkınlık içinde Hakan’a bakıyorduk. “Bu” dediği kişi Hakan’dı... Sima anlatmaya devam ediyordu.

“Korkunç sarhoşlarmış ve uzmanlığı kazanmıcaz, uzmanlığı kazanmıcaaz diye sayıklıyorlarmış. Polisler bunları biraz konuşturmaya çalışmışlar. Doktor olduklarını öğrenmişler. Yol üstünde yatarsanız ezilirsiniz, ölürsünüz demişler, bizimkiler de biz zaten ölüyüz, daha fazla ölemeyiz gibi cevaplar vermişler. Devamlı uzmanlık sınavını kazanamıcaıklarını tekrarlayıp duruyorlarmış. Polisler de bunları, sınav stresine girip ilaç falan içmiş olabilirler diye hastaneye getirmişler. Tabii ben büyük bir zevkle ikisinin de midesini yıkayıp, kusturdukça kusturdum. Acilde iki tane yatak vardı. Oraya yatırdım ikisini de ve sabaha kadar kusturdum. İşte intikanım böyle acı oldu. Ama sonraki günler Ha-

kan ziyaretime geldi. Okulda yaptığı şeyler için özürler diledi, çiçekler gönderdi ve bir gün kendimizi böyle birbirimize sarılırken buluverdik.”

“Vay be...” Burak şaşırmıştı.

“Çok dokunaklı...” Esmer Ebru duygulanmıştı.

“İlginç bi lavsitori...” Daha Esmer Ebru etkilenmişti.

“Demek sarhoş sarhoş yolun üzerinde yattın?” Hakan’daki sorumsuzluğu, vurdumduymazlığı kıskanmıştım.

Doğum günü kutlaması değişik sohbetler ve espirilerle devam ediyordu. Bir ara, Hakan, Ebru’lar ve Burak aralarında soh-bete dalıp, yabancı ülkelerde bol olup da ülkemizde sıkıntısı çe-kilen maddelerin ithalatını ya da en azından internet bağlantıla-rını yapabildikleri takdirde ne kadar para kazanabileceklerinin hesaplarını yaparlarken, hemen yanımda oturan Sima’yla sohbet fırsatı buldum.

“Neler yazıyorsunuz?” diye sordu. *Ne hakkında yazıyor aca-ba?*

“Yazıyordum,” diye cevapladım. “Hakan bahsetmemiş ola-bilir, intihardan önce mizah dergilerinde yazıyordum.”

“İntihar mı?” *Ne intiharı?*

“On dokuzuncu kattan atladım.”

“...?!” Gözlerine şaşkın bi bakış yerleşti. *On dokuzuncu kat-tan atlayıp yaşayabilmek mümkün olamaz! Benimle dalga geçi-yor olmalı... Ya da... Yoksa! Bu o mu?!*

“Evet, ben oyum.”

“Nasıl oldu peki?” *Atlamasına sebep neydi, nasıl sağ kurtulabildi?*

“Kötü bir dönem geçiriyordum... Biri de pencereyi açık unutmuştu. Fırsatı değerlendirdim.”

“...” *Ne kadar da soğukkanlılıkla anlatıyor.*

“Tabii, şimdi olayı böyle soğukkanlılıkla anlattığıma bakmayın. O zamanlar ruhen bitmiştim. İflas etmiştim ama şimdi geriye bakınca her şey çok komik görünüyo! İçi yüz binlerce yaşlı kadınla dolu bi şirkette, yaşlandıkları için bunamaya ve çocukça davranmaya başlayan bu milyonlarca yaşlı kadının çocukluklarına ben de uyup, çocukla çocuk oldum. Tabii, tüm yaptıkları pantolonlarını indirip sidiklerini yarıştırmak olan bu on milyonlarca yaşlı çocuğu sidik yarışında geçemeyince, çocukça davranıp bunalıma girdim ve kendimi açık pencereden aşağı bıraktım.”

“Bu şirkette tam olarak kaç kadın çalışıyor?... Ben sayıyı kaçırdım galiba...” *Ne diyo bu adam yahu! Bir şirkette on milyonlarca kadın çalışması mümkün değil.*

“Milyonlarca, yüz milyonlarca... Saymak mümkün değil... Her saniye daha çoğalıyorlar. Gremlinleri seyretmiş miydin? Onun gibi... Saymak mümkün değil. Gerçi toplam elli tane nüfus cüzdanları var... Ama her biri, her saniye başka bir kişiliğe büründüğü için elli çarpı üç yüz atmış beş gün çarpı günde on beş saat çarpı altmış dakika çarpı altmış saniye. Kaç yüz milyon tane ayrı kişilikle uğraşmak zorunda kaldığımı artık hatırlamıyorum. Dolayısıyla, sayıyı kafaya takmak gereksiz. Kısaca, çok fazlaydılar.”

“Sizi anlıyorum... Bizim de ileri yaşlarda, aksi kadın hocalarımız oldu.” *Ben neler saçmalıyorum! Bir gün ben de yaşlanıcam... Ama öyle olmamı heralde.*

“Bir gün gelip yaşılandığınızda bu sözünüzü hatırlarsınız umarım.”

“Haahaaha! Yok yok! Ben asla öyle cadoloz olmam! Yapıma ters.”

“Onlar da böyle diyolardı. Hepsi kendilerini dünya güzeli, dünya tatlısı, genç kızlar sanıyorlardı.”

“Bu konuda sizinle bir tartışmayı kazanabileceğimi sanmıyorum, nedense...” *Adam, sanki kadın düşmanı.*

“Kazanamassın Simacıım... Sezgin, bir aralar, okuyucuları arasında çok ün yapmış bi kadın düşmanıydı. Adama, her hafta, fanatik okurlarından, kadınları toplu imha etmek, dünyayı temizlemek için ayrıntılı planlar geliyordu.” Hakan, Sima’yı hakkımda aydınlatmıştı.

“Abartıyorlar,” dedim. “Ben sadece mizah yazarıyım.”

“Çok ilginç bi vaka gibi göründü bana,” diyerek taşını koydu Sima... Zaten deli olduğumu düşünmeyen kimse kalmamıştı çevremde. Ben de dahil.

24

Pek çok kez yaptığımız gibi, Urban’dan çıkışta Hakan’ın isteğine uyarak Taksim Parkı’nda ince belli bardakta çay içmek üzere, İstiklal Caddesi’ne döküldük. Hakan bu kez, doğum günü olması sebebiyle biraz daha cömertti.

“Akşamın bu karanlığında, aç karnına çay olmaz tabii. Yarım ekmeğe tükürük köfteleriniz de benden,” diyerek, çok sevdiği Taksim Parkı’na gitmemizi garanti altına almıştı.

Ebru'lar yine iki yanımı sarıp koluma girmişlerdi.

“Sakin bu kez delice bi şey yapma, Sezgin!”

“Endişelenme Ebrucum! Ne yapabilirim ki?”

“Yapacak olan sen olunca, aklıma binlerce mümkün seçenek geliyor. Şimdi saymamı ister misin?”

“Peki, peki... Sakin olun. Bugünü sıkıcı ve hareketsiz bir şekilde kapatmaya kararlıyım.” Gülüştük.

“Sezgin?” Daha Esmer Ebru, soru sormaya hazırlanan bir ses tonuyla dikkatimi çekmişti. Alçak sesle konuşuyordu. “Burak ve Burçak’ın ayrılımlarının altında senin de parmağın var di mi?”

“Yok canım! Bunu da nerden çıkartıyosun?”

“Benden kaçmaz, Sezgin! Olan bitenin farkındayım. Önce siz Burak’la kavga ediyosunuz, sonra Burak’ın, Burçak’ı aldattığı ortaya çıkıyor, bu arada gözleri ile Burak’ı devamlı yiyen senin seksi nişanlın Ceren ortadan kayboluyo... Bu hikâyenin kesinlikle bizim bilmediğimiz başka ayrıntıları olmalı.”

“Aman Ebrucuum, ne kadar da hayalcisin! Sen roman fann yazmaya başlasana.”

“Ha ha haa! Roman yazmaya senin başlaman gerekiyor bence. Ama bu hikâyenin tamamını öğrenene kadar seni yakın takibe aldım, haberin olsun.”

Peki... Öyle ol ...sun diyecektim ki, sırtım da acı veren bir kasılma hissettim. Canımın yanmasından öte, vücudum bir an kontrolümden çıkmış, konuşmamı bile engelleyecek şekilde kasılmıştı. Sonra, sırtımda duyduğum soğukluk hissiyle birlikte başımı geriye çevirebildiğimde, Ebru’ların çığlıkları ile karışan ve yabancı olmayan kart bir ses de kulağıma ulaştı.

“AL BAKALIM SANA BIÇAK! FENER'E LAF EDENİ YAŞATMAYIZ ULAN BİZ!” Geçen haftalarda kızdırdığım sarı saçlı Fenerli holiganın, o paltomun kolunu yırtmış olan koca bıçağı şu anda, sırtımdan girmişti ve akciğerlerimi de yırtmış olmalıydı. Holigan bıçağını vücudumdan çıkartıp kaçarken hâlâ bağıırıyordu.

“FENER İÇİN! FENER İÇİN!”

Kabaca bir hesap yaptım ve yaşama şansımın, o anda atmosfere girmiş olan minik bir göktaşının, kaçmaya çalışan salak holiganın tam kafasının üzerine düşerek benim intikamımı alması ihtimali ile aynı olduğunu fark ettim. Son nefesimi verirken, daha doğrusu, ciğerlerime dolan kandan dolayı nefes alıp veremez duruma gelmişken duyduğum son şeyler, yine her zamanki alıldık kafa şişirici gürültülerdi işte.

“SEZGİN! SEZGİN! İMDAAAT! BİRİ AMBULANS ÇAĞIR-SIN! HAKAAAN! SİMAAA! Bİ ŞEYLER YAPIN NOOLUR! Sezgin! Sezgin! SEZGİN! GÖZLERİNİ AÇ SEZGİN!... DAYAN BİRAZ!”

25

“Çok yaygara yaptılar be!”

“Seni seviyolar! Ne kadar güzel bi şe... Bi de geçen seferi hatırlasana... Etrafına toplanmış insanlar, hayvanat bahçesinde çiftleşen filleri seyrediyor gibiydiler.” Koruyucu meleğim, Tak-sim'in orta yerinde cereyan eden olaya açıklık getiriyordu.

“Yine de bu kadar kalabalık bir merkezde adımın daha alçak sesle anılmasını yeğlerdim. Bu kadar yaygaradan hoşlanmam, bilirsin... Hatırlar mısın? Bir kez daha Taksim Meydanı'nda böyle el alame reklam olmuşum.”

“Ne zamandı, hatırlayamadım!”

“Hani, fakültenin ikinci sınıfındaydım. Bi sabah sınava yetişmek için Taksim'de koşturuyodum. Otobüs duraklarının yanına park etmiş bir polis aracının içinden şiveli konuşan bi memur, aracın megafonuyla, kırmızı ışıktaki geçen yayalara bağıırıyordu. Sesi de bütün meydanda yankılanıyordu. *Gardaşım, geçmeyin diyoruz size gırmızı ışıgta yav! Eşşek mi ossuruyo burda, yazcam şimdik hepinize ceza... Geçmesenize gardaşıım gırmızı ışıgta, alla alla! Bag, hâlâ geçiyolar! diyordu hani, hatırladın mı?*”

“Aaa! tamam, hatırlamaz olur muyum! Sen, ışıkların altında yayalara yeşil yanmasını bekliyodun. O muhabbet dayanamayıp gülmeye başlayınca, polis önce seni uyardı, *gülme, gülme!* diye... Sonra sen, bunu duyunca iyice kontrolden çıkıp gülme krizine girdin. Memur da açtı azını, yumdu gözünü... *Bana bag, mavi tuşortlu, sana diyorm bag! Bag gulme fana olcak! Gelirsem oraya gırmı bacaglarını... Lan gımsea bizi cıddiye almıyo mu, yav? Yazcam şımdı topunuza cazayı ha! Lan MÂVİ TUŞORTLU, SEN DE KES GULMEYİ BAG, FENA OLACAK.*”

“Herhalde o anda Taksim Meydanı'nda, işine gücüne yetişmeye çalışan yüzlerce insan gizli gizli gülme krizleri geçirmişlerdir. Ama rahatsız oldum tabii. Onca insan dönüp, ışıkların altındaki mavi tişörtlü çocuğa baktılar. Gözlerin üzerimde olmasından rahatsız olduğumu biliyosun... Zaten kamera karşısına da çıkamıyorum. Buna fotoğraf kameraları da dahil.”

“Aslında senin sıkı bi psikoloğa ihtiyâcın var.”

“Neyse bunun artık sorun olacağını sanmıyorum... Bu tarafta kamera bulunduğunu sanmıyorum... Dii mi?”

“Yok tabii, yok ama... Neyse boş ver bunları... Sana bazı haberlerim var... Aslında biri iyi, biri kötü.”

“Kötüden başlamak gelenektir biliyosun... Böylece, arkadan gelen iyi haberin sevinci ile insan üzüntüsünü birazcık bastırabilir.”

“Peki, işte kötü haber... Dünyaya geri dönüyorsunuz!”

“Dalga mı geçiyosun benle! KAZANILMIŞ HAKLARIMI GERİ ALAMAZSINIZ!”

“Sakin ol Sezgin!”

“Açık, açık, tane, tane söylicem. Belki büyük patron beni iyi duymıyordur... Ben dün-ya-ya ge-ri dön-mek İS-TE-Mİ-YORUM!”

“Sakin ol Sezgin!”

“Nasıl sakın olmamı beklersin. İkinci kezdir ölüyorum, ama hâlâ şu salak dünyadan kurtulamıyorum. Siz benim başıma BELA MISINIZ BEEA! İntihar da etmedim işte... Hadi, şu cenneti gösterin bana artık yahu! Huri falan, yok mu, huri? Şöyle taş gibi vücutlu, biraz duygusal, biraz espirili, neşeli, akıllı bi huri alacak mıyım ben yahu... Yoksa içerdeki eski ruhlar cazibemden korktukları için doğru yerdeki bi iki meleğe rüşvet verip cennete girmemi engellemeye mi çalışıyorlar? Kolay diil tabii, benim gibi yakışıklı, zeki, neşeli, eğlenceli biri olunca kendilerine huri kalmıcak... Ulan burda da bu hesaplar varsa...”

“Sezgin, saçmalamayı bırak... Unutmamalısın ki, aşağıda bitirmen gereken bi işin var!”

“Gidin kendinize bi peygamber falan bulun. Ben sizin gereksiz oyununuzu oynamak istemiyorum. Ayrıca, ben zaten peygamber olacak karakterde biri değilim ki... Yanlış ata oynuyorsunuz!”

“Sezgin! Sen zaten peygamber falan değilsin, çocuum! Sadece aşağıdaki her insanın yapması gereken şeyleri yapacak olan, sıradan bi insansın. Ama, inandığın şeylere bağlılığın, yapacağın işleri bitirene kadar aşağıda kalmanı gerektiriyor.”

“Yahu, bi de benden ne istediğinizi anlasam, işimi gücümü bırakıp bir an önce onla uğraşıcam. İş bitirim de bi huzura kavuşabilim... Huri, muri görsün yüzümüz... Nedir bu gıcık işiniz be adam, anlatsana!”

“Bunu sana söylememiz kurallara aykırı. Dedim ya, yapman gerekenleri sen bulacaksın. Eğer bulabilirsen, demek ki biz haklıymışız... Eğer bulamazsan karşı taraf haklı çıkacak... Tabii, dünyada senin gibi birçok insanın aynı amaçla yaşadığını da eklememe gerek yok.”

“Ne istiyor olabilirsiniz ki... Aslında çok basit dii mi? Dürüst ol, iyi ol, sevgi dolu ol, insanları sev, etrafını sev, kuşları, çiçekleri, böcekleri sev, cartı sev, curtu sev. Biraz daha orijinal olabilirdiniz aslında.”

“Nasıl yani.”

“Yani, daha spesifik bi amaç belirleyebilirdiniz. Mesela, sadece şehirlerin banliyölerindeki demiryolu hatlarının üzerinde yer alan üst geçitlerden geçenlerin bir şey sarkıtıp elektiriğe kapılmalarına fırsat vermemek için, geçitlerin kenarlarına döşenmiş, eğimli tel perdelerin betonla birleştiği yerde yer alan küçük çatlaklarda yuva yapmış minik böcekleri sevmeyi öğrenmemi bekleyebilirdiniz benden.”

“Şakanın zamanı diil!”

“Gizemli olmak hoşuna falan gidiyo, dii mi? Sen dünyadayken, kesin, liman kentlerinden birinde, rüzgârlı havalarda deniz kenarında uzun paltosuyla sık sık yürüyüşe çıkan bi tiptin.”

“Pekiâlâ, gevezelik yeter, bedenin soğuyor, arkadaşların da ilkyardımları kesmek üzereler. Hemen geri dönmen lazım... Sonra, açıklaması zor olur.”

“Henüz, iyi haberi vermedin dostum!”

“O canını çok sıkan, göz okuma olayını unutabilirsin.”

“Hay! Çok iyi bi haber bu be! O bok çukurundan bozma dünyada yeniden âşık olabilicem yani!”

“Evet, omzu kalabalıkları ikna ettim, insanları tanıyabilmen için başka bir oyuncakla oynamana izin verdiler.”

“Mutlaka bi şe vermek zorunda diilsiniz yahu! Beni rahat bırakın yeter.”

“Ama bu seferki oyuncanı sadece sen istediğin zaman kullanabileceksin.”

“Nasıl bi şe bu?”

“İnsanların astral seyahat dedikleri cinsten bir şey... Tabii biraz daha farklı... Aslında, tam olarak şu anda bulunduğumuz duruma geçebileceksin. Yani bir ruh gibi, görünmez, duyulmaz, hissedilmez olacaksın... Anlatabiliyo muyum... Anti madde gibi olacaksın... Ancak, bu moda geçtiğinde diğer ruhlarla, meleklerle falan karşılaşmicaksın, burda olduğunun aksine... İstediğin yere, ama insani hızlarla gidebileceksin. Maddelerin içinden geçebileceksin, yerden yükselebileceksin, istediğin manitanın odasını röntgenleyebileceksin, ne bilim, bi sürü eğlenceli şey yapabileceksin tabii ama yaptığın işler yine senin sorumluluğunda olacak. Fazla günah işlemeni tavsiye etmem, yani.”

“Eğlenceli görünüyo...”

“Evet, boyut değiştirdiğinde, vücudun da ortadan kaybolacak. Dolayısıyla, üzerindeki elbiselerde dahil; taşıdığın her şey yerçekiminin cazibesi ile yere düşecek ve seninle gelemeyecekler. Tekrar maddeleştğinde, anadan doğma çıplak olacağını ve görünmez kaldığın süreyle orantılı olarak vücudunun yorgunluk hissedeceğini hatırlaman yerinde olacaktır. Dolayısıyla bu oyuncanı kullanmak için doğru zamanlara ve doğru yerlere ihtiyacın olacak.”

“Süpermen gibi, telefon kulübesinde soyunup, eşyalarımı paketlerim, sonra geri dönüp giyinirim... Eğlenceli iş bel!”

“Sen bilirsin... Ama unutma insani hızlarla hareket edebilirsin... Ruh halindeyken ulaşım araçlarına binemiceksin. Maddelelere tutunma yeteneğin olmayacağı için araç yeterli hıza ulaştığında üstünden geçer gider. Ona yetişemezsen, içinde de olmazsın.”

“Peki gidiyorum ama bu tarafa temelli geri döndüğümde, bana bu yaptıklarınızın hesabını sorucam. Dünyadaki insan hakları mahkemeleri benzeri bi hak arama kurumu falan varsa burada, yaktım çıranızı... Dava dava sürünüceksiniz... Ölüyoruz, yine de kurtulamıyoruz... Esas işkence bu... Ölen adamın geri döndüğü nerde görülmüş... Niye böyle manyak işler hep beni bulur.” Taksim’in ortasında yatan ve etrafında arkadaşlarımla ağlayıp sızladığı bedenime doğru ilerlemeye başlamıştım.

“Sezgin! Bırak sızlanmayı, kendini işine ver. Sonra görüşürüz.” Koruyucu meleğim arkamdan sesleniyordu.

“Görüşürüz tabii görüşürüz... Soyтары! Görüşüyoruz da noluyoo. Geri dönüp, yaralı vücudun acılarını çekiyorum yine, şak-

laban şebek! Sezgin oraya, Sezgin buraya... O işi bitirmelisin, bu amacı gerçekleştirmelisin, şu hedefe varmalısın... Kafa mı buluyosunuz olum benle!”

Moralim fena bozulmuştu. Aşağıdaki ceset yerde çok pis yatıyordu. Bedenime girince canımın yine çok yanmaya başlayacağı hissedebiliyordum... Geri geri gitmek istiyordum ama yukardaki heriflerin de şakaları yoktu. Dişi bir karafatmayla çiftleşmek için bokların arasında aşk dansı yaptığımı ya da karnımı doyurabilmek için üzerinde aşk dansı yaptığım dışkıyı yemek zorunda kaldığımı düşündükçe vücuduma doğru hızlanıyordum. Arkamdaki şaklaban pis pis gülüp, bağırıp duruyodu.

“Ha ha haa! Bu kadar kızma Sezgin! Eğleniyoruz işte be koçum... Hadi, görüşürüz... Kızgınlık yok! Şalom!”

“Öğrenmiş bi İbranice kelime.... Sinirimi bozmaktan başka işe yaramıyo, beceriksiz herif... İbranice öğreneceğin zamanı, biraz yakın koruma teknikleri çalışmak, kafa çalıştırma egzersizleri için falan harcasaydın, iki kere ölmezdim ben be! Koruyucu melek bozuntusu şapşal!”

26

“SEZGİN, SEZGİN! ÖLME NOOLUR! SEZGİN! BİR AMBULANS ÇAARIN!”

“Bu işi daha sessizce halledemez misiniz?” Nefes bile almak acı verirken konuşabilmek için gösterdiğim çabanın, kulaklarımı tırmalayıp beynimi kemiren kadın sesinin ve ciyaklamaların sinir bozuculuk derecesi ile ilgili bir fikir verebileceğini sanıyorum.

“Sezgin! Konuşma! Fazla hareket etme. Ciğerlerinin yırtıldığını sanıyorum. Seni hastaneye kaldırıcaaz... Burak, ambulans çaardı...” Hakan, başımı tutuyordu.

“Endişelenme yaşıcam!”

“Konuşma be adam...” Gerçekten de, konuşmasam iyi olurdu. Konuştukça canım yanıyordu.

“Yarım ekmek tükürük köftesi sözünü unutmadım.”

“Sen iyleş de, İstanbul’daki bütün ekmeklerin içine tükürük köftesi koydururum senin için, ama şimdi konuşma...” Güldüm. Kızlar ağlıyorlardı. Canım yanıyordu. Etrafımız yardım etmek veya sadece seyretmek isteyen insanlarla dolmuştu.

“İyi mi? İyi mi? Yaşıcak mı?”

“Biri sırtından bıçaklayıp, kaçtı.”

“Futbol kavgasıymış galiba...”

“Tirabzonlu muymuş?”

“Yanındaki kızın eski nişanlısıymış galiba saldırgan.”

“Şehrin en kalabalık yerinde bile adam öldürmeye başladılar artık be! Hiç bi güvenliimiz kalmadı valla!”

“Ambulans gelmicek galiba, sevaptır! Tutup şurda ilk yardım hastanesine kadar götürelim...” Halkım yardım etmeye karar vermişti. Bu benim için bir şans olabilirdi. Beş dakika içinde iki kez ölünce, yukardakiler artık beni geri çevirmekten vazgeçebilirlerdi.

“Kimse dokunmaya kalkmasın. Ben doktorum ve ambulans şimdi gelicek! Hatta biraz uzaklaşıp yer açsanız daha da iyi olur. Yaklaşmayın!” Hakan, kalabalığın yardım hevesini kursaklarına tıkmıştı. Sanırım, çekiştirip parçalamak için kendilerine başka bir yaralı bulmaları gerekecekti. Bu karşılıksız kalıp daha da azgın-

laşan arzuları ile çevredeki ilk burnu kanayan adamın üzerine çullanıp bir tane daha “hastaneye yetiştirilirken yolda öldü” vakasına sebep olacaklarına emindim.

Bir memur kalabalığı yarıp yanımıza yaklaştı.

“Burda yatmak yasaktır!” diyeceğini sanıyordum ki, “Nooldu burda!” dedi.

“Ben Andorra Prensiği, Kralliyet Özel İstihbarat bölümünden üstteğmen Xyaver Dö La Kesköse,” dedim kısık bi sesle.

“Hoö!” Memurun aklından neler geçtiğini görebilmek istedim. Sanırım, böyle komik durumlar için gözleri okuyabilmeyi özeleyecektim.

“Sezgin! Konuşmayı kes!” Hakan sağlığımdan endişe ediyordu. Hakikatten de, dışardan bakınca endişe edilmeyecek gibi değildi. Ufak çaplı bir kan gölü oluşmuştu altımda... Üşüyordum da...

“Ülkemizi işgal etmek isteyen İspanya Krallığı’nın ve Fransa Cumhuriyeti’nin ajanları tarafından saldırıya uğradım,” dedim. Memur iyice afallamıştı. Burak ve kızlar bıyık altından gülüşüyorlardı. Eğleniyordum.

“Ne diyon kardeşim sen! Kim vurdu seni! Ne İspanyası! Ana-konda mı, Anaronda mı, orası nere?”

“Yüce Andorra Prensiği! İspanya ve Fransa sınırları arasındaki dağların üzerinde kurulmuş bir prensliktir. Başlıca geçim kaynağı, kereste ihracatı ve turizmdir. Yazları ılık, kışları soğuk olur. Dört mevsim yağışlı bir havaya sahiptir. İki yüz bin kişilik nüfusunun tamamı eğitilmiş ve okur yazardır. Tüm ordusu iki yüz kişilik profesyonel bir komando bölüğünden ibarettir. Kolluk kuvvetlerinin sayısı onlarla ifade edilir.” Birkaç gün önce can sıkıntısından

kariştirdiğim ansiklopedide Andorra Prensluği ile ilgili okuduklarımı aktarıyordum.

“Ben doktorum, polis bey! Hasta aşırı kan kaybından dolayı söylediklerinin farkında değil. Sayıklıyor...” Hakan, durumu kurtarmaya çalışıyordu.

Burak ve kızlar kalabalığı biraz uzaklaştırmak için abalarlarken ambulansın sireni yanımıza yaklaştı. Kapılar açılıp kapandı.

“Baylar izin verin geçelim, çekilin yoldan! Sedyeye yol aın... Yahu ekilsenize kardeşim yoldan, işimizi yapalım! Toplanmışsınız bi yere bakıyosunuz ööle bön bön adama! Aılın bi yav!” Ambulans görevlileri, sanırım, bana ulaşmaya çalışıyorlardı.

“Ne diyosun kardeşim sen!”

“Yol aın da geçelim diyorum!”

“Adam gibi söylesen yol vermicek miyiz yani? Niye öle delikanlılığı rencide edecek laflar kullanıyosun ki!”

“ekil yolumdan kardeşim! Görevdeyim ben! Bak hasta var orda ölcek, sen burda neyin tartışmasını yapıyosun!”

“Adam gibi söyle, ekilelim bizde... Burda durmak yasak mı yanii?”

“TAMAM! TAMAM! HERKES AÇILSIN! GÖREVLİLERE YOL VERİN!” Polis olaya el koymuştu. Canım yanmasa kahkahalarla gülebilirdim.

Ben sedyeye yerleşirken, sarhoş olduğunu sandığım adam bu sefer de polisle tartışıyordu.

“Ama komserim, niye ööle hakaret ediyo ki! Biz de burda yardım etmek için yani, bulunuyoruz. Vatandaşa ilk yardım yapalım dedik, hata mı ettik, komserim?”

“Tamam! Tamam! Hadi çekil git şimdi, yoksa atcam neza-
rete bak!”

“Peki komserim! Kusurumuza bakma yani! Artık kimseye
iyilik de yaramıyo ki! Saygılar komserim!”

Ambulansa binip hastaneye doğru yol almaya başladık.
Doktor olduğunu söyleyince Sima’da Hakan’la birlikte ambulansa
binmişti. Tayfanın diğer kısmı da arkamızdan bir taksiyle gele-
ceklerdi. Bu arada, gürültüden ve kalabalıktan sıyrılınca koruyu-
cu meleğimle aramda geçen diyalog takılmıştı kafama. Bir amaç
uğruna yaşamalı, onu gerçekleştirmek için çabalamalıyım, ama
amacımın ne olacağı konusunda hiç fikrim yoktu. Dostluk, sevgi,
cart, curt zaten benim için çok değerli kavramlardı. Başka bir şey
olmalıydı.

“Acil bir ameliyat gerekecek! Hastaneye haber verin!” Ha-
kan, ambulanstaki sağlık görevlilerini uyarıyordu.

Kafam karışıklı. Belki de, çok mutlu bir evlilik falan yapıp,
çocuklar yetiştirmeli ve mutlu bir yuva falan kurmalıyım. Evlilik
kutsaldır deyip duranların haklı olma ihtimalini de göz önünde
bulundurmakta fayda vardı.

Görevli telsizle hastaneyi arayıp görüştükten sonra içeri
seslendi. “Hastanede ciğerlerdeki kanı boşaltabilecek cihaz yok-
muş. Başka bi hastaneye gitmemiz gerekiyor.”

“Tıp fakültesine gidelim o zaman!” diye atladı Sima... “Or-
da gerekli cihazlar var!” Şoförden okey alınca bana döndü. “Ça-
lıştığım hastaneye gidiyoruz Sezgin! Bunun senin için zor oldu-
ğunu biliyorum ama sakın endişelenme, seni kurtaracağız.”

Topu topu bir akciğer ameliyatı olduğum halde niçin bütün vücudumu sargılar ve alçılar içine alıp beni bu yatağa bağladıklarını anlayamıyordum. Bir hemşire ya da bir doktor bulup bu rezaletin sebebini öğrenmeliydim. İntihar edip hastaneye kaldırıldığımda, ameliyatlarım bittikten sonra kendime geldiğim anıdaki gibi mumyalanmış bir mısırlı tanrı bozuntusu gibiydim.

Gözlerimle odayı taramaya çalıştım ama başımı bile oynatamıyordum. Her şey, bir sene önceki o kâbus dolu günlere çok benziyordu. Gözlerimin, burnumun, ağzımın üzerinde ve kıkımın altında, alçının delik olduğunu hissedebiliyordum.

Yardım istemek için ağzımı açtım. Sesim çıkmadı. Biraz debelendikten sonra, kelimeleri duyabileceğim kadar seslendirmeyi başarabildim. Yardım istedim.

“Burdan çıkmak istiyorum! Tuvaletim geldi!”

Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Hemşire sesimi duymuştu. Kapıda uzun saçlı, uzun boylu mini etekli bir hemşire duruyordu. Elinde kocaman bir enjektör tutuyordu. İçeri girdi. Bana doğru yaklaştı. Bulanık silüeti yavaş yavaş şekil almaya başladı.

“SEN!” diye bağırarak istedim, sesim çıkmadı. “Bu salak kıyafeti nerden buldun?” dedim, yavaşça ve alaylı bir dille.

“Merhaba Sezgin!” dedi kısık sesle... Bu günkü hemşiren benim... Burak, tam karşımda duruyordu.

“Tam bir şaklabansın... Mini etek giymeden önce bacaklarını tıraş etseydin bari,” dedim.

“Bacaklarım için endişelenme... Bu eteği bir daha giymicem... Sana yardım etmek için geldim sadece... Bu ilacın uyuma-
na yardım edeceğini sanıyorum!” dedi ve elindeki enjektörün içi-
deki ilacı serum bağlantısına enjekte etti. Verdiği şeyin yavaş ya-
vaş kanıma karışmaya başladığını hissedebiliyordum.

“Neydi o?” dedim.

“İki yüz elli sisi siyanür! HA HA HAAA HA HAA!”

“Niçin yaptın bunu! Dost olduğumuzu sanıyordum!”

“Burçak için yaptım. Sen ölünce, o benim olucak! HAAA
HA HA HA HAAAA! Artık ben her gece onun üzerinde tepinirken,
sen de yukardan bizi seyredersin. NiiiiiOOOOHAHAHAHAHHA-
AHHAAA!”

Zehirin, bütün vücuduma yayıldığını ve değdiği her organı-
mı hızla kuruttuğunu hissedebiliyordum. Büyük bir acı ve öfkey-
le bağırdım.

“HHIIIIIAAAAAAAGĞĞĞĞĞĞKKKK! GERİİİİ DÖNÜÜÜ-
CEEEEEEEEEEMMM!”

28

“Sezgin! Sakin ol! Sakin ol! Rüya görüyorsun...” Sima yata-
ğımın üzerine eğilmiş beni uyandırmaya çalışıyordu. Göğsüm sarı-
lıydı. Pencereden giren güneş ışığının parlaklığı ve eğimi vaktin
sabah olduğunu gösteriyordu.

“Kâbus gördüm sanırım!” dedim.

“Çok normal,” dedi. “Ama yavaş nefes almalısın! Nasıl his-
sediyosun?”

“Devamlı banyo yapıp temiz dolaştığım halde sürekli bu cenabet muamelesine tabii tutulduğum için biraz kırgın hissediyorum kendimi,” dedim, gözlerimle yukardaki büyük patronu ima ederek... Sima güldü.

“Şanssızlık sadece,” dedi. “Ama başına gelenlerin tümünü öğrendim. Aslında burda cenabet olmak değil, efsunlu olmak söz konusu bence... On dokuzuncu kattan beton üzerine düştüğün halde ölmemen bile başlı başına, yukardan torpilli olduğunu gösterir. Sonra dün çok ağır yaralandığın halde, polisle dalga geçecek durumda olman her ölümcül yaralının gıpta edeceği bir durumdu,” gülümsüyordu.

“Yine de yatağa bağlanmaktan nefret ediyorum. Son bir yıl yatakta geçirdim. Uyuma kredimi çoktan doldurdum. Hareket etmeliyim,” dedim.

“Yataktan kalkmamalısın. Henüz yeterince iyileşmedin. Akciğerlerini yeniden dikebilmek için bayaa uğraştılar. Dikişlerini zorlamamalısın. Hatta hızlı nefes bile almamalısın! Nefes alış düzenini bozmaması için bir müddet katı veya sıvı besin da almamalısın. Tatsız tuzsuz ama bu serumlar bir müddet seni idare eder.”

“Yataktan kalkmamalısın, şunu yapmamalısın, bunu yapmamalısın, oraya gitmemelesin, buraya gelmemelisin, şunu içmemeli, bunu yememelisin! Ne sıkıcı hı doktorsun sen yahu?”

“Bunları senin iyiliğin için yapmalıyız.”

“Benim iyiliğimi istiyosan kocaman bi pizza sipariş et. Ya da on beş yirmi tane acılı lahmacun... Arkadaşlarımı da çağırmayı ihmel etme.”

“Hiç şansın yok Sezgin! Burada sıkıcı bir hafta seni bekliyor... Şimdi gidip, doktorunu çağırıcım. Seni ameliyatın konusunda bilgilendirir. Ama göreceksin o da benim söylediklerimi tekrarlıcak. Sana en az bir hafta yemek içmek, eğlenmek yasak! Bunu ben söylemek istemiyordum ama, tuvalette ıkınman bile sakıncalı...” Muzip muzip gülüp oda kapısını açtı ve, “Evindeymişsin gibi rahatına bak!” dedi ve gülerek dışarı çıktı.

29

“Eliniz boş geldiyseniz sakın içeri girmeyin!” diye uyardım kapıdaki zibidileri.

“Saçmalâma Sezgin! Biz getirsek bile kapıdaki görevliler onları içeri sokmamıza izin vermezlerdi.” Burak ve yanındaki tayfa pizza siparişim de dahil istediğim hiçbir şeyi getirmemişlerdi.

“Hiç olmazsa bi mizah dergisi getirseydiniz!”

“Niçin abi, gülmekten kırılırken, ciğerlerindeki dikişleri yırtarsın diye mi?” Hakan çok kararlı, olgun bir doktor edasıyla konuşmuştu.

“İnsan bi kere düşmeye görsün! Bütün dostları bir anda terk ediyorlar!” Sesim, duygu sömürüsü kokuyordu. Ama odadaki zibidilerden hiçbiri duygu sömürülerinden etkilenecek tipler değillerdi.

“Ailene haber vermedik! Latife Hanım da bizim evde kaldığını sanıyor,” dedi Burak. “Bu işi sana bırakıyoruz. İstersen açıp söylersin.”

“İyi yapmışsınız,” dedim. “Şimdi bi de peder-valide muhabbeti çekemem.”

“Sanırım bu sana ders olur. Artık biraz daha sıkıcı ve hareketsiz bir hayat sürmeye başlarsın. Şöyle, holiganlara falan satışmadan, normal insanlar gibi...” Burak yine ders veriyordu.

“Sonra torunlarıma ne anlaticam?”

“Bence bu noktada sorun, böyle devam edersen torunların olup olmayacağı!” dedi Hakan.

“Peki arkadaşlar! Hepinizden özür dilerim. SİZleri de devamlı üzüp endişelendiriyorum. Ama söz veriyorum bundan sonra tüm kurallara uyup normal bir insan olucam... Söz!”

“Yapamam! İşimden olurum! Lütfen ısrar etmeyin!”

“Ceylan hemşirem! Güzel hemşirem! Tatlı hemşirem! Biricik hemşirem! Hadi lütfen! Evet, biliyorum henüz tanışalı iki gün oldu, belki beni yeterince tanımadığınızı düşünüyorsunuz, ama inanın, siz bugüne kadar tanıdığım en tatlı insansınız! Bu sadece bi sipariş değil, bu, daha sizi gördüğü ilk andan beri, memleketteki annesine benzeten yetim misali bir çocuğun küçük mutluluğu için bir iyilik. Lütfen!”

“Ama nasıl olur! Doktorlar yemek yemenizi katiyen yasakladılar.”

“Doktorları bilirsin, güzel hemşirem. Her şeyi yasaklarlar. İnsanlar ellerinde yetki olunca her şeyi yasaklayıp, güçlerini göstermek meraklısı olurlar. Okul yıllarınızı hatırlar mısın? Pek çok okulun birkaç tane bahçe kapısı vardır. Ama öğretmenler hep bazı kapıları öğrencilere yasaklarlar. Oysa, öğrenciler bi şekilde o ka-

pıları ara sıra gizli gizli kullanırlar ama hiçbirı ölmez, okul da başlarına yıkılmaz dii mi? Yasaklar çoğu zaman sırf iş olsun diye konulurlar, tatlı hemşirem hadi kırma beni.”

“Ama bu okul diil, hastane... Ama olmaz ki!”

“Biricik hemşirem, bak, Allah korusun ama hani bi yakının hastaneye düşmüş olsa da senden yiyecek bi şeyler istese, ona yemek götürmek için kapıdaki hademelere ne numaralar uydu-rursun dii mi? Hem bak, akşam vakti bütün doktorlar evlerinde barklarında olucak. Ben şurda sakın sakın dönerimi yiyip, ayrı-nımı içicem... Sonra da uyicam. Üstelik, sandviç tipi şeyler... Ta-bağı çanağı da yok. Yedikten sonra peçeteleri çöpe atıcam, bi-ticek. Kimsenin ruhu duymaz... Noolur? Bak burda yeterince pa-ra var. Kendine de istediğini al! Evdekilere de tatlı, şekerpare fa-lan al, ikramım olur! Hadi tonton hemşirem, noolur!”

“Peki, peki, ama söz vermiyorum. Bakıcam... Hastane mü-saaıt olursa gidip alıcam. Senin yaşında oolum var askerde... O da sevdiği bi yemeği yapmam için bana böyle iltifat yağdırırdı, yavrucum! Anne gönlü işte... Gafil avladın beni.”

“Sağ ol bi tanem! Sen hemşirelerin en mükemmelisin! Uma-rım kavuşursun ooluna tez vakitte.”

“Amin! Amin! Sağ salım bi dönsün evine, sana her akşam kendi ellerimle yemek yaparım.”

Akşam mesai saati bitiminde tonton hemşirem, odama gel-di, elindeki torbadan, pide arasında dönerler, ayanlar, meyve suları ve kestane şekerleri çıkardı. Karnım toktu ama gözüm hiç de tok değildi... Tat istiyordum, lezzet istiyordum.

“Nöbetçi kalan hemşireyle konuştum, sana yardımcı olma-ya çalışacak. İsmi Zeynep'dir,” dedi ve iyi akşamlar dileyip çıktı. Döner sandviçlerinden birini açıp hemen mideye indirdim. Ardından da bi kutu ayranı boca edip birkaç kestane şekerini de midedeki toplantıya dahil edince şişkin bir karınla huzur ve zevk içinde uykuya daldım.

İki saat kadar sonra uyandığımda yediklerimi sindirmiş olduğumu anlayıp, tuvalete doğru yola koyuldum. Koridorda nöbetçi hemşireyle karşılaştım. Masasının üzerindeki mizah dergisi, güzel vücudundan sonra dikkatimi çeken ilk şey oldu. Yanına yaklaştım.

“Merhaba! Ben Sezgin!” dedim.

“İyi akşamlar! Yatakta olmalıydınız!”

“Tuvalete gidiyordum.”

“Yardım etmemi istermiydiniz.”

“İsticem son şey güzel bir hemşirenin beni tuvalete oturtmasıdır,” dedim... Gülümsedi.

“Ama istersen şu dergiyi bana biraz ödünç verebilirsin.”

“Tabii, zaten okudum. Sizde kalsın!”

“O zaman ben de karşılığında bi şeyler vermeliyim.”

“Önemli diil!”

“Burda bekle!” dedim. “Birazdan dönücüm!”

Tuvalete oturup, aptal serumlar yüzünden üç gündür doğru düzgün yapamadığım büyük tuvaletimi, orgazmik bir zevk hali içinde, dergimi okuya okuya yaptım. Tuvaletten çıktığımda yüzümde mutlu bir ifade vardı. Arkadaşlarım ve ailem tarafından terk edildiğim bu hapisanede dışarıya tünel kazabileceğim bir çay kaşığı bulmuş kadar sevinçliydim.

Güzel hemşire Zeynep, hâlâ masasının arkasında oturuyordu. Yanına yaklaştım.

“Dergi için teşekkür ederim,” dedim.

“Önemli diil, ama dosyanıza baktım şimdi. Gazete, dergi falan okumanız yasakmış. Beni kandırdınız. Gerçi Ceylan Hanım size yardımcı olmamı söylemişti ama...”

“Hiç kendinizi kanatlarından bağlanarak toprağa mahkûm edilmiş bir kuş gibi hissettiğiniz oldu mu bilmem ama ben şu anda öyle hissediyorum. Yemeden, atıştırmadan ve okumadan yaşamak benim için, dev bir jumbo jeti kara yolunda tekerlekleri üzerinde sürerek Amerika’ya götürmek gibi bir şey.” Güldü...

“Ancak doktorlar, yaptıklarınızı fark ederlerse, işimden olurum.”

“Bu üzücü olur, sanırım kestane şekerlerimi odamda gizli gizli yesem iyi olur. Cebimden bir tane çıkartıp jelatinini açarak ağzıma attım.”

“Bunu yapmamanız lazım.”

Bir tane daha çıkartıp mideme indirdim.

“Şu okuduğunuz dergide bir zamanlar yazardım,” dedim.

“Ciddi misiniz?”

“Elbette!”

“Ben çok uzun zamandır okurum bu dergiyi.” Bakışlarını tekrar dosyama yöneltti. İsmime bir kez daha baktı.

“Sezgin Konaklı... Sezgin Konaklı? Evet, aslında yabancı gelmiyor.”

“Hatırlanmıicak kadar önemsiz bir yazardım!”

“Yoo, yoo yanlış anlamayın. Okuğudum şeylerin yazarlarına çizerlerine dikkat etmem sadece... Mutlaka okumuşumdur

yazdıklarınızı... Ama hangi köşeyi yazdığınızı hatırlayamıyorum doğrusu.”

“Hiç önemli değil, artık yazmıyorum zaten.”

“Niçin bıraktınız... Böyle bir dergide köşe sahibi olmak kolay bir başarı olmasa gerek.”

“Evet, ancak, diğer işlerim daha ağır bastı. Babam vefat edince yazmaya ara vermek zorunda kaldım. Ardından babamın işleri ile uğraşmak zorunda kalınca yazmaya vakit ayıramaz oldum.”

“Başınız sağ olsun.”

“Siz de sağ olun!”

“Babanız ne iş yapardı.”

“Turizm, inşaat, mobilya, ev eşyaları ve dayanıklı tüketim malzemeleri üretimi ve ticareti ile ilgilenen birkaç şirketten oluşan bir holding yaratmayı başarmıştı, hayatı boyunca çalışarak. Ölümünden sonra, onun uğrunda ölmeyi bile göze aldığı bu başarısını devam ettirmek, bizzat işlerin başında olmak zorunluluğu hissettim. Eğer, sevgili babacığımın ölümüne yol açan neden bu iş olmasaydı belki, holdingin başına profesyonel yöneticiler atar, ben de sevdiğim işle, yazarlıkla uğraşabilirdim ama... Ama... Hep bu amalar kemiriyor içimi...” Türk filmlerinden çalıntıymış gibi görünse de daima işe yarayacağına inandığım bir hikâyedir bu... Bütün kadınlar, yakışıklı, zengin ve aynı zamanda da ana babası öldüğü için bağımsız olan bir prens ararlar.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum...” Gözbebekleri büyümüş ve gözlerinin tam içine yönelmişlerdi.

“Kusuruma bakma! Bu tatsız hikâye ile seni sıktım ancak, bunları kimseye anlatamamış olmamın bana ne kadar ıstırap ver-

diğini şimdi anlıyorum. Tam göğsümün üzerindeki şu acının içinde, dün ameliyat geçirmiş olmamın da biraz payı var, ama gerçek nedenin vicdanım olduğuna eminim.”

“Ay! Öyle içten konuşuyorsunuz ki, tamamen unuttum... Afedersiniz. Sizi yatağınıza götüreyim.”

“Yo! Yo! Lütfen! Ben yardım almadan da yürüyebilirim.” Attığım adımın üzerinde durakalmam hemşireye, tek başına yürüyebilmem konusundaki tahminimde yanlış olduğımı anlatıyordu. İkinci adıma yeltenmeme fırsat vermeden beni omzumun altından yakalamıştı Zeynep hemşire... Şimdilik sadece vücutlarımızın birbirlerine değmesini sağlayabilmiştim. Ancak, tabii ki, hemşire bu kadar lezzetli ben de bu kadar aç görünürken ilerleyen saatlerin bu kadar masumca geçeceğine inanmanın, bilimsel bir mucize ile tekrar hayata döndürölüp Almanya’nın başına oturtulacak Hitler’in vereceği barış dolu demeçlere inanmaktan farkı olmayacaktır. Vücudumun ağırlığını fazla vermeden, kolumu omzunun üstünden geçirdim. Zeynep’den yayılan makyaj, pudra, deodorant ve hafif akıntı kokusu, hastanenin kusturucu ilaç kokusu ile karşılaştırıldığında, fazla kilolarını verebilmek için günlerce aç kalan aptal kadınların restoranların yanından geçerken iç geçirmelerine sebep olan kömürde kızarmış tavuk kokusu gibi bir etki yaratıyordu üzerimde.

Hemşirelik okulunu yeni bitirmiş olmalıydı. Kolları henüz yeterince güçlü görünmüyordu. Geçmişteki deneyimlerimden öğrenmiş olduğum üzere, hemşirelerin meslekteki deneyimlerini kabaca ölçmek için dikkate alınabilecek en kolay ölçü kollarındaki kasların kalınlığıydı. Yıllarca hastaları yataklarına taşıyan, sedye-den indirip kaldıran, asansörler sık sık bozulduğu için ameliyata

giden baygın hastayı sırtına atıp taşıyan hemşireler zaman geçtikçe ister istemez kas yığını haline geliyorlardı. Oysa Zeynep, işe yeni başlayan tüm hemşireler gibi bir reklam ajansının müşteri temsilcisi kadar nazik ve inceydi. Kumral saçları burun hizama denk düşüyordu. Saçlarından yayılan güzel koku da doğruca burnundan içeri giriveriyordu.

“Sana yorgunluk verdim!” dedim, odanın kapısını açarken.

“Önemli diil! Hem bu benim işim. Bu saatte size yardım edecek başka kimseyi bulamazsınız buralarda.”

“O zaman beni dinlemek zorunda kalacak tek kişi de sen olacaksın! Eğer dinlemek istersen, seninle konuşmak hoşuma gider.”

“Tabii, lütfen... Dinlemek isterim... Ben de bu sıkıcı nöbet gecelerinde bir arkadaş aramışımdır hep. Keşke bütün hastalar sizin kadar içten ve samimi olsalar.” Yatağıma oturmuştum.

“Babamın vefatı, belki yazı hayatıma mal oldu ama, dürüst olmak gerekirse, geri kalan hayatımın da kurtulmasını sağladı.”

“Yüklüce bir zenginliğe sahip oldunuz sanırım.” Diri vücutlu güzel hemşiremin gözlerinde dolar işaretleri oluşmaya başlamıştı bile. Artık bakışları okuyamasam da gözlerinde ne yazdığını çok iyi biliyordum.

“Elbette, ancak paradan çok daha önemli bir şeyi kazandım. Özgürlüğümü... Babam sağ olsaydı, şu anda hiç istemediğim bir kadınla evlenmiş olacaktım. Rahmetli sağlığında beni eski bir arkadaşının kızıyla evlendirmeyi kafasına koymuştu. Ancak ben de söz konusu kızı bir türlü sevememiştim. Sanırım artık, seveceğim bir kadınla evleneceğim için şanslı sayılabilirim.”

“Senin adına sevindim Sezgin!” İsmimle ve ikinci tekille hitap etmeye başlamıştı. Doğru yoldaydım... Aslında, rock bardaki Uçuk Sema deneyiminden sonra bu yolun doğru yolun tam tersi istikametinde ilerlediğini anlamıştım ama hormon faktörü devreye girince yolun tersi düzü kalmıyordu işte.

“...Benim de başımda böyle bir bela var! Babam, amca çocuklarından birinin oğluyla evlenmem konusunda bana vicdani baskı yapıyor ama şimdilik dayanmaya çalışıyorum. Ben de sevebileceğim bir koca arıyorum kendime. Sorun, seveceğimiz insanla karşılaştığımızda bunu nasıl anlayacağımız, sanırım. Yani pek çok insanla tanışıp duruyoruz, ama herkes birbirini çok yüzeysel tanıyor. Hangi insanın o olacağını kestirmek gerçekten zor değil mi?”

“Haklısın, sanırım bunun çözümü beğendiğimiz biriyle daha yakın ilişkiye girebilme cesaretinde yatıyor. Sadece bu şekilde, beğendiğimiz bir insanın doğru insan olup olmadığını anlayabiliriz, değil mi?” Mantıklı saçmalamak konusunda şu gezegen üzerinde beni geçebilecek bir insan daha gösterin, bu sefer otuz sekizinci kattan atarım kendimi. Kızların bu salakça laflara tav olduklarını anladığımdan beri tuvalette bile alıştırmasını yaparım bu işin.

“Sanırım haklısın... Peki sen aradığın insanı buldun mu, o kızıdan kurtulduktan sonra...”

“Evet,” dedim. Yatağımdan kalkmıştım... Zeynep’i oturduğu sandalyeden kaldırdım. Odanın açık kapısından, hemşirelerin bekleme bölümündeki radyoda çalan yavaş ritimli bir müziğin gü-rültüsü giriyordu içeri. Aslında dürüst olmak gerekirse, Zeynep’in dinlediği radyo kanalında, adını bile bilmediğim zibidi popçular-

dan birinin söylediği, içinde “aşk”, “sen”, “ben”, “olamam”, “yapamam”, “edemem”, “yaşayamam”, “unutamam”, “bir tanem”, gibi standart kelimelerin bol bol geçtiği dandirik şarkılardan biri çalıyordu.

Dünyanın en gereksiz şarkılarından birinin eşliğinde, oturduğu yerden kaldırıp yüzünü okşamaya başladığım Zeynep, ilk şaşkınlığı atlattıktan sonra kendine göre bir romantizmin etkisine girmiş gibi görünüyordu. Dudaklarımızın buluşması, kollarımızın diğzerinin vücuduna sarılmasından daha çabuk gerçekleşmişti. Zaten reddedilebilecek türden bir av değildim. Oltasına takılmış dev bir alabalıktım. Beni nehre geri bırakması ancak aptallık tanımlamasıyla açıklanabilirdi.

Uzun öpüşme faslı sırasında göğsümde hafif bir yanma meydana gelmişti ama kim takar. Ben ölümsüzdüm, ne yazık ki!

Kollarını boynuma doladığında, sağ elim, göğüslerini okşayabilmek için gerekli olan boşluğu değerlendirip, ikimizin arasına girmekte tereddüt etmedi. Diğzer elim ise, beyaz formasının arkasındaki fermuarı sırtının altına kadar indirmişti.

“Kapı açık, Sezgin!” Boğuk bir sesle beni uyarıp kendini hafifçe geri çekti.

“Buralarda senden başka kimse yok! Bilmiyo musun?” Lafımı bitirmeden eteğinden ve tam karnının üzerinden yakalayıp kendime doğru çekmiştim. Yeni bir dudak güreşi müsabakası ardından, bacaklarından biri belime dolanmıştı. Göğsüm hâlâ acıyordu, ama Zeynep’in ince vücudunun kıvrımlarını avuçlarımla keşfetmek de hoşuma gitmeye başlıyordu. Belki de Burçak’ın iddia ettiği gibi ben seks delisi bir adamdım.

“Yine de biri gelebilir,” dedi Zeynep.

“Bu bizim ilişkimiz güzelim, kimseye laf söylemek düşmez.” Aramızdaki yakınlaşmaya bir isim koymam çok hoşuna gitmişti. Gözlerindeki memnuniyeti seçebiliyordum. Sütyenini, açıkta kalan kopçasını çözerek, çekip aldım.

“Hiç olmazsa kapıyı kapatsaydık,” diye mırıldandı Zeynep.

“Peki,” dedim, dudaklarımın konuşmaya zamanı yokmuş gibi. Sarılmış ve öpüşmeye devam eder şekilde, torku yüksek olmayan dairesel bir dansla kapıya doğru ilerlemeye başladık. Hâlâ sütyeni tutuyor olan elimle kapıya uzandığımda açık kapıdan gelen sesle dudaklarımız birbirlerinden ayrıldı.

“Rahatına bak derken bunu kastetmemiştim!”

Hakan’ın sevgilisi, sayın doktor Sima Hanımefendileri, güzel hemşiremle münasebetimizin en heyecanlı noktalarından birinde odamın önünde peydah oluvermişti. Kızgın, şaşkın ve biraz da mahçup bakışlarla kapının önünde bizi inceliyordu. Zeynep, hızla kollarımdan ayrılıp, beyaz formasını kollarından geçiriverdi.

“Senin çalışacak TUS sınavın falan yok mu Simacım. Niçin boş boş hastane koridorlarında dolaşıyosun bakım çocuk, hı?”

“Sezgin! Durumunun ciddiyetinin farkında değilsin sanırım! Ayrıca...” Zeynep’e döndü. “Size de yazıklar olsun hemşire hanım... Yeni ameliyattan çıkmış biriyle bunu nasıl yaparsınız!”

“Ama, ama... Be... Benn...” Zeynep’in bakışları bana dönüktü. Yardım istiyordu.

“Sima, çocuk, sence ameliyattan yeni de çıkmış olsam, karmamın ve çekiciliğimin etkisine girmeyecek, kendisini kaybetmeyecek bir kadın var mıdır bu gezegen üzerinde?”

“Bunlar beni hiç ilgilendirmiyö! Hemşire hanımın buradaki son günü bu!” Sima’nın tehditlerine karşılık Zeynep’in tedirginlik belirtileri gösterdiğini söylemek kesinlikle mümkün değildi. İşten atılacak bir hemşire gibi değil de, bir holdingin CEO’su ile evlenecek şanslı bir genç kız gibi görünüyordu.

Kursağımda kalan kadın etinden dolayı Sima’ya yeterince kızginken bir de güzel hemşiremi işten atıp, odamın bulunduğu koridoru bir hafta boyunca şişko ve asabi hemşireler cehennemine çevirmeyi planlıyormuş gibi görünmesi artık kulağını çekmemin zamanının geldiğini gösteriyordu. Kadınlara karşı nazik ve anlayışlı olursanız onlarla yatabilirsiniz, ama onlara asla laf geçirtemezsiniz. İpleri ele alma vaktiydi.

“Sima Hanım, sizinle biraz konuşsak iyi olacak.” Sırtımı dönüp yatağıma doğru ilerlemeye başlamıştım. Ardımdan, onun da içeri gelmesini beklediğimi gösterir şekilde elimi sallamıştım. Ukalalığın doruklarında dolaşıyordum.

“Sakın şimdi vicdan azabı duyduğunu, hemşireyi bu işe senin zorladığını, onun bir suçu olmadığını falan anlatmaya kalkma bana. Onun bir hastayla, üstelik de böyle ağır bir hastayla bunu yapması asla affedilemez.”

“İyleşmemi herkesden çok istiyorsun sanırım!”

“Tüm hastalarımızın iyleşmesini isteriz. Biz doktoruz.”

“Yani, hastanın sağlığını tehlikeye atacak her eyleme karşısınız.”

“Elbette.”

“Hemşirenin işten atılması benim sağlığım açısından zararlı diyorum o zaman sana.”

“Saçmalama.”

“Peki... Siz hemşireyi işten atın ben de kendimi bu hastane-
nin tepesinden aşağı atım... Kendimi atmadan önceki medya şo-
vumda da, Sima isimli doktorun bana eziyet çektiğini sık sık
ifade edim. Artık böyle bir kariyer başlangıcının gelecekte seni
hangi özel veya kamu hastanesinin kapısından döndüreceğini ya
da hangi doğu ve güneydoğu hastanesinin müstahdem kadrosu-
na yerleşmene yardımcı olacağını ben bilemem, tabii ki. Sen ko-
caman bi doktorsun, her şeyi daha iyi bilirsin.”

“Böyle bi şe yapamazsın. Hadi diyelim blöfünü yuttuk, sö-
züne uyduk, sen taburcu olur olmaz bu kız da kendisine yeni bir
meslek aramaya başlar.”

“Sen de onunla birlikte yeni bir meslek aramaya başlıcanı
kafana soksan iyi olur. Bana inanmıyorsan, hemen aç, Hakancı-
na sor. Benim ne kadar deli, ne kadar gözü kara biri olduğumu
o sana benden daha iyi anlatabilir. On dokuzuncu kattan atla-
mak veya bıçaklı holiganlara laf atmak konusunda deneyim sa-
hibi birinin, sizin birkaç katlı dandirik hastanenizin çatısından at-
lamak konusunda tereddüt etmicene, seni ikna edecektir.”

“Pekiâlâ, seninle laf düellosuna girmicem ancak o hemşire
sen gidene kadar bir daha bu kata inmicem.”

“Ben gittikten sonra da kızla arkadaşlığımız devam edecek
gibi görünüyor. Dolayısıyla, bu küçük sırrımızı herhangi bir yer-
de ağzından kaçırırsan, ismini televizyonların ana haber kuşa-
ğında bol bol duyabilirsin?”

“Sen gerçekten deli olmalısın! Ayrıca şantajcı olman da se-
ni yeterince iğrençleştiriyor.” Kadınlar! Kaybedince hep saldır-
ganlaşırlar zaten.

“Müstakbel eşinin en yakın arkadaşına iğrenç sıfatını yakıştırmam, söz konusu müstakbel eşin tarafından pek hoş karşılanmayabilir.”

“Onun da senin de canın cehenneme! İkiniz de iğrençsiniz. Okulda kadavraların penislerini kesip kızların çantasına atan adamın arkadaşı da ancak senin gibi olur zaten.” Hışımınla arkasını dönüp kapıya doğru yöneldi.

“İnsanlar göründüklerinden farklı olabilirler. Doktor olman, verdin her kararın doğru olduğu anlamına gelmez.”

“Hemen iyileşip, burdan toz olmaya bak, Sezgin! Ben daha da sert olabilirim...” Aklınca beni tehdit ettikten sonra kapıyı kapatıp çıktı. Yataktan çıkıp kapının yanına gittim. Hafifçe araladığım kapıdan, Sima'nın Zeynep'i uyarışını duyabiliyordum. Yarım dakikalık bu azarlama faslından sonra, Sima asansöre yöneldi. Bu ukala doktor hanıma ufak bir ders vermek yerinde bir hareket olacaktı. Aslında, dürüst olmak gerekirse, Sima haklıydı tabii ama, bu dünyada herkesin haklılığı benim olduğum yere kadardır. Bulduğum muhitte benden başka bir haklının bulunmasına tahammül edememem. Kahrolsun bir şirket dolusu regl ve menepoz kurbanı kadın. Demokrasi inancımı bile yıktılar.

Sima gittikten sonra Zeynep'in tekrar odama geleceğini ve benimle konuşmak isteyeceğini bildiğim için, elbise dolabının içine girip, dolabın kapısını kapattım. Nasıl olacağını bilmiyordum ama boyut değiştirip astral yolculuk yapabileceğimi biliyordum. Düşüncelerimi odaklayıp, koruyucu meleğimle sohbet etme imkânı bulduğum o yokluk formunu düşünmeye çalıştım.

Birkaç saniye sonra, vücudumda bir değişikliğin meydana geldiğini fark etmiştim. Astral yolculuk diye tanımlanan olaydan

farklı olarak, vücudum fiziksel olarak yok oluyordu ancak boyut değiştirmeden önce elbise dolabının içinde oturuyor olamama rağmen, görünmez formumda oturmak veya ayakta olmak gibi bir şekil söz konusu değildi çünkü aynı öldüğüm anlardaki gibi, şekli, cismi olmayan bir yokluktum.

Tüm bu yaşadıklarımın bir rüya olduğunu, uyandığımda her şeyin normale döneceğini, menepoz ve regl krizleri geçiren gereksiz kadınlarla dolu işyerimde yeni bir iş gününe daha başlamak için giyinip, kuşanıp yola çıkacağımı düşündüm bir an için. Ama her şey fazlasıyla gerçekçiydi.

Bu yeni boyut değiştirme oyuncağım hemencecik hoşuma gidivermişti. Yatak odasına giremeyeceğim genç kız kalmamıştı artık dünyada. Tek sorun, aniden maddeleştirdiğim kızların atacakları çıgıllıkları engellemenin bir yolunu bulmakta yatıyordu, ama yine de artık hiçbir kadın güvenlikte değildi. Sima, iğrenç olduğum konusunda çok haklıydı. Yaşasın iğrenç ben ve iğrenç yeni oyuncağım.

Boyut değiştirdiğimde üzerimdeki elbiseler, boş birer çuval misali dolabın zeminine düşüvermişlerdi. Bu da, yeniden maddeleştirdiğimde çıplak olacağım anlamına geliyordu, aynı meleğimin bahsettiği gibi. Ete kemiğe bürünmek istediğimde kalabalık bir yerde bulunmamın, şanıma, şöhretime ve daha kötüsü boşaltım sistemimin sağlığına kötü etkileri olacağını tahmin edebilecek kadar mantık sahibiydim, çok şükür!

Sima'nın asansörü gelmiş olmalıydı. Tüm hızımla dolaptan dışarı fırladım ve bu işi çok sevdim. Kapıları açmakla uğraşmak zorunda değildim artık. Kendimi biraz yerçekiminin etkisine bıraktım ve kalın bir beton tabakayı geçtikten sonra alt kattaki odada

birkaç hastanın gereksiz muhabbetler ile zaman geçirmeye çalıştıklarına şahit oldum. Sima'nın yanına doğru hızla ilerliyordum. Yükselip tekrar, odamın bulunduğu katın hizasına çıktım. asansör gelmişti. Sima kapıyı kapatırken içeri girdim. Zemin kat düğmesine bastı. Asansör harekete geçtiğinde, yeniden maddeye dönüşmeye odakladım düşüncelerimi ve kışımın üzerine asansörün tabanına düştüm. Yok olmadan önceki son pozisyonumda, yani oturur halde tekrar et ve kemiğe dönüşmüştüm. Ama asansörün tabanından biraz yüksekte kalmıştım. Zamanla öğreniceğime inansam da, Sima'yı korkutmak isterken kışımın üzerine yere düşmem ne karizma bırakmıştı ne korkunçluk. Bu duruma olsa olsa gülünürdü. Acemi bir korku filmi oyuncusu gibiydim.

"Aaaaaa! Seez! Seez! SEZGİN!" Şansım yaver gidiyordu. Demek aniden ortaya çıkıp kışüstü düşen adamlar da korkunç olabiliyorlarmış. Kolay mı? Birden bire kızın önünde belirivermiştim.

"Sakin ol, Simacım!" Sesimdeki huzurlu, dingin ton Sima'ya etki edecekmiş gibi görünmüyordu.

"NASIL GELDİN BURAYA!" Yukarı bakıyor, asansörün tavanında bir delik arıyordu. Ayağa kalktım. Asansörü iki kat arasında durdurdum.

"Sana insanların göründükleri gibi olmayabileceklerini söylemiştim," dedim.

"..." söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Kocaman açılmış gözleri ile bana bakıyordu. Bakışlarının yoğunlaştığı bölgeye dik kat ettiğimde çıplak olduğumu hatırlayıp, önümü kapatmak gereği hissettim. Bu yaştan sonra adım bir de teşhirciye çıkacaktı. Korumucu meleğim adam diil ki, şöyle doğru düzgün bir oyuncak ver sin bana.

“Durumun garip görüldüğünün farkındayım, ancak senden rica ediyorum, lütfen, Zeynep konusundan kimseye bahsetme... Kızcazı işinden etmeyelim.” İkna edici olduğuma emindim.

“Pe... Pee... Peeki... Ama... Nasıl geldin buraya Sezgin??”

“Efsunlu olduğumu sen söylemiştin, unuttun mu?” dedim ve yeniden görünmezlik moduna geçip odama doğru ilerlemeye başladım. Muhtemelen, odamda beni arayan Zeynep’e elbise dolabının içinde ne işim olduğunu açıklamam gerekecekti. Şu kadınlar da, her şeyi merak etmeseler nasıl rahatlayacağım, anlatamam.

30

Kapı zilinin çalması elbette kapının ardında birilerinin olduğuna işaretledi ama taburcu olup evime yerleştikten sonra, güzel hemşireyle rahatsız edilmeden hasret gidermek için telefonun fişini bile çekmişken kapının ardındaki münasebetsizin birkaç saat daha zile basmaya devam etmeyi göze alması gerekecekti.

“Açmicak mısın?” dedi Zeynep. Kanepenin üzerine uzanmıştı. Yine, beline kadar çıplaktı. Bir türlü daha aşağı geçememiş olmam, daha doğrusu her seferinde bir münasebetsizin kapıya dayanması beni çileden çıkarmak için yeterli bir sebepti ama bir erkeğin yatağa atmaya çalıştığı cıvırların yanında sinirli, asabi hareketler yapmasının tek ve kaçınılmaz sonucunun abazanlık olduğu gerçeği, beni kapıdaki ukalaya karşı sert sözler sarf etmekten alıkoymaktaydı.

“Açmak zorunda değiliz bebeğim,” dedim, tüm sinirimi gizleyerek.

İçimden geçirdiğim temenniden habersiz olan kapıdaki, yırtık dondan fırlamış zibidi, gitmemek konusunda ısrarcı bir tutum sergilemekte ve güzel Zeynep'le girişmek üzere olduğumuz ey-lem konusunda zaten kararsız olan benim, vicdan kargaşasına düşmeme, bütün isteğimin uçup gitmesine sebebiyet vermektedir. Ama vicdanımdaki kararsızlık, daha müspet organlarım tarafından önemsenmediğinden vücudumun ve duygularımın içine düştüğü ikilem fena halde sinirimi bozmakta, daha da kötüsü, beni kapıdaki adamın vesikalık resminin gazetelerin üçüncü sayfalarında yayınlanması için harekete geçmeye zorlamaktaydı.

“Çok ısrarla çalışıyor, Sezgin! İstersen kalk bir bak!”

“Kesinlikle, satıcının tekidir. Birazdan gider. Bu güzel anı bozmasına izin vermeyelim.” İnsanların nasıl katil oluklarını artık daha iyi anlıyordum.

“Ben bi yere gitmiyorum Sezgin! Bütün gün burdayım.” Ana fikri, göbeğini öpmeyi kesip kapıya bakmam gerektiğini anlatan bir cümle olmalıydı bu. Zaten kapı gürültüsünün eşliğinde daha aşağı inebileceğimi de sanmıyordum. Büyük bir sakinlikle kalkıp gömleğimi üzerime geçirdim. Kapıya yöneldim.

“Geldim,” dedim ve kapıyı açtım.

“Öldün sandık Sezgin!” Sima tam karşımda duruyordu, yine!

“Seni gördüğüme hiç şaşırmadım, biliyo musun?” dedim, ardından Burak ve Hakan da merdivenlerden çıkıp kapının önünde belirverdiler.

“Çilingir çağırmaya gidiyoduk oooluum! Nerdesin? Telefonun da meşgul çalışıyor! Ambulans falan çağırmak isterken düşüp kaldın sandık.”

“Ah düşünceli arkadaşlarım benim. Ben içerde ölürken siz sokak sokak çilingir mi arıcaaktınız? Bu kadar gürültü yapana kadar kapıyı kırmak aklınıza gelmedi mi? Neyse! İyi olduğumu gördüğünüze göre artık gidebilirsiniz.”

“Saçmalama çocuum! Nasıl bir manyak olduğunu bildiğimiz için ayağına kadar muayene yapmaya geldik. Hazır gömleğinin düğmeleri de açıkken, otur bakım şuraya.” Burak ve Hakan beni kollarımdan tutup oturma odasına sürüklemeye başladılar.

“Yaaü çocuum! Bi durun! Bi dinleyin!” dememe fırsat kalmadan oturma odasıındaydık.

“O, oo! Yanlış zamanda geldik galiba!” Burak, Zeynep’i görmüştü. Zeynep de sesleri duyunca giyinmiş gibi görünüyordu ama bazı şeyleri eksik giydiği ya da giymeye vakit bulamadığı, hâlâ yerde, kapının ağzında duran sutyenin de yardımıyla rahatlıkla anlaşılabilirdi.

“Bence tam zamanında yetişmişiz!” Sima, sert bir ses tonuyla, lafını oturtmuş, bakışlarıyla da Zeynep’e sanki küfretmişti.

“Zeynep’le tanışmıyorsunuz sanırım!” dedim.

“Tanışmış olduk!” diye cevapladı Burak... Bak işte isterse bunu çalabilirdi. Benim için çok önemli diildi.

“Tatil gününüzde hastalarımızla ilgilenmeniz taktir edilmesi gereken bir davranış, Zeynep Hanım!” Sima, tanıştığımızdan beri bir kerecik zapt edememiş olduğu çatal diliyle, ağıma düşürmek üzere olduğum, aylar süren açlığımı gidermemi sağlayacak kurbanımın moralini bozmaya çalışıyordu. Yerdeki sutyene kayan imalı bakışları da ortamı fazlasıyla geriyordu.

Zeynep, “Hafta soniarı nişanlının yanında olmamdan daha doğal bir şey göremiyorum!” diyerek yapıştııverdi cevabını. Bu-

rak ve Hakan açık ağızlarıyla bana ve Zeynep'e bakıyorlardı. Günün birinde Hollywood senaristlerinin kapıma dayanarak, dünyanın en büyük komedi filmini yapmak için hayatımın teahhüdünü isteyeceklerine artık emindim.

"Zeynep Hanım, profesyonelliğinizi bu şekilde kullanmanız beni düş kırıklığına uğrattı. Umarım, bu kritik hastamızla, ciğerlerini zorlayacak bir aktivite içine girmeyi düşünmüyordunuz!?" Sima'nın sözleri yine balyoz gibi inmişti odanın ortasına. Bunun üzerine Zeynep de kızgınlıkla açtı ağzını.

"Ben ona kendimden daha çok dikkat ediyorum. İyleştiğinden emin olana kadar gerekirse günde yirmi dört saat yanında kalabilirim. Sizin gibi evine getirip, yatağına yatırdıktan sonra bırakıp gitmem."

Hakan, Sima'yı zapt etmek için elini tutarak artık uzatmaması gerektiğini söylemek istermiş gibi sarsmıştı. Zeynep de gözlerindeki, "Kapa artık çeneni!" mesajını almıştı.

"İyi olduğun her halinden anlaşılıyor, Sezgin! Biz artık gidelim!" diyen Hakan'a hiç karşı çıkmadım. Hatta onlardan önce, kapıya gidip uğurlama seramonisine başlamıştım bile.

Hakan kapıdan çıkarken, "Sezgin, lütfen azıtma... Ciğerlerinin hâlâ dinlenmeye ihtiyacı var. Dikişlerini zorlama..." şeklinde bir uyarı da bulundu... Sima hemen atladı.

"İçerdeki azgın karıyla bunu başarabileceğini sanmıyorum," dedi kısık sesle. Ben sadece gülümsemekle karşılık verip Burak'ı da uğurladıktan sonra kapıyı büyük bir heyecanla kapattım ve oturma odasına balıklama atladım.

Zeynep koltukta oturmuş bana bakıyordu. Biraz önce ilan ettiği nişanımız hakkında söyleyeceklerimi merak ediyor olma-

lıydı ama ona inat, ağzımı hiç açmayışım karşısında sinirle karışık bir korkunun içine düştüğünü görmek de hoşuma gitmişti.

Tepkimi merak eden ve gittikçe de gerilen Zeynep'e biraz daha yaklaştım. Yanına oturdum.

“Ne düşünüyorsun?” dedi. Cevap vermedim. Yanında oturmuş karşıdaki duvara bakıyordum. Bakışlarımın düşünceli olduğuna şüphe yoktu ama düşüncelerim daha çok gazete manşetleri ile doluydu.

SABAH:

EVLENME VAADIYLE KENDİSİNİ KANDIRAN GENCİN ERKEKLİK ORGANINI KESEN KIZGIN HEMŞİRE YAKALANDI.

HÜRRİYET:

EVLENME VAADIYLE KANDIRDIĞI HEMŞİRE TARAFINDAN YARALANAN GENÇ, ‘BEN SUÇSUZUM’ DEDİ...

AKŞAM:

EVLENME VAADIYLE KENDİSİNİ KANDIRIP BİRLİKTE OLAN GENCİN ERKEKLİK ORGANINI KESEN KIZGIN HEMŞİRE; KESTİĞİ PARÇAYI NE YAPTIĞINI SOĞUKKANLILIKLA AÇIKLADI... “KEDİLERE ATTIM!”

HAFTA SONU:

EVLENME VAADIYLE KENDİSİNİ KANDIRAN GENCİ DİLİM DİLİM DOĞRAYAN HEMŞİRENİN ÇOK ÖZEL, SIMSICAK POZLARI...

“Ne düşünüyorsun Sezgin!”

“Aşkımızı hayatım!”

“Beni seviyor musun?”

“Evet!” Hadi artık yatalım.

“Aramıza girmeye çalışan ne çok insan var, di mi?”

“Evet, haklısın... Romeo ve Julyet gibiyiz.”

“Seni seviyorum!”

“Ben de seni.”

“Öp beni!”

31

Sima'nın gözlerinin elâ olduğunu şaşkınlıkla fark ediyordum.

“Gerçekten iyi görünüyorsun. Senin kadar çabuk iyileşen başka bir hasta görmedim hayatımda... Uzaylı falan mısın?” Sima hâlâ, asansörde yaşadıklarının gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu anlamaya çalışıyordu, sanırım. Benden, asansör macerası ile ilgili bir tek kelime duysa rahatlayacak, delilik belirtileri göstermediğinden, gündüz vakti halisülasyonlar görmediğinden emin olacaktı. Ama ben de bu tür bir eğlenceyi bozacak sıkıcı adamlardan değildim kusura bakmasın ki!...

Hastaneye, kontrole gelmiştim. Bu arada Zeynep'i de görür, her gece doruğa çıkan açlığımın bastırılması için uygun bir şeyler ayarlayabiliriz diye konuşabileceğimizi düşünmüştüm. Tabii bunlar Sima'nın güzel gözlerini fark etmeden önceki düşüncelerimdi. Uzun zamandır, insanların gözlerinden sadece nefret ve üçkâğıt okuyabildiğim için, güzel bir çift gözün erkeğin kalbini nasıl hoplattığını unutmuştum. Yalnız, bu hoplama işini en sevdiğim arkadaşlarımdan birinin sevgilisinin gözlerinde fark etmiş olmam canımı da sıkmamış değildi.

“Nişanlını görmek istersen, ikinci katta bulabilirsin.” Sima'nın sesi yine manalıydı.

“Sen doktor olduğuna göre beni daha iyi anlayabilirsin, Simacım!”

“Neyi anlamamı bekliyorsun Sezgin?”

“Hasta psikolojisini... Hemşiresine âşık olduğunu sanan hastalarla karşılaşmışsındır daha önce, eminim.”

“Fakültede dersini bile gördük.”

“Evet, işte ben de o hataya düştüm sanırım.”

“Farkındayım!”

“Bu flört işinden kurtulabilmem için bi reçeten var mı?”

“Kızla evlenmeyi dene, Sezgin! O zaman flörtünüz biter!”
Sesi ve bakışları alaycıydı.

Güldüm. “Konu kapanmıştır,” dedim. “Seninle bunu ciddi ciddi konuşabileceğimizi sanmıyorum.”

“Ciddi ciddi konuşmak istiyorsan benim başka bir konum var, üzerinde konuşulacak...” Endişeli ve kararsız bir tonda sarf etmişti sözlerini.

“Seni dinliyorum!” Dikkatimi ona yönelttim. Bu yöntem, sanırım, söyleyecekleri konusunda kararsız kalan insanlara yapılabilecek en mükemmel işkencedir. Sima'nın kıvranarak konuşmaya çalışmasını seyrediyor, sessizce karşısında duruyordum.

“Aslında... Kafamı kurcalayan konu... Yani, sanırım senin yardımın olursa daha kolay çözebileceğim bir konu... Ama, belki, sana delice de gelebilir... Aslında herkese delice gelebilir... Söylemek istediğim şey...”

Hastanenin asansöründe, tam karşısında yoktan var olmam ve sözlerimi bitirip tekrar yok olmam konusunda hâlâ mantıklı bir açıklama bulamamış gibiydi. Gerçi bulmasını da beklemiyordum ama... Kafasını biraz daha bu konuya yormasının bir

zararı yoktu. Koca bir gezegen, kendilerini dünyanın en zeki, en akıllı, en ulaşılmaz insanları sanan iki üç milyar kadınla doluyken, çevremde hasta olduğunu, beyin ve vücut fonksiyonlarının mükemmel çalışmadığını düşünen alçakgönüllü bir kadının dolması hoş oluyordu. Tabii, kimse böyle bir durumu yaşamış olamayacağı için, bir kadının karşısındaki insana, korku, endişe ve hayranlık karışımı bir ifadeyle yaklaşmasının, kendisinin bilmediği bir şeylerin olduğunu düşünmesinin tasvirini yapmamın çok zor olduğunu farkındaydım. Ayrıca böyle bir durumu anlatmaya kalkışmamın hemcinslerim tarafından alaya alınmama neden olacağını da bilmekteydim. Bir kadının, başka bir insana, küçümseyici, alaycı tavırlarla yaklaşmadığına, bilmediği anlamadığı bir konunun bulunduğunu kabul edip cevap aramaya çalıştığına tanık olduğumu söylediğim anda, adım yalancıya çıkacak, arkadaşlarım benimle dalga geçecek, bir daha kimse sözlerime güvenmeyecekti.

“Daha açık konuşursan,” diyerek Sima’yı biraz daha zorladım. Bu zevk verici anı olabildiğince uzatmalıydım. Bir erkeğin, afallayıp, ne söyleyeceğini bilemeyen, kendisini zayıf hisseden bir kadınla tüm hayatı boyunca iki kez karşılaşması ihtimalinin, yıldırımın yer kabuğu üzerinde aynı yere iki kez düşme olasılığının yarısının yarısının yarısına eşit olduğuna emindim. Gözlerimi olabildiğince açıp, tüm dikkatimle onu dinlemeye koyuldum.

“Yani, ilginç bir durumla karşılaştım. Henüz tanışıklığımız çok eskiye dayanmıyor ve bunu duyduğunda benim hakkımda kötü şeyler düşünebileceğinden korkmaktayım ancak... Sormak için yıllarca bekleyemeyeceğim bir şey var ki... Bak! Delice geleceğini biliyorum ama sadece, evet ya da hayır gibi ve dürüst

bir cevap benim için son derece önemli. Nasıl soracağımı da bilemiyorum ama belki de...”

“Simacım, anlıyorum, çok tatlısın. Ancak seninle çıkamam! Şu an kendimi bir ilişki için hazır hissetmiyorum. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var ve sakın yanlış anlama, sen çok güzel ve çekici bir kadınsın ve eminim benden çok daha iyilerine layıksın.”

“Sezgin! Kahretsin! Benimle dalga geçiyorsun sen!”

“İnan, gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım var. Eğer, farkında olmadan sana umut verecek...”

“SEZGİN! KES ARTIK! SANA AŞK İLAN ETMEYE ÇALIŞMADIĞIMI ÇOK İYİ BİLİYOSUN!”

“Nası yani?” Elbette neden söz ettiğimi çok iyi biliyordum ama bilmesem dahi bunun bir aşk ilanı olacağını düşünmek gibi bir hataya düşmezdim.

Kadınların, şu ya da bu şekilde, hiçbir şart altında aşkta ilk adımı atacaklarına, kendilerini geri çevrilme tehlikesine sokacaklarına, ister bir açıklama ile, ister bir dokunuş ile, isterse de bir mektup ya da bir mesaj ile, başlangıç yükünü paylaşacaklarına, dünyanın geri kalan erkek nüfusu gibi, ben de inanmıyordum. Kadınlar için, aşkın da, yaşam ve iş hayatı gibi garanti altına alınması gereken, risklere sokulamayan, basit ama zorunlu kuralları olan sıradan bir kavramı ifade ettiğini inkar etmek için vicdansız bir yalancı ya da düşünme ve görme özürü saf bir aptal olmak gerekmez mi?

Herhangi bir kadının birinci ve altın kurala, ***Asla ilk adımı atarak kovalayan pozisyonuna düşme***’ye aykırı bir davranışta

bulunabileceğine inanan bir erkeğin, SS subaylarına, kendilerinin de Almanya vatandaşı olduklarını, yıllarca aynı topraklarda kardeşçe ve huzur içinde yaşadıklarını anlatmaya çalışan bir Musevi kadar saf ve enayi olduğunu söylemek, yanlış değil, söz konusu Musevi'nin kısa bir süre sonra Büyük Almanya İmparatorluğu'na, imparatorluk topraklarının zengileşmesi için gübre şeklinde hizmet edeceğini tahmin etmek kadar kolay ve doğru bir kestirim olacaktır.

“Sana, ne olduğunu sormaya çalışıyorum!” Sima tekrar, karsız, güvensiz tavrına geri dönmüştü.

“Ne oldu? Neyi kaçırdım ki ben?!”

“Bi şey olmadı Sezgin! Yani, sen nesin! Bilmediğim neyin var!”

.. “Şu an mavi bi don giyiyorum! Omuzlarım ve göğsüm, kollarım kadar kıllı değil ayrıca itiraf etmeliyim, temiz çorap bulamayınca, topuğunda küçük bir deliği olan bi çorabı giymek zorunda kaldım bu gün.... Ama, delik gerçekten küçük, mercimek kadar... Dikicektim ama geç.”

“SEZGİN! BENİMLE OYNUYOSUN SEN! BENİMLE OYNUYOSUN! BENİ NASIL ETKİLEDİĞİNİN HiÇ FARKINDA MISIN YA DA KAÇ GECEDİR UYUYAMADIĞIMIN? Ama artık eminim... Artık senden eminim... Sende anormal bi şeyler var... Ben normalim... Sen bi şeyler gizliyorsun... Nasıl yapıyorsun bunu! Nesin sen!”

“Pekâlâ! Beni yakaladın! Artık sana gerçeği anltmamın vakti geldi sanıyorum, Ben aslında, bir CIA ajanıyım. Sen de CIA tarafından yirmi sekiz yıl önce geliştirilen MONTKOMERİ projesinin bir ürünüsün. Seni, tamamen yapay yollardan ve laboratuvarlarda

ürettik. Daha sonra, KGB ve diğer düşmanlarımızın dikkatini çekmemek için, bu ülkeye getirip sana bir aile ve geçmiş verdik. Büyümen ve gelişmen süresince yüzlerce ajan seni izledi, gözledi ve korudu. Özel bir aygıt sayesinde sana kumanda edebilmekte ve uzaktan yönlendirebilmekteyiz. Böylece ne yiyeceğin, ne giyeceğin, ne göreceğin, nereye gideceğin, hangi soruna nasıl cevap vereceğin, sınavlarda hangi soruya hangi şıkkı işaretleyeceğin, hangi insanı öldüreceğin ve hatta hangi adama âşık olacağın bile uzaktan kumanda ile bizim tarafımızdan belirleniyor. Âşık olduğun, pardon, oldurturulduğun Hakan dahi, bir CIA ajanı... Sen bir mucizesin, çok gizli bir projenin ürünü olan, organik bir robotsun.”

“SEZGİN! Sssssssssssssskttir git! Gerçeği anlatmadığın sürece seni bi daha görmek istemiyorum. Özellikle de beklemediğim yerlerde! Annadın mı?”

Güldüm ve uzaklaştım. Arkamda kalan kadının kısa süre içinde meraktan kıvranmaya başlayacağını çok iyi biliyor ve bunu düşündükçe sadistçe bir zevkle tekrar tekrar irkiliyordum. Hatta, anlattığım manyak hikâyenin bile gerçek olabileceğini düşünerek Hakan’ı sıkıştırması ve kavga çıkarması olasılığı hiç de az değildi. Elimden gelse dünyadaki bütün kadınlara aynısını yapardım ama şimdilik elimdekinin tadını çıkarmalıyım.

32

İki gün boyunca sessizlik ve huzur içinde ders çalışabildikten sonra, henüz horozların bile uyanmadığı bir sabah vaktinde telefonum büyük bir gürültüyle çalmaya başladı. Telesekreteri

daha çabuk devreye girecek şekilde ayarlamadığım için kendi-me çok kızdım. Telefondaki, bizim, halslasyonlar gören deli doktor, Sima'ydı.

Saat 09:13: Sezgin, aşırı tepkim için kusura bakma. Seninle tekrar konuşmak istiyorum. Beni arar mısın?

Saat 09:45: Evde olduğuna eminim. Benimle konuşmak istemiyor musun? Yardımın olmadan yapmam. Sadece tek bir kelime istiyorum senden, Sezgin! Hayatını kurtardım senin. Bana bu kadcark bir iyilik yapmicak mısın?

Saat 11:22: Mantiğıma çok ters gelen, cevabını bulamadığım bir deneyim yaşadım ve bunu seninle konuşmak istiyorum... Niçin beni ciddiye almıyorsun?

Saat 11:23: Acaba çok mu ısrarcı davranıyorum? Ama hayır! Cevabımı alana kadar seni rahat bırakmak niyetinde diilim. Haberin olsun!

Saat 14:09: Düşünüyorum, devamlı düşünüyorum. Bu sorun bende takıntı haline gelmeye baladı... Yardım etmicek misin?

Saat 15:36: Tüm gün boyunca telefonda kalabilirim. Mesaim bitti ve yapacağım hiçbir i yok... Telefonu atırana kadar, iğrenç sesimle sana arkı okuyabilirim... Bi filmde görmüştüm bunu, ie yarıyo mu bi bakalım?!...

*Aman, yeşillendi fındık dallaaarı,
Yine yeşilendi fındık dallaaarı,
Henüz yeşillendiii, fındık dallaaarırı,
Zaten yeşildi fındık dallaaarı....*

Saat 16:24: ...Yeniden yeşillendiii, fındık dallaaarı,
Zaten yeşildiii fındıık dallaaarırı...

“Türküyü yanlış okuyosun çocuum. Yeniden, yine, tekrar sırasıyla yeşilleniyor fındık dalları, asosyal doktor parçası.”

“Sezgin, niçin benimle konuşmaktan kaçıyorsun... Gördüklerim hayal falan değildi dii mi?”

“Ne gördün!”

“Oyun oynamayı bırakalım! Senin garip bir özelliğin var!”

“Simacım, senden bu konuya boş vermeni ve beni de rahat bırakmanı rica edersem... fazla şey mi isterim?!”

“Niçin? Bana ufacık da olsa bir açıklama yapamaz mısın? Büyücü falan mısın sen? Yoksa uzaylı mı?”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum! Saçmalamaya başladın?”

“Yine oyun oynamaya başladık... Sezgin, lütfen... Görünmez olabildini biliyorum... İyice paranoyaklaşmaya başladım. Her yerde senin olduğunu düşünüyorum. Evde yalnız kalmaktan korkuyor, devamlı izlendiğimi sanıyorum. Bu çok rahatsız edici, lütfen bana bi açıklama yapar mısın?”

“Delir şsın sen!”

“Evet belki de deliyim! Deli olmak için dua ediyorum. Deliliğim tedavi edilebilir ama görünmez insanlarla başa çıkmak için hiçbir yol ve yöntem bilmiyorum.”

“Görünmez insanlarla niçin başa çıkasın ki! Sana ne zararları var!”

“Özel hayat, Sezgin! Rahatça tuvalete girmek, sevgilimle röntgenlenmeden sevişmek. Ne demek istedimi anlıyorsun. Lütfen bana düzgün bir açıklama yap! Aksi takdirde paranoyam tüm hayatımı mahvedecek.”

“Evine git ve rahat rahat tuvaletine gir! İnan, seyretmek isteyeceğim son şey, birisinin bağırsaklarını tuvalete boşaltmasıdır.”

“Kabul ediyosun yani... O gördüklerimin hayal olmadığını kabul ediyosun... Biliyodum...”

“Sima, eve git ve biraz dinlen... Seninle sonra konuşuruz.” Cümlemi bitiremeden telefon kapanmıştı. Sözümü bu kadar çabuk ve kolay dinleyeceği aklımın ucundan dahi geçmemişti.

33

Sima'nın “eve git” sözümü yanlış anladığı ortadaydı. Telefonu kapattıktan yirmi dakika sonra kapımın önünde belirivermişti ve bir haftadır da ortalama boyutlardaki bir süt çocuğunun gün içinde annesini görmesinden daha uzun zaman dilimleri içinde evimde Sima ile oturmak zorunda kalmıştım. Artık ondan kira istemeye başlayacaktım ama bunun onu evimden kaçırmaya yeteceğine inanmıyordum, aksine kira ödemeye başlarsa, akşamları da benimle kalmak cesaretini gösterebilirdi.

Defalarca, ziyaretlerinin konukseverliğimin sınırlarını çoktan geçip, cinnet geçirme noktasına yaklaşmama neden olduğunu söylesem de onun buna önem vermediği çok açıktı. İki kez kapı-

yı açmama girişiminde bulunmuştum ancak kapının önünde saatlerce oturarak, gelen geçen komşularıma kendisini, tarafımdan hamile bırakılıp terk edilmiş ve hakkını arayan eski bir sevgili olarak tanıtmayı sayesinde, tüm mahallede ırz düşmanı, ahlaksız bir serseri olarak anılmamı sağlamıştı. Artık zil her çaldığında kapıyı açmaya mecbur kalıyordum, çünkü mahalledeki yaşlı kadınlar yolda suratıma tükürecekmiş gibi bakıyor, bakkal, dükkânına girmemden pek zevk alıyormuş gibi görünmüyordu. Bu durumun bir adım sonrasının, *bugün bu kıza yarın bizim bacılarımıza* mantığı ile yaşayan mahalle delikanlılarından birinin kolumu bacağımı kırıp, kafamla top oynaması olmasından korkuyordum.

Zeynep'le görüşmeyi keseli ise bir hafta oluyordu. Hastaneden eve taşınmamdan önce, durumumu öğrenmemesi için telefon açıp tatil yapmaya Ankara'ya gönderdiğim Latife Hanım, İstanbul'a dönünce, Zeynep'e de, daha önce uydurduğum gibi holding sahibi zengin bir adamın mirasçısı değil de emekli bir hakimin oğlu olduğumu söyleme vaktinin geldiğini düşünmüştüm. Lafımı bitirince önce sıkı bir tokat atmıştı bana. Ardından, bir yıldır çalışmadığım için elimdeki paranın bittiğini ve bir müdettir ailemden aldığım kredi ile geçindiğimi ancak o paranın da çok cüzi bir miktar olduğunu öğrenince koşarak evimden çıkmış, pencereden gördüğüm kadarıyla, evimin bulunduğu sokaktan dünya rekoru kırarak uzaklaşmıştı.

Maddi durumumun iyi olmadığı açıktı. Çok şükür kira ödemi-
yor olmam işimi kolaylaştırıyordu gerçi ama alışık olduğum yaşam standartını tekrar yakalayabilmek için, yani her ay dört-beş Avrupa dergi ile bilgi açlığını doyurmaya çalışıp, kaliteli restoranlarda özenle hazırlanmış yemekler yiyerek, güzel kızları baştan çıkartmak gibi zevk verici faaliyetlerime geri dönebilmem için paraya ih-

tiyacım vardı. Ailemden gelen para ancak temel ihtiyaçlarıma yetiyordu ve sanırım artık tekrar çalışmaya başlamak için yeterince sağlıklıydım. Gerçi yeni bir iş bulmak fikri beni fazlasıyla korkutuyordu. Başlayacağım yerde yeniden uzun süre acemi olarak anılacak, işyerindeki pek çok kadının astı konumunda olacaktım. Aynı filmi tekrar seyretmeye cesaretim olduğunu da sanmıyordum ama maddi koşullar beni bir an önce bir gelir kaynağı elde etme-me zorluyordu. İçinde kadınların olmadığı bir işyeri bulmalıydım. Belki de otomobil tamircilerinde falan çıraklığa başlamalıydım. Ancak, kızlara bulaşmadan çalışacağım sektörlerde de kazanç imkânı sınırlıydı. Kahvehanelerde garşonluk yapabiliirdim. Erkek kuaf r nde işe başlayabiliirdim. Kuaförlük kurslarını da devam ettim mi bir iki sene sonra ken i erkek kuaf r m  bile a abiliirdim.. Ama yine de çok zor geliyordu bu işler bana. Sanırım yine yazarlığa geri dönmem gerekecekti. Bir dergide, bir köşe bulup yazmaya başlamalıydım. Başlangıçta çok kazandırmazdı ama tek başına olursam, Ankara'dan gelen paranında desteği ile bir müddet idare edebilirdim. Hem, bizimkilerin gönderdiği paranın büyük kısmı eve yiyecek içecek alınması için harcanıyordu. Kendim yemesem bile Latife Hanım'ın da boğazından tasarruf etmesini bekleyemezdim. Latife Hanım'ın Ankara'ya, annemin yanına dönmesinin zamanı geldiğine karar verdim. Üstelik böylece, evde bir boş oda olacaktı. Orayı da akli başında bir öğrenciye kiraladım mı, bütün gün eve kapanıp yazı yazabilir, dergiye gidip sekreterlerin suratını bile görmeden yazılarımı internet üzerinden dergiye g nderebilirdim. Dergiden, kiradan ve Ankara'dan gelecek para beni yeterince rahat ettirirdi. İşlerim düzelmeye başladıkça da Ankara'dan para istemeyi kesip, oraya bile para g nderebilirdim. Karar verilmişti. G le g le Latife Hanım. Benim için yaptıklarını unutmayacağım... Tonton koruyucum benim.

Latife Hanım'ın havaalanına bırakılması gerekiyordu ve Hakan ile Sima otomobil kullanmamı istemedikleri için arabaları ile kapının önüne kadar gelmiş bizi havalimanına götürmek için bekliyorlardı.

Hakan yukarı çıkıp, Latife Hanım'ın bavullarını yükledi. Bana bir ufak çanta bile bırakmamışlardı.

“Buraya taşıma işlerini yapmaya geldik oğlum. Şimdi bir yerini yırtarsan, tüm bu zahmetimizin hiçbir anlamı kalmaz. Onun için sen sadece düzgün yürüyüp bir yerden düşmemeye veya atlamamaya dikkat et yeter. Gerisini, Sima ve ben hallederiz.”

“Size borcumu nasıl ödeyeceğim bilmiyorum Hakan, ne zaman ihtiyacım olsa yanımdasınız.”

“Tahsilatın bir yolunu buluruz, sen kendini üzme. Ama ödeme yapmak için çok ısrarcıysan, Sima'nın senin hakkında kafa taktığı bir iki soruya doğru düzgün cevaplar vermeyi deneyebilirsin. Bana bu konuyu biraz açtı ama senden ne istediğini tam söylemedi. Ben de karışmak istemiyorum ama onun bu konu hakkında daha fazla kafa yormasını istemiyorum, Sezgin! Sorun neyse halledin artık, lütfen rica ediyorum.” Hakan'ın sesi biraz kıskançlık doluydu. Sevgilisinin kafasının benle meşgul olması pek hoşuna gitmiyordu sanırım. Acaba, Sima, asansördeki olayı Hakan'a anlatmış mıydı?

“Sima'nın benden ne istediğini ben de tam anlayamıyorum, Hakan. Garip sorular soruyor, bazı cevaplar arıyor ama açıkçası sorularını da tam sormuyor. Yani, her defasında saçmalayıp vazgeçiyor.”

“Bu iş artık beni rahatsız ediyor, Sezgin! Sanırım beni anlayabiliyorsundur. Kıskançlığım kabarcak nerdeyse. Seni tanımasam.”

“Endişelenme, bu konuda da konuştuk. Yani, amacının benimle bir ilişki kurup kurmak olmadığını açıkça sordum ona. İsteddiği şeyin beni tavlama olmadığını eminim. Seni sevdiğine eminim. Endişe etme. Sanırım, bu durum, biraz bilim adamı kimliğinin, sorusuna cevap bulmadan rahat olamayan yapısından kaynaklanıyor. Biliyorsun, ben neredeyse bir mucizeyim. İki kez öldüm. Hatta birinde beni tekrar hayata döndüren sendin. İyleşemez denilen yaralarım iyileşti. Sen bile benim organizmamı merak ediyorsun. Yani kıskanma, Sima ile aramızdaki aşk değil... O benim sadece vücudumu istiyor.” Kahkahalarla gülmüştüm. Hakan da biraz muzip bir tavır takınıp cevap verme gereği duymuştu.

“Abi, vücudunu lütfen sevgilimden uzak tut! Ben klasik bir Türk erkeğiyim!” Sabah sabah, ikimizde bir güzel gülmüştük.

Sessiz sayılabilecek bir yolculuktan sonra Yeşilköy'deki Atatürk Havalimanına ulaşmıştık. İç hatlar terminalinin kapısında bizi indiren Sima, otomobili park etmek için otoparka giderken, Hakan, çantaları sırtlanmış şekilde Latife Hanım'la beni takip ediyordu.

“Aferin, çocuğum bu iş bitince sana iyi bir bahşış vericem,” dedim, terminalin kapısından girerken. Hakan bu espiyeye sadece sırtlamakla yetinirken, Latife Hanım, rahatsız oluyormuş gibi bir ifade ile, Hakan'ın bir elindeki bavulu almaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Latife Hanım'la birlikte elimizde bir şey olmadığı için içeriye rahatça girerken, Hakan bavulları X-ray cihazından geçirmek için birkaç saniye arkamızda kaldı. O da geldikten son-

ra, bileti onaylattırmak için havayolu gişesinin önünde sıraya girdik. Hakan bu beklemeden faydalanarak, Sima geldiğinde karşılamak ve yanımıza getirmek üzere giriş kapısının yanına gittiğinde Latife Hanım'la biraz yalnız kalabilme fırsatını yakaladım.

“Latife Teyzecim. Sana verdiğim bütün zahmetler için kusura bakma... Hakkını ödeyemem, sağ olasın!”

“Yavrum, sen benim oğlum sayılırsın, elimde büyüdün. Ben yanında olmayacaktım da kim olacaktı. Ama bir daha öyle şeyler yapıp, anneni de beni de üzme. Bu yaşlı kadını ciddiye alıyor musun bilmem ama, yine söylicem sana... Hayatına biraz sükûnet sok! Boş ver, düşünceli, anlayışlı olma yavrum. Sadece kendini düşün biraz. Bencil ol. Ah güzel oğlum benim, çok fazla düşünüyor ve çok fazla üzülüyorsun. Bak daha otuz yaşına gelmeden beyazladı saçlarının yarısı.”

“Beni düşündüğünü biliyorum Latife Teyzecim ama üzme kendini. Ben artık akılandım. Artık hiçbir kadın beni hayatımdan vazgeçirtemez. Senin öğüdünü dinleyip kontrolü ben alıcam bundan sonra.”

Gülümsedi, söylediklerini hatırlamış olmam hoşuna gitmişti sanırım. “Buzdolabına iki tencere lahana dolması koydum. Sevdiğini biliyorum. Bir hafta idare eder seni. Ayrıca, sevdiğin bütün yemeklerin tariflerini de ayrıntılı bir şekilde yazıp buzdolabının üzerine astım. Yine de hatırlayamadığın bi şey olursa hemen telefon et.”

“Sen bi tanesin Latife Hanım! Özlicem seni.” Sarılıp öpüştük. Çocukluğumdan beri annemden daha çok gördüğüm bu kadını sevdiğimi hatırladım yine. Çalışan bir anne babanın oğlu olmanın şimdi anladığım zorluklarından hiçbirini Latife Hanım sa-

yesinde yaşamamıştım. Kendi ailesini kaybettiği için belki de bütün çocuk sevgisini bize yöneltmişti. Kendimi şanslı sayıyordum. Sadece para almak için çocuklara bakan profesyonel bir dadının ellerine de düşebilirdik.

Yolcu kabul kapısının ardına göndermeden önce son kez sarılırken, Latife Hanım'ı belki de son kez görüyor, ona son kez dokunuyor olduğumun farkındaydım. Aslında, sondan bir önceki demek daha doğru olacaktı çünkü pratik olarak, onu son görüşüm ve ona son dokunuşum, iki yıl sonra, hayatımın büyük bölümünü birlikte geçirdiğim bu tonton kadını son uykusuna yatırmak için mezarına indiğim ve kefeninden tutup mezarına yerleştirdiğim an olacaktı. Hayat yeterince acımasız, ölüm, gözlerimizi kapamakla kaçamayacağımız kadar gerçek bir acı, maalesef. Hiç olmazsa, birlikte olduğumuz sürece, bizi öz evlatları gibi gördüğü ve arzuladığı evlat sevgisini ona verebildiğimiz için gönlüm rahat olacaktı hayatımın geri kalanında.

Havaalanından eve dönerken, Hakan ve Sima bana yine sorular yöneltiyorlardı.

“Şimdi ne yapmayı planlıyorsun Sezgin! Artık evde de yalnızsın!”

“Yeniden yazmaya başlayacağım. Dergimle konuştum. Köşemi geri alıcam. Bir magazin dergisi ile de irtibattayım, başlangıç için ufak bir köşe ayarlayabilecekler bana sanırım. Zamanla büyür umarım.”

“Eskisi gibi, üniversite eğitiminle ilgili bir işe girmeyi düşünmüyor musun?”

“Sanmıyorum. En fazla, evde çok fazla vakit geçireceğim için, biraz ders çalışır ve üniversitede araştırma görevlisi olarak kalmayı düşünebilirim ama okuldan mezun olmama nêrdeyse yarım yıl var. Ardından, asistanlık sınavları, bürokratik işlemler, kadro çıkartılması, atama yapılması falan da var, biliyorsunuz. Bir buçuk seneden önce sigortalı, bordrolu resmi bir işe geçebileceğimi sanmıyorum. O süre içinde yazmak bana gerekli geliri sağlayacaktır.”

“Maddi açıdan sıkıntıya düşmene, yazmaya yeniden başlama neden olduğu için sevindim diyebilirim.” Hakan’ın sesi sıcaktı.

“Ama kadınlar hakkında öyle kötü şeyler yazma. Sonra bozuşuruz!” diye de ekledi Sima, direksiyon kullanırken.

“Hahahaha, Sakin olun. Bir yazarın yazılarına bu şekilde müdahale edemezsiniz.”

“Biz senin doktorların sayılırız. Ne dersek onu yapacaksın. İtiraz yok...” Gülüştük.

“Yazmaya başlamama, maddi sıkıntılar yol açtı denilemez!” Hakan’ın biraz önceki lafına geri dönmüştüm. “Latife Hanım gittiği için evde boş bir oda açıldı. Orayı bir öğrenciye kiraya vereceğim, ayrıca başka işler de bulabilirdim yaşamak için. Sadece hoşuma giden bir iş olduğu için yazmanın beni rahatlatacağını düşündüm. Elbette bu sırada da biraz para kazansam fena olmaz.”

“Odanı öğrenciye mi kiralayacaksın?” Sima, lafımı duyar duymaz atlamıştı.

“Evet!” dedim, bunun benim doğal hakkım olduğunu anlatmaya çalışır şekilde.

“Bir dakika...” Sima aklına bir fikir gelmiş gibi Hakan’a baktı kısa bir süre için. Hakan da ne istediğini anlamış gibi başını “neden olmasın!” der gibi sallayınca, Sima aradığı desteği bulduğu için güven kazanmış bir bilim adamı edasıyla savını ortaya attı.

“Sezgin! Bingo! Bizde bir öğrenci var. Kiralık oda arıyordu ama güvenilebileceği, tanıdık birinin yanında olması için endişe ediyordu.”

“Gerçek mi?” dedim ve pazarlık zekâmı hemen devreye soktum. “Ama benim evim öyle ucuz değildir. İnternet, kablolu televizyon, telefon, ısınma, sıcak su, yemek, lüks bir semt ve güzel bir manzara, her şey var. Üstelik hepsinden önemlisi, sırf ev arkadaşı olacağı benim entelektüel potansiyelim bile kafadan ayda üç yüz dolar eder,” dedim. Gülüştük.

“Şimdi sen ne kadar kira istiyorsun yani, bir oda için üç yüz dolar biraz pahalı dil mi?” Sima da pazarlığa girmiş gibiydi.

“300 Dolar sadece benim entelektüel potansiyelime komşu olma ücreti. Toplam ev kirası için beş yüz dolar düşünüyorum!” dedim. Yine güldüler..

“Bak arkadaşım, beş yüz çok fazla, iki yüz elli dolar verebileceğini biliyorum ev arayan arkadaşımın. Kabul edersen gelir yerleşir.”

“Dört yüz elli..”

“İki yüz yetmiş beş!”

“Dört yüz son!”

“Üç yüz!”

“Olmaz!”

“Sezgin! Hadi. Bu kadar katı olma.”

“Arkadaşlar paraya ihtiyacım var.”

“Sezgin kimse bu kadar para vermez, biliyorsun. Bu kişi benim kuzenim ve Fransa’da doğup büyüdü. Orada Ekonomi bölümünde araştırma görevlisi oldu ancak, geçen sene yüksek lisansına başladı ve tez konusu olarak Türkiye Ekonomisi üzerine bir araştırma aldığı için, Fransız hükümeti onun asistanlık görevini bu sene Türkiye’deki bir üniversiteye çıkardı. Bizimkiler oraya araştırma yapması için adam gönderiyor, onlar buraya aynı amaçla adam gönderiyor. Bir tür bilimsel değiş tokuş programı. Sen de asistan olmak istiyorsun, birbirinizle iyi anlaşsınız. Üstelik genç ve sorumsuz bir üniversite öğrencisi alıp, bütün gün evde onun pisliklerini temizlemek mi istersin, yoksa yetişkin ve EN-TE-LEK-TÜ-EL PO-TAN-Sİ-YEL-İ senden az olmayan bir araştırma görevlisi ile EN-TE-LEK-TÜ-EL SOHBETLER mi yapmak istersin?” Sima sözünü bitirirken, Hakan, Sima’nın benimle dalga geçmesine gülüyordu.

“Mantıklı konuştun Simacım, ama dediğim gibi benim de bu aralar maddi durumumu düzeltmeye ihtiyacım var. İnsanlara iyilik yapmak benim faturalarımı ödeyemiyor maalesef.”

“Sezgin, bunu gündeme getirmek istemiyorum ama bir iki saat önce bana borcun olduğunu söylemiştin hani. Dostum, işte ödeme vaktin geldi.” Hakan da sevgilisine destek çıkıyordu.

“Pekiâlâ, Tamam! Getirin şu adamı eve, karşılıklı konuşalım. Anlaşsaksak kalır. Sizinle pazarlık etmektense onunla etmeyi tercih ederim ancak kafama bir şey takıldı. Araştırma görevlileri iki yüz elli dolar, üç yüz dolar kira verecek kadar kazanmıyorlar ki, siz benle kafa mı buluyunuz pratisyen doktorlar saz ve dans ikilisi?”

“Sezgin, haklısın, bizim asistanlar üç yüz elli-dört yüz dolar maaş alıyorlar ama Fransız asistanların eline iki bin dolar civarında para geçiyor ve Türkiye’ye geldiklerinde Fransız hükümeti onlara, maaşlarının yanında bir de uzak görev harcırahı ödüyor.” Sima sözlerini bitirirken Hakan şaşkınlıkla ona bakıyor, ben ise muzip bir ifade ile gülümsüyordum.

“Yaa!” diyebilirdim sadece. Sima, ne yaptığının farkına varınca, gülme krizine girdi.

“Sezgin bu kadar paragöz olduğuna inanamıyorum. Sana dürüst davranmamın ödülü olarak bana ve kuzenime kazık mı atacaksın yani. Senin istediğin fiyata kızcaaza ayrı ev buluruz Sezgin.”

“KIZCAAZ MI!!!! ARABAYI SAKIN DURDURMA SİMA! HAREKET HALİNDEYKEN ATLAMAK İSTİYORUM BU ARABADAN!!!!”

35

Cumartesi günün ilk ışıkları çoktan gezegeni yalayıp geçmiş, güneş ışıkları dünyaya nerdeyse dik açıyla düşmeye başlamışlardı. Sima ve Hakan binbir türlü laf ebeliği sayesinde Helen’le kiralık oda için bir görüşme yapmamı kabul ettirmiş ve cumartesi öğleden sonra kuzenleri Helen’le uğrayacaklarını söyleyip yanımdan koşarak uzaklaşmışlardı. Kendimi fena hade aldattılmış hissediyordum, çünkü kiracı diye bana kakalamaya kalktıkları öğrencinin Fransız bir kokana olduğunu baştan söyleseler,

tavrımı daha kesin koyabilirdim. Ama bu çok da umrumda değildi açıkçası. Çünkü, görüşmek demek o lanet kadınlardan birinin evimde kalabileceğine izin verecek olmam demek değildi. Zavalılı Helen'i bir güzel terletip, ona daha sonra haber vereceğimi söyleyerek evimden kovacaktım.

Arkadaşlarımın sözünü dinleyip kadınlar hakkında yazmaya başladığım romanımın ilk sayfalarının ekranında durduğu ve gecenin dördünde birkaç dakika dinlenip romanın gidişatı hakkında biraz düşünebilmek için uzandığım yatağımda yaklaşık altı saat kalkamayacağım bir uykuya dalınca bilgisayar da bütün gece açık kalmıştı. Aynı zamanda yazı yazarken bir yandan da sevdiğim grupların en güzel parçalarını birleştirdiğim MP3 arşivim bilgisayarın arka planında çalmaya devam ediyordu. Teknoloji geliştikçe hayatımızın kolaylaştığı bir gerçektir. MP3 teknolojisi olmasaydı, en sevdiğim bu yirmi beş şarkıyı asla bir CD'ye sığdıramaz ve devamlı CD veya kaset değiştirmek için yazı yazmaya ayırdığım konsantrasyonumu bozmak zorunda kalırdım. Ancak, gelin görün ki bir kadına, teknolojiden, MP3'lerden, üç boyutlu grafik kartlarından, internetten, internet üzerinde multiplayer oyun oynamaktan bahsettiğinizde sizi muhtemelen küçümseyecek ve daha gerçekçi işlerle uğraşmadığınız için hâlâ çocuk olduğunuzu iddia edeceklerdir. Kadınların hareketleri ile ilgili kafa yormaya başlamamdan da anlaşıldığı üzere bu Helen fikri hiç hoşuma gitmemişti. Her dakika, bir kadının zararları listesine eklenebilecek yeni bir şey buluyor ve onu eve almayışım için beni arkadaşlarımın karşısında haklı çıkartacak sebepleri kafamda depoluyordum.

Zil çaldı. İsteksizce kapıya gittim. Bu kadın denilen ırktan ne kadar nefret etsem de ben hâlâ bir erkektim yani birisini red

ederken, birisine hayır derken, birisini mutsuz ederken içi cızlayacak kadar vicdan sahibi ve insancıldım.

Zil ikinci kez çaldığında kapıyı açmıştım. Sima ve Hakan tam karşımda dururken, Helen'in de merdivenleri ve duvarları inceleyerek yukarı çıktığını ve kapıya yaklaştığını göremesem de duyabiliyordum.

"Biz geldik," dedi Sima.

"Görüyorum," dedim.

"Nasılsın?" dedi Hakan.

"Çok iyi değilim," dedim. Görüntüm de bu cevabıma uygundu. Yataktan yeni çıkmış, üzerindeki kısa kollu atletin yarısı yırtılmak üzere olan, yatağa üzerindeki pantolonla girmiş, sakalları yarım santim uzamış, saç baş dağınık bir adam duruyordu karşılarında.

"Bu bina depreme dayanaklı mı?" Helen merdivenleri çıkmayı bitirmiş ve kapı aralığının önüne gelerek artık görüş alanıma girmişti.

"..."Birkaç saniyelik bir durgunluk geçirdikten sonra... "Bu bina, Türkiye'deki en sağlam binadır!" dedim, kısık ama güven uyandırıcı bir sesle. Niye böyle söylediğimi sakın sormayın. Bu durumu yazılı bir belge şeklinde tarihin şahitliğine sunmak istemiyorum.

"İçeri girelim mi artık Sezgin, yoksa bizi bir çay bile ikram etmeden mi kovacaksınız!" Sima, cevabımı bile beklemeden kapıyı aralayıp içeri girmiş oturma odasına doğru ilerliyordu.

Hakan bana bir göz kırpıp içeri girerken, Helen elini uzatıp tanışmak istediğini belirtiyordu.

"Merhaba ben Helen!" Kumral düz saçları omzunun altına kadar iniyor, mavi gözleri parıl parıl parlıyorlardı. Uzun bir etek

ve bir ceketle tamamladığı gri takımının altında bugüne kadar gördüğüm en güzel şeyin olduğunu anlamak için çok düşünmem gerekmiyordu. Gözlerimin, pop müzik yıldızı görmüş liseli kızlar gibi kocaman kocaman açılmaması ve sesimin olağan olgunluktan çıkıp heyecanlı bir tona dönüşmemesi için bir hayli çaba sarfederek Helen'in elini sıkıp, içeri davet ettim. Elleri yumuşacıktı ama güvenle sıkıyordu elimi.

Çay makinesine aceleyle biraz çay atıp su koyduktan birkaç dakika sonra içerdeki misafirlerime ikram edebilecek kadar çaya sahip olmuştum. Fincanları tepsiye koyup oturma odasına götürdüğümde, "Ev sahibimiz aynı zamanda hamarattır da Helenciim," diyen Sima sayesinde ortam biraz yumuşadı.

"Yüksek lisans yapan bir asistan olduğunuzu öğrendim," dedim Helen'e.

"Ee nasıl, yüksek? Asistanım ama..." Helen, yardım ister gibi Sima'ya baktı bir süre.

"Yani formasyon Helenciim," dedi Sima. "Formasyon, Türkçede yüksek lisans demek."

"Aaa tamam. Anladım. Pardon. Vui, formasyon yapıyorum işte ve araştırma görevlisiyim ama şu anda oturduğum evde hiç rahat değilim. Yeni bir ev arıyorum."

"Neden, şimdiki evinizin nesi var?"

"Ev arkadaşlarım! Çok gürültücüler. Çalışmama fırsat vermedikleri gibi bütün gün kendileri gibi gürültücü erkek arkadaşları eve geliyor ve gürültünün oranı ikiye katlanıyor. Üstelik, ne buluşklarını yıkarlar, ne faturalarını öderler. Çok zorluk çekiyorum valla."

"Abi valla bunları söylemesini biz tembihlemedik!" Hakan gülererek söze girmişti.

“Helenciim, tam adamını buldun. Sezgin de senin kadar nefret eder kızlardan. Görüyor musun Sezgin! Bak, tam aradığın gibi bir ev arkadaşı buldun kendine.” Sima da muzip ifadelerinden birini takmıştı yüzüne.

“Benim için sorun yok! Kirayı ödediğin sürece burda kalabilirsin. Ancak, anladığım kadarı ile bir Türk kızsın, bir erkekle aynı evi paylaşmana ailen ne diyecektir? Bunları düşündün mü?”

“Aaa evet! Sorun değil. Ailem bana güvenir. Ancak kirayı daha konuşmadık.”

“Beş yüz dolar istediğimi söylemiştim kuzeninize.”

“Ama bu çok fazla.”

“Peki siz kaç ödeyebilirsiniz.”

“En fazla iki yüz elli verebilirim.”

“Çok daha fazlasını kazandığını biliyorum ayrıca, burası bık-kınlık derecesinde sessiz olabilen bir evdir. Ne komşulardan, ne sokaktan, ne de başka bir kaynaktan gürültü gelmez. Tam istediğin gibi, üstelik her imkânı da var. Hem depreme de dayanıklı.”

“Aaa, daha fazlasını kazanıyorsun diyosunuz ama ayda iki kez prof’larım ile projem için çalışmak üzere Fransa’ya gitmem gerekiyor. Bu yüzden kazancımın büyük kısmı uçak biletlerine gidiyor. Ayrıca, bu yolculuklar sebebiyle evinizin ayda yaklaşık altı-yedi gün boş kalacağını ve kafanızı dinleyebileceğinizi de hatırlamalısınız.”

“Pekiâlâ, o zaman, sizin istediğiniz gibi iki yüz elli dolar artı faturaların yarısı ve herkes kendi yemeğini yapar, bulaşığını, çamaşırını yıkar. Sigara yasaktır. Uyuşturucu kullanırsan, eşyalarını bile toparlayamadan evden atarım. Arkadaşlarınız gelirse yapılacak gürültünün makul sınırlar içinde kalması şarttır ki, benim ma-

kul sınırlarım çok dardır. Ayrıca, bir erkek arkadaşınız varsa özel görüşmeleriniz için bu evi kullanamayacağınızı da üzülerek bildiririm. Geri kafalı değilim ama şu sıralar etrafımda âşıklar görmeye veya duymaya hazır değilim... Anlaştık mı?”

“Aaa, tamam gibi. Sanırım olur. Benim odam hangisi olur ama. Onu da bir görmem lazım.”

“Tabii, istediğiniz gibi dolaşın evi, sağdaki boş oda sizin. Yeterince büyüktür umarım.”

“Tamam biz bir bakalım.” Sima ve Helen birlikte kalkıp odalara bakmaya gittiklerinde, Hakan bir göz daha kırptı.

“Nasıl kız ama... ‘Seni şanslı köftehor...” Gülümsüyordu.

“Kim? Helen mi? Evet, akıllı birine benziyor. Umarım çok sorun çıkarmaz.”

“Hadi Sezgin hadi, hayran oldun kıza. İtiraf et. Hahahaa. Herkese anlatacam. Hahahaa.”

“Hakan! Susmazsan şu bibloyu ağzına sokucam.” Televizyonun üzerindeki bereket tanrısı heykelini işaret ediyordum.

36

Helen iki gün içinde evime taşınmıştı. Bu kâbusa nasıl girdiğimi tam olarak hatırlamıyordum. Çok güzel bir cadı kapımın önüne dayanmış ve bana büyü yaparak evime girmişti işte. Pazartesi sabahı, Helen işe gidince, ilk işim Helen’in odasına dalmak oldu. Yaptığımın ayıp mayıp olmasına aldırmış etmeden, nasıl bir belayı başıma sardığımı anlamak için kızın kişiliği hakkında deliller

toplamaya çalışıyordum. Bir sürü parfüm, vücut losyonu, makyaj ve krem malzemesinin yanında bir o kadar da ders araç gereci duruyordu. Henüz tam kuramadığı bilgisayarının üzerindeki amb-lemelerden anlaşıldığı kadarıyla, makinesi benim bilgisayarımından daha güçlüydü. Tam bir oyun makinesi olan bu canavarın aptal bir kızın elinin altında çürüyüp gitmesi oldukça üzücüydü.

Dolapları biraz karıştırma gereği duydum. Evimde bulunma-sını istediğim en son şey uyuşturucuydu ve nerdeyse adım kadar emindim bu gavur gülünün hafif de olsa uyuşturucu kullandığına ama ya çok iyi saklamıştı mallarını ya da gerçekten kullanmıyor-du çünkü koskoca odada bir sürü seksi, rengârenk iç çamaşırı, kadın bağları, birkaç şişe Fransız yapımı şampanya, Fransa da çekildiği belli olan pek çok resim ve bir erkekten geldiği belli olan mektuplarla olağan kıyafetler dışında hiçbir şey bulamadım.

Bir kadın hakkındaki şüphelerimin yersiz çıkmasının üzüñ-tüsü ve şaşkınlığı ile kızın odasından çıkıp yazılarımın başına döndüm. Baskıya ye şmesi için iki gecedir deliler gibi çalıştığım yazılarım tam istediğim gibi, mükemmele yaklaştımlardı. Artık bi-raz uyuyabileceğimi düşünüp yatağa uzandıktan sonra uyanma-ma dış kapının açılıp kapanma sesi neden olmuştu. İlk uyku ser-semliği ile eve bir hırsız girdiğini düşünüp masanın üzerindeki

mir dolmakeleme atlamıştım bir refleksle ancak, bundan böyle -vimde bir kiracı bulunduğunu hatırlayıp gelenin o lanet olası gü-zellikteki Fransız hatunu olduğunu anlayınca tekrar yatağıma ge-ri döndüm zira, pencereden hiç ışık gelmemesi bana insanların yataklarına gittiği bir saat içinde bulunduğumuzu düşündürtmüştü -ki masanın üzerinde duran saat de akşamın onunu işaret ede-rek bu düşüncemi destekliyordu.

Helen'in önce odasına ve birkaç dakika sonra da çıkıp banyoya girdiğini görünce, hayat kavgası peşinde koşarken yorgunluktan uzun süredir unuttuğum bir oyuncağımı artık kullanmamın vaktinin geldiğine karar verdim.

Zaten darmadağın olmuş günlük kıyafetlerim yatağın içinde hacimsizce sönerken, ben oldukça rahatlatıcı bir hafifleme ile yeniden boyut değiştirmiştım. Deli, manyak, tecavüzcü gibi sıfatlarıma dikizci sıfatını da eklemek üzere, kapalı banyo kapısının içinden geçerek banyoya girdim. Üzerindeki havluyu henüz çıkarmamış olan Helen, aynada yüzünü inceliyordu. Üzerine sardığı havlusunun altından çıkan bacaklarının mükemmelliği karşısında etkilenmemek elde değildi. Sıcak suyu açıp, küvete girmeden önce üzerindeki havluyu çıkarması hayatımda gördüğüm en güzel güneş batışıydı. Sahilde oturup güneşin suyun içine girmesini seyreder gibi onun da su dolu küvete girmesini seyreliyordum. Uzun, biçimli ve bakımlı bacakları gibi tüm vücudu da kendisine hayran bıraktıracak kadar güzeldi.

Küvetin içinde uzanıp temizlenmesini daha fazla seyretmem, kendimi bu güzel yaratığın karşısında çok çirkin hissetmem bağlanabilir. Hareketlerim ve tavırlarım hep çirkinceydi. Tanıştığımız andan itibaren ukalaca davrandığım yetmiyormuş gibi sabah izinsizce odasını karıştırıp özel eşyalarını incelemiştım. Şimdi de utanmazca röntgencilik yapıyordum. Yuh bana!... Hızla çıktım ordan ve odama gelip tekrar maddeye dönüştüm. Üzerime adam gibi bir şeyler giyip mutfağa giderek Latife Hanım'ın benim için yaptığı lahana dolmalarını ateşin üzerine koyup ısıtmaya başladım. Bir yandan da havuç, marul, turp ne varsa toplayıp rendelemeye ve bir salata yapmaya başlamıştım.

Yarım saat sonra banyodan çıkmış ve giyinmiş olarak mutfağa gittiğini duydum. Ben bilgisayarımın başında oturmuş yazılarımı yazıyordum. Masaya onun için bir tabak ve yanına salata ile dolma koymuştum. Yemeyi akıl edeceğini umarak yazıma devam ederken, kapım çaldı.

Yavaşça kapıyı açıp başını uzattı.

“İyi akşamlar, nasılsın?” dedi, Fransız şivesi ile. Saçları hâlâ tam kurumamıştı.

“İyi akşamlar!” dedim. “Masadakileri senin için bırakmıştım. Yiyebilirsin.”

“Ah, teşekkür ederim. Dolmalar çok lezzetli görünüyordu. Benle yemeyecek misin?”

“Güzelim, ohooo, senin banyodan çıkmanı bekleyene kadar tenceredeki dolmaların yarısını yedim bile ben!” dediğimi düşünmüyorsunuz elbette değil mi?

“Tamam, geliyorum hemen, şu yazılarımı sev etmeme izin ver,” dedim ve bilgisayarımı kapattığım gibi kendimi mutfaka attım. Güzel bir masa donatmıştı Helen, benim için de bir tabak koyduğu gibi, sabah odasında gördüğüm şampanyalardan birini de çıkarmıştı.

“Şampanya içer misin?”

“Küçük bir bardak içebilirim,” dedim.

“Ben de her akşam yemekle birlikte azıcık alırım. Hem tadı hoş, hem sağlığa yararı var biliyorsun!”

“Duymuştum.”

“Önce çorba ikram etmek isterdim ama ev sahibin biraz tembel.” Tencereyi açıp birkaç dolma koydum tabaklara.

“Önemli değil. Lahana dolmasını çok severim. Fransa’da annem yapardı ama çok az yapardı. Çok zor olduğu için uğraşmak istemezdi. İşte bir tek özel günlerde falan yerdik.”

“O zaman bir hafta boyunca yaşadın çünkü evde bir haftalık dolma stoğumuz var.”

“Hahaha, kim yaptı bunları sen mi?”

“Hayır, dadım.”

“Nasıl yani?”

“Dadım yaptı. Bir hafta kadar önce Ankara’ya döndü. Sen onun odasına yerleştin şimdi.”

“Bu yaşında hâlâ dadın mı var?”

“Evet... benim ruhum çocuk hâlâ, bir sakıncası mı var.”

“Hayret... garip geldi bana,” dedi şaşkınlıkla.

“Kaza geçirmişt看. Yaralıydım. İyleşene kadar Ankara’dan gelip yanımda kaldı. Hepsi o...”

“Anladım, Sima senin kazalarından biraz bahsetmişti bana. Galiba bir de intihar etmişsin, on dokuzuncu kattan atlamışsin ve ölmemişsin.”

“Evet, beceremedim.”

“Çok şanslıymışsin.”

“Çok şanslı olsam, totoyı kazanırdım. Beceriksizim.”

“Kendine böyle dememelisin.”

“Benim hakkımda konuşmayı bırakalım mı? Asistan olmak nerden aklına esti?”

“Bilim adamı olmak Avrupa’da geçerli, saygın bir meslek. Türkiye’de olduğu gibi, bilim adamları küçümsenmiyor, aşağılanmıyor. Ve zor durumda kalmıyorlar. Yani asistan olduğum için şa-

şırmamalısın. Asistan olabilmek için on bin kişilik bir sınavda ilk yüz arasına girdim. 68. oldum. Devlet de beni asistan olarak aldı ve üniversitemde göreve başladım.”

“Çok etkileyici, burda ise ancak benim gibi, işe girme cesareti olmayan, hayattan kopuk veya maddi açıdan rahat olup da derdi kariyer yapmak olanlar asistan oluyor. Peki hayatın nasıl? Yani devamlı sınavlara hazırlanmak ve ders çalışmak zorunda olmak, bir müddet sonra sıkıyor mu?”

“Dalga mı geçiyorsun, ben kütüphanelerde büyüdüm neredyse. Araştırma yapmayı, daima yeni bir şeyler öğrenmeyi ve kendimi hep bir öğrenciymiş gibi hissetmeyi sevdiğim için asistan oldum. Bu sene yüksek lisansı bitirirsem seneye de doktora programına başlayacağım. Üç sene de doktora yaptıktan sonra artık bir ekonomi doktoruyum.”

“Helen!”

“Efendim!”

“Seni ne kadar kıskandığımı bilseydin, şu anda burda oturmazdın. Bir kadın olsaydım kesin üzerine atlayıp saçını başını yolmuştum.” Güldü.

“Benim de seni kıskanmadığımı nerden biliyorsun. Herkesin okuduğu dergilerde yazıların yayınlanıyor. Bütün gün istediğin gibi özgürsün ve çok sevdiğini anladığım bir işi yapıyorsun.”

“Bu konuyu kapatıyorum.”

“Ama bir şey sormak istiyorum? Sima ve Hakan biraz anlattılar ama onlar da geri kalanını sana sormamı istediler. Onlar anlatamazmış.”

“Neyi?”

“Neden intihar ettiğini? Sakıncası var mı? Bu benim çok ilgimi çekti açıkçası, nasıl böyle bir şeye karar verdin. Aniden, durup durukken, açık pencereyi görüp atlamışsın aşağı.”

“Öyle aniden olmadı. Bir sene boyunca yavaş yavaş birikti her şey. Çalıştığım şirkette elliden fazla kadın vardı. Çoğu koca arıyordu ve daha da kötüsü bulamıyorlardı. Devamlı stres halindeydiler. Yöneticiler de psikopattı ve daima sorun çıkartıyorlardı. Ama işle ilgili sorunlar değil. Neden senin eteğin bu renk, neden senin kravatın böyle bağlanmış, neden sesli gülüyorsun, neden yaşıyorsun, neden nefes alıyorsun türünden sorunlar çıkartıyorlardı. Yönetmenin yasak koymak olduğunu sanan tiplerdi yani. Uzun hikâye bunları tartışmak istemiyorum. O salakları unutmak için yatakta bir yıl harcadım.”

“Ahh, tamam anladım ama bir de kız varmış galiba, kavga etmişsiniz ve ayrılınca sen intihar etmişsin.”

“Arkadaşlarım çok geveze. Ama hayır, öyle olmadı. O kızla ayrılmadık çünkü onunla hiç birleşmedik. Sadece etrafa karşı bir ilişki yaşıyormuş görüntüsü çizdik. Hem ne kadar çok soru soruyorsun sen? Daha ikinci günün bile değil burda.”

“Pardon! Konuşmak istersen anlatabileceğini düşünmüştüm.”

“Belki sonra,” dedim. “Şimdi izinle yazılarıma dönmeliyim.” Tabağımı alıp buzdolabına koydum ve, “Bulaşıkları ben yerleştiririm makineye, sen dert etme,” diyerek mutfaktan çıktım.

Helen ortaya çıktığından beridir, Sima, bana soru sormayı, peşimde dolaşmayı kesmişti. Bu işin altında var olan bit yeniklerinin sayısı birin çok üzerindeydi bence... Üstlerine hiç vazife olmayan bir sürü hikâyemi de Helen'e anlattığına göre, Sima'nın

bir planı olmalıydı ve bunu öğrenmemin çok uzun sürmeyeceğini tahmin ediyordum. Odama gidip, masamın başına oturdum. Yazmak beni rahatlatıyordu.

37

Cumartesi sabahları alışık olmadığım şekilde çalan kapıyı merakla açtığımda, kapıyı sabahın bu vaktinde çalan münasebetsizin Sima'dan başkası olmadığını da anlamış bulundum ve nedense hiç de şaşırmadım. Altında siyah bir eşofman ile üstünde kahverengi bir tişört vardı.

“Saatten haberin var mı?” dedim, bıkkın bir sesle.

“Evet!” dedi çok pişkin bir ifadeyle. “Öğlene geliyor. On bir!” Sanki ben yaşamıyor muşum, sanki ben orada olmamalıymışım, sanki gereksiz bir ayrıntıymışım gibi konuşuyordu.

“ON BİR!” dedim, sinirli bir ses tonuyla. “Daha kargaların kendi dışkılarını yemek için midelerinin müsait olmadığı bu vakitte kapıma dayanmaya utanmıyor musun?”

“Sezgin, birincisi, dünya çoktan ayağa kalktı ve gündelik hayatlarına başladı. Senin uyku düzeninin bizimkine uymaması benim sorunum değil ayrıca ikincisi sana değil kuzenime geldim. Bugün koşacağız,” dedi.

“Kuzeninin kapıyı açmamasından da anlayacağın üzere, kendileri hâlâ yataktan kalkamamış durumdalar Sima Hanım. Kolay gelsin size.” Odama girip yatağımın üzerine uzandım. Sima'nın Helen'in odasına girdiğini ve konuşmaya başladıklarını duyabili-

yordum. Sima, Helen'in hâlâ uyanmamış olmasına biraz içlerime
gibi konuşuyordu, ama on beş dakika sonra ikisi de evimden çıkıp
gitmişlerdi.

Yalnız kalmamın tadını çıkartabileceğimi, elime bir gazete
veya kitap alıp tuvalete girip saatlerce klozetin üzerinde oturabi-
leceğimi düşünüp mutlu oluyordum ki, merakım beni yine rahat
bırakmadı. Bu iki fırlama kızın yalnız kaldıklarında neler konuşa-
caklarını öğrenebilmek için öylesine güçlü bir istek duymaya baş-
ladım ki, birkaç dakika sonra kendimi, sahilde onlarla beraber ko-
şarken buldum. Elbette o iki safın, yanlarında olduğumdan haber-
leri yoktu.

“Henüz kötü bir yanını görmedim. Bütün gün odasında ya
da akşamları bazen dışarı çıkıp dolaşıyor birkaç saat için o ka-
dar.” Helen'in bahsettiği kişi ben olmalıydım. Bütün gün evde
oturmaktan sıkılınca, bazı akşamlar çıkıp biraz yürüyüş yapıyor
ya da sinemaya gidiyordum.

“Sezgin garip bir adama benziyor gibi geliyor bana. Sen il-
ginç bir şeyi ile karşılaştın mı?” Sima, belli ki hâlâ gördüklerine
bir açıklama arıyordu.

“Evet biraz ilginç tabii ama yazarlar biraz ilginç olurlar zaten
diye düşünmelisin. Yani bu normal. Sohbet etmeyi seviyor. Konuş-
kan ama kendisi hakkında konuşmayı pek sevmiyor. Yani biraz içi-
ne kapanık. Bunun dışında garip bir şeye rastlamadım henüz.”

“Peki, nasıl? Onu beğeniyor musun?”

“Aman Sima, işte ilginç bir adam. Yakışıklı da sayılır ama
daha Jerom'dan yeni ayrıldım. Yeni birini kaldıracabileceğimi san-
mıyorum.” Helen kaçamak cevaplar veriyordu. Bu arada Jerom
ismini, odasındaki mektupların üzerinde de görmüştüm.

“Jerom aramıyor mu artık? Gerçekten emin misin bitirmek istediğine.”

“Evet! Bir sene Türkiye’ye gideceğimi duyunca zaten hemen ya ben ya Türkiye demeye başladı. Beni bir senecik bile bekleyemiyorsa ben de onunla uğraşamam.”

“Ama birlikte çok şey yaşadınız.”

“Simacım, zaten yıllarca beraber yaşadık onunla. İnsan artık evliliği hayal ediyor ama ondan evlilik konusunda hiçbir hareket gelmedi. Biliyorsun, hamile kaldığımda artık evlenmek isteyebilir, baba olmak onu olgunlaştırır belki diye düşünmüştüm ama.”

“Çocuğu aldırman için sana baskı yaptı dii mi. Boş ver belki de daha iyi oldu. Hem sen daha öğrenci sayılırsın. Bir çocuk sana çok fazla yük olurdu üstelik Jerom’un da baba olacak olgunluğa ulaşmadığını anlamış oldun.”

“Haklısın, işte ben de bu hatayı daha fazla devam ettirmek istemedim. Açıkçası bıktım artık. Bana karşı çok ilgisiz. Televizyondaki maçlara bile benden daha çok ilgi gösteriyor. Hayatımı o egoistle harcamak istemiyorum. Türkiye’ye gelmeyi de biraz bu yüzden istedim. Bu sayede belki ondan kurtarabilirdim kendimi. Biliyorsun, ne zaman ayrılısam bir iki hafta sonra gelip beni tekrar kandırıyordu. Sonra yine aynı şeyler. Kaç kere değişeceğini söyledi. Ama hani?”

“Anlıyorum. Boş ver Helen, belki de en iyisi böyle. İnsanlar hata yapa yapa olgunlaşırlar. Yeni birini bulursun ve bu kez daha dikkatli olursun.”

“Evet, öyle yapıcım. Peki siz nasılsınız, Hakan’la?”

“Her zamanki gibi, evleneceğiz ama daha erken olduğunu düşünüyoruz. Daha birkaç sene öğrenciliğimiz devam edeceğin-

den, evlenmek gibi masraflara girmek istemiyoruz. Zaten şu pratisyen halimizle ikimiz de çok kazanıyoruz diyemeyiz. O yüzden biraz daha bekleyeceğiz sanırım.” Sima hem konuşmak, hem de konuyu kapatmak istiyormuş gibi bir kararsızlık içindeydi.

“Ah, anlıyorum. Peki mutlu musunuz, yani her şey yolunda mı?”

“Evet, Hakan çok iyi biri. Beni de mutlu etmesini biliyor. Gerçi hastanede bir doktor var. Benimle biraz ilgileniyor ama ben fazla yüz vermiyorum. Hakan varken bunu yapamam.”

“Ayy, ciddi misin? Nasıl biri?”

“Çok yakışıklı bir adam. Yaşı da biraz ilerice ama söylüyorum, benim için bir önemi yok.” Gülüşüyorlardı.

“Peki, tamam, anladım. Çok sormıycam. Bi şey olursa sen bana anlatırsın.” Gülüşmeye devam ediyorlardı.

“Neyse sen benim doktorlarımı boş ver de şu Sezgin'den bahset biraz. Beğenmiyor olamazsın, çok yakışıklı çocuk. Çekici de... Düşünmüyor olamazsın. Hâlâ bir yaramazlık yapmadınız mı siz bakım?”

“Yok, valla! Diyorum ya, çoğunlukla odasında oluyor. Ancak yemek yerken görüşüyoruz. O kadar. Valla bişi yok. Hem ben beğensem de o beni beğenir mi bakalım.”

“Ah güzelim, ben sana gördüğüm anda vuruldum,” diyemedim. İçinde bulunduğum boyut, sesimi insanlara ulaştırmama imkân vermiyordu.

İki saat sonra hanım efendilerin sabah koşuları bitmişti. Gerçi devamlı yanlarında olduğum için bunun koşudan çok, yürümek,

konusmak, bankta oturmak, yürümek, konuşmak ve bankta oturmak şeklinde geçen garip bir jogging olduğunu söyleyebilirim. Ama bayanlar buna sabah koşusu diyorlar işte, naaparsınız.

Onlardan önce eve girip, odamda, yatağın üzerinde tekrar madde haline geçtim. Bu şimdiye kadar diğer boyutta geçirdiğim en uzun deneyimdi ve meleğimin dediği gibi kendimi gerçekten yorgun hissediyordum. Hatta üzerime bir şeyler giymek için ayağa kalkmayı bile göze alamayıp, yatağın örtüsü altına kıvrılıp uyumaya başlamama neden olacak kadar yoğun bir yorgunluktu. Daire kapısını açan kızların gürültüleri arasında uykuya daldığımı hatırlıyorum.

38

Uyumak yorgunluğumu almıştı ama kaç saat uyuduğumu kestiremiyordum. Başımı biraz kaldırıp masanın üzerindeki saate baktığımda öğleden sonrayı geçeli bir hayli vakit olduğunu anladım. Aslında, tam olarak, akşam üzereydi demek daha doğru bir ifade olacaktır. Demek ki dört beş saat kadar uyumuştum. Çok susamış ve acıkmıştım. Mutfağa gitmek üzere hareketlendiğimde oturma odasında televizyonun açık olduğunu fark ettim. Odamdan çıktığımda Helen'le karşılaştım.

“Günaydın!” dedi muzip bir ifade ile.

“Günaydın vaktini biraz geçtik sanırım. Bonsuar vakti oldu galiba,” dedim.

“Vui mösyö,” dedi. “Bonsuar. İyice dinlenmiş olmalısınız sanırım.”

“Sanırım,” dedim. Mutfağa doğru ilerlerken oturma odasındaki televizyondan haberlerin başladığını duydum. Aslında haberlerin çok ilgimi çektiği söylenemezdi, her zamanki gibi, kazalar, felaketler, zamlar, enflasyon, o bu. İnsanın içinin kararması için gerekli her şey bu haber bültenlerinde fazlasıyla mevcuttu, ama bu sefer içimi karartan çok başka bir şeydi. Spikerin bültene başlamadan önce söylediği tarihe kafam takıldı. Pazar gününde olduğumuzu mu söylemişti yoksa yanlış mı duymuştum.

“Helen!” dedim, yavaşça. “Hangi gündeyiz?”

“Pazar,” dedi.

“Cumartesiye ne oldu?”

“Dün oldu,” dedi gülümseyerek.

“Yani ben bir günden fazladır uyuyor muydum?” diye mırıldandım kendi kendime.

Helen’de bu fırsatı bekliyormuş gibi hemen söze girdi.

“Bir günden fazladır uyuyordun. İyi olduğuna emin misin?”

“Sağ ol, iyiyim. Uyumadım aslında, yataktan çıkmak istemedi hiç canım,” dedim. “Yazmak için düşünüp durdum yatakta. Zamanın nasıl geçtiğinin farkında değilim.” Kimbilir kızın gözünde nasıl bir imaj çizmişim. Uykucu, tembel, bir günden fazla uyuyabilen, belki de hasta bir adam. Bu konuyu kapatmalıydım.

“Yiyecek bir şeyler yapabildin mi kendine?” dedim.

“Evet, buzdolabında, biraz salata yaptım, biraz da çorba ve tavuk var. Sen de isteyebilirsin diye iki kişilik yapmıştım.”

“Teşekkür ederim, iyi düşünmüşsün,” dedim ve mutfağa daldım. Aslında önce bir duş almam gerekiyordu ama midemin uyarılarına daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. İki bardak su içtikten sonra biraz salata ve tavuğu bir tabakta karıştırıp, so-

ğuk yenilebilecek tadda, tavuklu bir salata elde etmiştim. Mide-me indirmeye başladım.

Bir saat kadar sonra, karnı doymuş, susuzluğu giderilmiş, duş almış ve rahatlamış bir şekilde oturma odasındaki televizyonun karşısındaydım. Helen, boynunda topladığı saçları ve üzerine geçirdiği eski bir eşofmanla bir yandan televizyona bakıyor bir yandan da ders notlarına göz atıyordu.

“Televizyonun karşısında ders yapmak çok sağlıklı değildir,” dedim.

“Biliyorum ama sadece göz atıyordum derslere, aslında çalışma saatinde değilim ama notları bırakmak istemedim.”

“Anlıyorum,” dedim. “Zor olmalı senin için, yani yabancı bir ülkede sayılırsın ve bir yandan buraya uyum sağlamaya çalışırken bir yandan da bu derslerle uğraşıyorsun.”

“Evet, çok kolay değil ama insan alışıyor. Hem çok da yabancı sayılmam. Burda büyümedim ama ben de bir Türküm sonuçta. En azından konuşulan dil yabancı dil. İngiltere’de veya Amerika’da olsa daha zor olurdu çünkü İngilizcem çok iyi sayılmaz.”

“Fransa’da pek çok arkadaşını bırakmış olmalısın. O açıdan da zor olmalı. Yani bütün sosyal hayatın geride kaldı. Burada kendini yalnız hissetmedin mi?” Belki ben de farkında değildim ama konuyu Jerom’a getirecektim sanırım.

“Aslında arkadaşlarımdan kaçmak için Fransa dışında bir ülkede görev istedim. Bir müddet uzaklaşmalıydım.”

“Acıyla biten bir aşk hikâyesi dinleyeceğim sanırım.”

“Pek sayılmaz. Ama öyle de diyebiliriz belki. Yani. Bir aşk hikâyesi var mıydı onu da bilmiyorum. Sadece acı verdiği doğrudur.”

“...” Devam etmesini beklediğimi anlatır şekilde suskunluğumu bozmamıştım.

“Altı senedir birlikte olduğum bir arkadaşım vardı. Jerom... Uzun süre, sonunda onunla evleneceğimi düşünmüştüm ama aslında onun kendisinden başkasını düşünmeyen bir egoist olduğunu anladım.”

“Televizyonun karşısına geçip ayaklarını uzatarak maç seyreliyor ve seni unutuyordu değil mi?”

“Evet.” Derdinden anlayan biri ile karşılaştığı için mutlu olan bir kadının ifadesi belirmişti Helen’in yüzünde.

“Seni artık sahiplenmişti ve ne düşündüğünün veya ne istediğinin onun için pek bir önemi yoktu sanırım. Bütün isteklerini geri çeviriyor veya isteksizce yapıyordu?”

“Evet, aslında sorunumuz buydu. Yani altı sene sonunda aramızda aşk falan kalmadığını düşünüyorum. Her kavga edip ayrıldığımızda gelip beni tekrar kandırıyordu ama hiçbir şey değişmiyordu... bir ay içinde eski duruma dönüyorduk.”

“Özel sorular sorduğum için seni rahatsız etmiyorum di mi?”

“Yok, hayır aslında bunları konuşmam gerekiyordu birisiyle. Bir yazarla konuşmak iyi oluyor, hem dinlemesini biliyorsun, hem de sorunlarımı daha iyi anlamamı sağlıyorsun.”

“Teşekkür ederim ama hâlâ anlayamadığım şeyler var ve sormadan duramayacağım. Çocuk yaparak bir erkeği yola sokabileceğini nasıl düşündün?” Sorumu bitirdiğimde, Helen’in yüzüne de büyük bir şaşkınlık oturuvermişti.

“Nerden biliyorsun, yani hamile kaldığımı?...”

“Duydum diyelim...” Aslında insanlarla böyle oynamak hoşuma gidiyordu.

“Sima mı söyledi, yoksa Hakan mı? Ama... Neyse, zaten gizli bir şey değildi. Soruna gelince, bilmiyorum. Yani ben hiçbir şey planlamadım. Sadece oldu işte. Ama hamile olduğumu öğrenince panik oldu. Çocuğu aldırمام için bana baskı yaptı. Ben de anladım ki, bu insan henüz bir aile olmanın sorumluluğunu alabilecek biri değil. Üstelik benim o çocuğu doğurmak isteyebileceğimi düşünmedi bile. Sadece kendisini düşündü, anlatabiliyor muyum? Yine egoistlik yaptı. Hiç değişmez o. Ben de, bu fırsat karşıma çıkınca Türkiye’den görev almayı istedim. Böylece onunla bütün bağlarımı kopartabilecektim.”

“Anlıyorum...” Neden bütün bunları sorduğumu ve neden dinlediğimi soruyordum kendi kendime. Bir başkasının yaşadıklarından insan kendine ders çıkartabilir miydi? Belki her şeyden değil ama bu örnekten çıkartılması gereken bir ders vardı ki, aşkın, tek taraflı bir oyun olmadığını, karşı tarafın hislerini de daima düşünmek gerektiğini tekrar hatırladım.

“Bunları anlattığın için teşekkür ederim,” dedim. “Bana tekrar hatırlattın. Aşkta tarafların daima ilgi isteyen küçük çocuklar gibi olduklarını ve iki tarafın da devamlı bu ilgiye karşılık vermeleri gerektiğini hatırladım.”

“Aşk, ateşkes yapmış iki ordunun arasındaki zayıf barış gibidir. Karşı tarafa gösterdiğin dikkat biterse savaş başlar.” Fransız güzelimizin aşk hakkında sarfettiği ince laflar bana koruyucu meleşimin, çok garibime giden bir lafını hatırlattı. “Şalom...” demişti yanından ayrıldığı sırada. Barış anlamına gelen bu kelimenin üzerine basması beni şüphelendirmişti ama üstünde durmamıştım.

“Barış! İlişkilerimizde eksik olan şey,” diye mırıldandım kendi kendime. Helen, söylediklerimi anlamak ister gibi yüzüme bakıyordu.

“Barış, Helenciğim, ilişkilerimizde barış eksik. Biz insanlar aslında aşk falan yaşamıyoruz. Savaşıyoruz. Hatırlasana... Lise yıllarını hatırla. Hoşlandığın çocuğun gelip seni bir yerlere davet etmesi için oturup beklerdin ama yanına gidip de sen onu davet eder miydin? Hayır, çünkü kızlar ve erkekler hep savaşırırlar ve bir kızın gidip bir erkeği davet etmesi yenilmesi anlamına gelir. Sonra o telefon başında beklemelere ne dersin. Sevdığımızı aramak için çıldırırız ama çok ararsak ilgimizi çok göstermiş olacağımız için yenilmiş sayılırız. Aramayıp bekleriz. Telefonun başında hoplaya zıplaya, hadi arasın artık, noolur arasın artık diye çatlarız ama o kadar konuşmak istediğimiz halde telefonu kaldırıp da biz aramayız di mi? Kim önce arayacak savaşı yaparız.”

“Söylemek istediklerini anlıyorum sanırım Sezgin.” Sesi düşünceliydi.

“Biz savaşıyoruz güzelim. Dolayısıyla henüz aşkın ne olduğunu bildiğimizi söyleyemem. Hoşlandığımız birine dokunmak için kıpraşan duygularımızı zincir altına alıp da, ilk adımı atmak için kendimizi tuttuğumuz sürece bu dünyadaki hiç kimse senin Jerom’dan farklı olmayacaktır.” Kısık sesim oldukça etkileyici olmalıydı. Gerçi böyle bir amacım yoktu ama koruyucu meleşimin bahsettiği gerçekleri bulduğumu düşünürken kendi kendime, sanırım, Helen’i de biraz etkilemiştim zira sevgili Helen, sadece bir metre ötemde oturduğu koltuktan kalkıp yanıma gelmiş ve büyük bir cesaretle yeni tıraş olmuş yüzümü okşama-

ya başlamıştı. Etkilenmediğimi söylemek isterdim ama işlerin her zaman insanın istediği gibi gitmediğini ben de ona karşılık vermeye başladığımda daha iyi anlıyordum.

39

“Seni seviyorum Sezgin. Hayatımın sonuna kadar seninle olmak istiyorum.”

İlk haftamızın sonunda Helen'den bunu duyunca çok şaşırdığımı söyleyemeyeceğim. Bir haftadır nerdeyse her gün bu lafı ben söylemek istiyordum ama iliklerimize kadar işlemiş o lanet olasıca savaş genleri yüzünden mi bilinmez, bir türlü cümleyi ağızımdan çıkartamamıştım. Üstelik aramızdaki ilişkinin başlamasına neden olan sohbette, kadınların ve erkeklerin birbirlerine gerçek duygularını anlatmaktan çekinmelerini eleştirdiğimiz düşünülürse, aynı şeyi benim de yapmış ve yapmaya devam ediyor olmam, yani Helen'e duygularımı dürüstçe açıklamamam, perhiz ve lahana turşusu arasındaki ölümcül ilişkiye yeni bir yorum getirmemi gerektiriyordu. Lafın kisası, ben kendi laflarının arkasında bile duramayan iyi bir yalancı haline geliyordum.

“Güzelim, neden evlenmeyi ve cesaret edebildiğimiz kadar çocuk yapıp, çocuklarımız ve torunlarımızdan oluşan mutlu bir ailenin içinde birlikte yaşlanmayı denemiyoruz?”

“Sezgin? Emin misin? Ne söylediğinin farkında mısın?”

“Evet farkındayım. Sadece bir haftadır birlikteyiz ama seni kırk yıldır tanıyor gibiyim. Sigara içmiyorsun, sporu seviyorsun,

futboldan nefret ediyorsun, devamlı yeni bir şeyler öğrenmekten zevk alıyorsun, mantıklısın, düşüncelisin, sevgini vermeyi seviyorsun. Ayrıca bütün bunlar hiç önemli değil. Bazen insan, mutluluğu yakalayacağına inanıyorsa risk almalıdır ve bu evlilik kararı bu riske iyi bir örnek olabilir. Korkmuyorum ve sonu kötü bile bitse, pişman olmayacağımıza, sadece daha deneyimli olacağımıza inandığım için seninle hayatımı birleştirmekten çekinmiyorum. Eğer sen de istersen tabii...” Uzun bir evlilik teklifi olmuştu. Bilinen ve kabul edilmiş bütün standart, az konuşan sert ve güvenilir, olgun erkek rollerini çiğ çiğ yemiştin.

“Sezgin, seni seviyorum.” Biliyorum.

40

Evlilik hayatının iyi gittiğini söyleyebilirdim. Evlendikten sonra, evde bazı düzenlemeler yapmıştık. Artık benim odamı birlikte kullandığımız yatak odasına çevirmiş, Helen’in odasını da kütüphane benzeri bir çalışma odasına dönüştürmüştük. Dinlenmek istediğimizde oturma odasını kullanıyor çalışmak istediğimizde çalışma odasındaki masalarımıza dönüyorduk. Evde, eskisinden daha düzenli olmaya dikkat eder olmuştuk. Birbirimizi mağdur etmemek için daha dikkatli davranıyor, bulaşıkları, çamaşırları daha düzenli yıkıyorduk. Yemekleri akşam birlikte yapıyorduk ve bu işi zevkli bir oyuna dönüştürmek için de elimizden geleni ardımıza koymuyorduk. Sima’nın çok alay ettiği gibi, entelektüel potansiyele yüksek iki insan olarak, sık sık yaşam ve aşk üzerine tartışıyorduk. Aslında konuşmalarımızın çoğu, Helen’in işyerindeki sorun-

larını anlatmasıyla sonlanıyordu ama onları da büyük bir dikkatle dinlediğimi ve tüm derdini anlatmasını bitirmeden uyumamaya özen gösterdiğimi söyleyebilirdim. Onun, bütün gün yaşadığı sorunları gelip bana anlatması ve bütün içini döktükten sonra rahatlamış bir şekilde kollarımda uyuması kadar hoşuma giden başka bir şey olduğunu söylemem ile futbol maçlarının dünyadaki en heyecanlı olaylar olduğunu söylemem arasında fark olmayacaktır. Ya da kısaca ifade etmem gerekirse, bu kadını seviyorum.

Bir sabah, Helen üniversiteye gitmek için hazırlanırken, üzerime geçirdiğim bir blue-jean ile kahvaltı hazırlamaya çalışıyordum. Aslında o gün benim de dergiye uğramam gerekiyordu. Bu ziyaretimi öğleye doğru gerçekleştireceğim için aradaki boş vakti, yazılarımin son bir kontrolünü yaparak, aklıma gelirse daha iyi espiriler ile süsleyerek geçirmeyi düşünüyordum.

Helen bir yandan hazırlanırken bir yandan da o gün üniversitede yapacaklarını anlatıyordu. Odadan odaya benimle konuşurken kapı çaldı. Mutfaktan çıkıp kapıya yöneldiğimde Helen'in benden daha hızlı davrandığını gördüm. Kapıyı açtığında önce bir şaşkınlık geçirdi. Kapının önünde kimin durduğunu görmek için ileri çıktığımda Helen'in Fransızca bir şeyler söylediğini duydum. Sesi sinirliceydi.

Ben kapının önüne varamadan, kapıdakinin kim olduğunu anlamıştım. Konuşmalar Fransızca olsa da Helen'in cümleleri içinde geçen Jerom kelimesi ve kapıdaki Fransızca konuşan erkek bana durumu anlatmaya yetmişti.

Kapıya vardım. Adamımızda bir şaşkınlık ifadesi oluştu önce...

Fransızca bilmediğim için İngilizcenin yardımı olabileceğini düşündüm.

“Merhaba!” dedim, çok da davetkâr olmayan bir İngilizce ile.

“Bu Jerom, Sezgin. Burayı nasıl bulmuş anlamıyorum!” diyen Helen’e sarıldım ve sanırım karşımdaki hıyara da gerekli mesajı verdim.

“Helen’le konuşmalıyım.” Jerom, biraz sinirli bir tavırla, bozuk bir İngilizce ile Helen’le konuşmak istediğini söylüyordu. Helen bana baktı ve konuşmak istemediğini anlatacak şekilde başını salladı. Bir yandan da Fransızca bir şeyler söylüyordu. Helen konuştuğu, Jerom’un ısrarcılığı daha fazla şiddetleniyordu.

“Seninle konuşmak istemiyor!” dedim İngilizce. Sözlerime karşılık olarak Fransızca bir şeyler bağırıp çağırmaya başladı.

“Barışmak istiyormuş!” dedi Helen.

“Bizim evlendiğimizi biliyor musun?” dedim yine İngilizce olarak ve karşılık olarak hayatımda hiç duymadığım İngilizce küfürler yemeye başladım. Bu adamla tartışmanın yararlı olmayacağını anlıyordum. Helen’in de dediği gibi fazlasıyla egoistti ve sadece kendi düşüncelerini kabul ettirmekten başka bir şeyi önemsemiyordu. Helen ile evli olmamız bile onun için önemli değildi. Bu salağı daha fazla dinlememizin yararlı olmadığını düşünüp kapıyı kapatmak istedim. Ancak kapının arasına ayağını koyarak kapatmamı önledi. Büyük bir hışımla kapıyı tekrar açtım.

“Polis çağıracağım. Burası benim evim ve sen istenmior-sun!” dedim tabii yine İngilizce olarak. Ancak yeni bir İngilizce küfür daha öğrendiğim yetmiyormuş gibi adamın bir de boynuma atılmaya kalkması çenesine bir yumruk yemesi için yeterli olmuştu.

Bu darbeden sonra biraz aklını başına toplayacağını umduğum Fransız izbandutu bu sefer daha büyük bir hızla üzerime atlayınca bana sarılmasını önleyemedim ve ikimiz birlikte arkamdaki duvara çarptık. Aslında onun beni iterek duvara çarpmış olması daha doğru bir ifade olur çünkü bu çarpışmada hasar gören sadece benim çıplak sırtımdı.

Yanan canımın da etkisi ile karşı bir saldırı gerçekleştirdim ama kontrolden çıkan boğuşma bizi önce kapıdan dışarı savurmuş sonra da merdivenlerden aşağı yuvarlamıştı.

41

“Tekrar merhaba!” diyen kişi son birkaç haftadır görmek istediğim son kişiydi.

“Yanlı ş zamanlama!” dedim. “Hayatımın kadını nı bulmuşken buraya geri dönmek istemiyorum!”

“Kusura bakma ama yine öldün. Elimden bir şey gelmedi,” dedi koruyucu meleğim.

“Ya sen ne iş e yararsın? Allaşkına, fani dünyada da bomba uzmanı falan mıydın? Çünkü iş ini pek iyi yaptığın söylenemez.” dedim alaycı ve sinirli bir ifade ile...

“Aslında böyle olması gerekiyordu,” dedi. Ş u aşağıdaki manzaraya baksana.

Cansız bedenime sarılmış Helen ağlıyorken, Jerom dörtnala kaçıyordu.

“Ş u anda ölmek istemiyorum!” dedim bıkkın bir şekilde.

“Sana söyledığım şeyi buldun... Öncelikle bunun için kutlarım seni.” Koruyucu meleğimin sözleri benim için fazla bir anlam taşımıyordu.

“Geri dönmek istiyorum,” dedim tekrar.

“Neyi keşfettiğinin farkında mısın sen?” diye cevap verdi.

“Evet, biliyorum. İnsanlar arasındaki ilişkilerdeki eksiği buldum.”

“Bravo! Barış yapmanın önemini buldun. Aşkın savaşmak, gurur savaşı yapmak olmadığını, özveri ve barış demek olduğunu keşfettin.”

“Vücudum soğuyor!” dedim.

“Biliyorum ancak geri dönebilmen için tek bir şart var.”

“Kabul ediyorum. Hadi beni geri gönderin.”

“İnsan ilişkilerindeki bu bulduğun eksiği yazacaksın.”

“Nası yani?”

“Bayaa, yazacaksın. Yazar olan sensin. Nasıl istiyorsan yaz ama insanlara, ilişkilerinde eksik olan bir şeyler olduğunu anlat. Birbirleri ile çekişip savaşmak yerine birbirlerini anlamaya çalışmaları gerektiğini anlat... Ne istiyorsan yaz. Ama anlat. Tek şartın bu...”

“Bu aralar romantik aşk hikâyeleri hiç satmıyor, biliyor musun?”

“Yazar olan sensin. O zaman mizah yaz. Güle güle. Oyuncaklarını da burda bırakıyorsun. Şalom!”

Bir gün gözlerimi açtığımda dünyada olduğum için bu kadar sevineceğimi söyleseler, bu lakırdıyı eden münasebetsizin suratına doğru yellenirdim hiç çekinmeden. Ama bu sefer hayata dön-

düğüm için kendimi çok şanslı hissediyordum. Bir daha yaşamımı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağıma, kucağında yattığım güzel kadın ile birlikte yaşlanmak için çaba sarfedeceğime sözler veriyordum kendi kendime. Helen ise ağlayıp duruyordu ve oldukça da yaygara yapıyordu. Apartman sakinlerimizin kapılarını açtıklarını duyabiliyordum.

Kafamdaki büyük şişi hissedebiliyordum ama fazla önemsemiyordum. Bizim koruyucu melek bunu da hallederdi.

“Helen,” diye mırıldanıverdim.

“Canım... Canım... yorma kendini, ambulans gelecek, canım... yorma kendini... sus...”

“Helen. Yaygara yapmayı bırak. Bana kalem kâğıt bul. Roman yazmam gerekiyor...”

Bitmedi... Başa dönüp tekrar okuyun...

Günün birinde pek çoğumuz, aşkı anlayamadan bu dünyadan ayrıldığımızı fark edeceğiz, çünkü eminim aşk, bizim bildiğimizi sandığımızdan çok daha farklı bir duygudur.

Arkadaşlarınıza hangi sevgilinizi kendinize nasıl âşık ettiğinizi anlatanlardansanız, muhtemelen siz de aşkı hiç tanımadan göçüp gideceklerdensiniz.

Aşkın süslü kelimelerle dolu romantik bir yaşam biçimi olduğunu sananlardansanız, muhtemelen daha da kötü durumdasınız... Karşınızdakine iltifat ettiğinizde bütün gü-nahlarınızın affolacağını sanmak ile af çıkacağını bildiğiniz için suç işlemek arasında pek fark olmadığını da göremiyor-sanız sevdiklerinizin neden sizden kaçarcasına uzaklaştıklarını merak edip duruyorsunuzdur.

Sevdiğinin gözlerine bir saniye bakabilmek için her şeyi feda edebilmenin aşk olduğunu savunanlara da inanma-manızı tavsiye ederim. Emin olun kimse, sadece bir bakış için her şeyini feda edecek kadar cesur değildir, ki olsa bile bunun adı aşk değildir.

İki cins arasındaki, aşk zannedilen savaşın ne kadar komik olabildiğini ve bu gereksiz çarpışmanın insanların ya-şamlarını nasıl değiştirebildiğini gördükçe gülmekten göbeği çatlayan bir kahramanın hikâyesidir bu. Size sadece okuyup gülmek kalıyor.

ISBN 975-21-0127-5

9 789752 101272

ALTIN KİTAPLAR